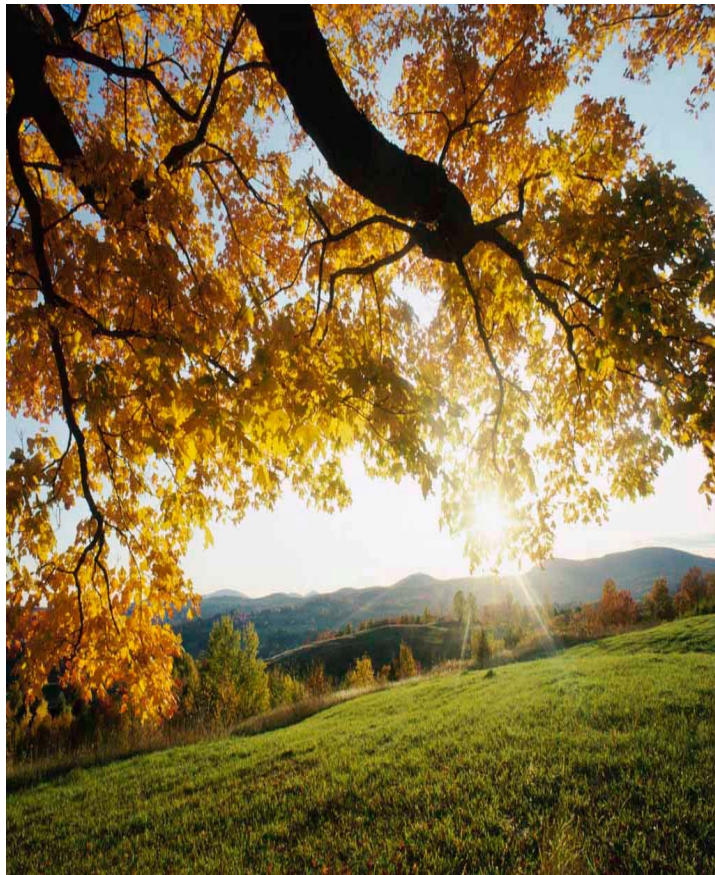

Cổ Long

KHỔNG TƯỞC LINH

VNTHUQUAN.NET, 2009.

Cổ Long

Khổng Tước Linh

Dịch giả: Lê Khắc Tường - Đánh máy: Tình Trai

Vnthuquan.net, 2009.

Hồi 1

Năm Gã Thích Khách

Hoàng hôn.

Cao Lập đứng dưới bóng tấm bảng hiệu chữ vàng “Trạng Nguyên Trà Lâu”, gương mặt y tẩu xảo bị che đầy.

Gương mặt của y phẳng phất lúc nào cũng bị ẩn tàng trong bóng tối. Y mặc một bộ đồ đạo bào màu xanh rộng thùng thình, rộng vô cùng, bởi vì y phải giấu trong đạo bào một cặp ngân thương vừa bén nhọn, vừa nặng.

Mũi thương bén nhọn đang đụng vào xương sườn của y, tấm áo lót bằng lụa trắng đã bị mồ hôi rịn ướt nhẹp.

Mỗi khi sắp phải giết người, y lại thấy rất khản trương.

Con đường này vốn là nơi phồn thịnh nhiệt náo nhất trong thành, hiện tại cũng là lúc nhiệt náo nhất.

Ánh mắt của y, từ đám người đang qua lại như đan cửi trước mặt, xuyên qua, đối diện là một ông chủ tiệm bán củ ấu.

Chủ tiệm này tên là Đinh Can.

Đinh Lan là người rất cao lớn, thậm chí còn có vẻ phệ ra, nhưng y có hai bàn tay thật linh xảo.

Hiện tại, y đang khom người bên lề đường, dùng một con dao cong nhỏ cắt củ ấu trong rổ, từng củ, từng củ một.

Thủ pháp của y xem ra không linh xảo cho lắm ... Bởi vì y thông thường chỉ dùng con dao cong này để giết người. Nghe nói, y giết người còn muốn nhiều hơn cả số củ ấu nằm trong rổ.

Phía đối diện xéo qua Trạng Nguyên Trà Lâu, có một quán rượu rất sơ sài, chỉ bán rượu, không bán đồ ăn.

Trên vò rượu để một tấm ván, khách hàng ngồi trên những chiếc ghế nhỏ đan bằng trúc bên cạnh, nhắm rượu với những thức ăn mình đem lại.

Trong quán rượu chỉ có một người không uống rượu.

Người này tên là Dương Dĩ.

Dương Dĩ rất cường tráng, rất lùn, đầu tóc rối bồng, lấy một miếng vải bó màu trắng buộc quanh.

Không ai biết y là người xứ nào, cũng không ai biết y từ đâu lại, chỉ biết miếng y lúc nào cũng nhai nhóp nhép một thứ quả cứng tên là Tần Lang.

Có người nói đó là tập quán của những tên cướp biển miền Đông Hải, nhưng trước giờ không ai dám hỏi.

Nghe nói đã có hai người hỏi y chuyện đó, đều nửa đêm bị người lại cắt đi mất lưỡi.

Bên cạnh y có để một đòn gánh, xem ra y là một người gánh nước lao lực.

Nhưng dĩ nhiên, y không phải là dân gánh nước thật, cũng như Cao Lập không phải là đạo sĩ thật.

Cây đòn gánh của y có cây trâm mã đao dài bốn thước ba tấc giấu trong đó !

Còn có người ăn mặc cũng kiểu dân lao động, đang ngồi uống rượu đối diện

với Dương Dĩ.

Người này rất trẻ, người ta gọi y là Tiểu Vũ.

Tiểu Vũ dĩ nhiên là bạn của Dương Dĩ, nhưng y xem ra không có chút gì giống bạn của Dương Dĩ.

Hai người thuộc hai loại người hoàn toàn khác nhau.

Tiểu Vũ xem ra có vẻ là một người rất tùy tiện, rất lười lẫm, rất thích cười, rất thích rượu.

Không ai tưởng tượng được lúc y giết người, động tác sẽ nhanh nhẹn, chính xác tới đâu.

Nếu y muốn đâm vào con mắt trái của người nào, thanh kiếm của y nhất định sẽ không trật ra chỗ khác của người đó.

Kiếm của y mỏng, giấu trong đòn gánh để cạnh y.

Chỗ Cao Lập đứng đi về bên phải mười bước, dưới gốc cây, có một cỗ xe ngựa sơn màu đen đang đậu. Gã đánh xe đang nằm ngủ gật, cây roi ngựa đen thui dài ngoẵng đang treo một bên cạnh chỗ y ngồi.

Y tên là Mã Tiên.

Người y là cây roi dài, cây roi là cái mạng của y.

Nếu không có cây roi này, y đã chết không biết bao nhiêu lần. Nhưng cây roi vẫn còn nằm trong tay của y đây, do đó y còn chưa chết.

Vì vậy, chết là người khác !

Bọn họ năm người đều cùng đến với nhau.

Cao Lập, Đinh Cán, Dương Dĩ, Tiểu Vũ, Mã Tiên.

Nơi đây, năm người này sẽ làm một chuyện kinh hồn ngay bây giờ.

Chuyện bọn họ làm phải đổ máu !

oo Mười lăm tháng bảy là tiết Trung Nguyên, cũng là quỷ tiết.

- Ngày trung nguyên tháng bảy, địa quan xuống trần, phán xét thiện ác nhân gian, do đó đạo sĩ thì tụng kinh, quỷ đói tù đồ cũng được giải thoát.

Trong “Tu Hành Ký” giải thích rõ về ngày đó như vậy.

Nhưng “Mười lăm tháng bảy” đang nói đây, không phải là một ngày trong năm, mà là một tổ chức bí mật.

Một tổ chức giết người rất bí mật.

Bọn họ tự mình quyết định thiện ác của người khác, sau đó tự mình đi giải thoát giùm người ta.

... Chết không phải là một cách giải thoát sao.

Cao Lập, Đinh Cán, Dương Dã, Tiểu Vũ, Mã Tiên, chính là năm tay sát thủ đáng sợ nhất trong tổ chức này.

Hôm nay, người bọn họ muốn giết là Bách Lý Trường Thanh.

Liêu Đông đại hiệp Bách Lý Trường Thanh !

Bách Lý Trường Thanh không chừng chẳng phải là kẻ vũ công cao cường nhất, thanh danh hiển hách nhất trong giang hồ, nhưng cái Trường Thanh tiêu cuộc do ông ta tiếp nhiệm tổng hạt, chắc chắn là tiêu cuộc thành công nhất trong các tiêu cuộc.

Trường Thanh tiêu cuộc ở mỗi thành trấn tại Liêu Đông đều có phân cục. Lá cờ Trường Thanh tiêu cuộc đi đến đâu cũng đều có chiếu ứng.

Bởi vì không những Bách Lý Trường Thanh giỏi dùng người, ông ta hành sự rất có hệ thống, rất có hiệu suất.

Ông ta vào quan nội lần này, là do bốn tiêu cuộc lớn của Trung Nguyên mời lại.

Giang hồ đồn rằng, bốn tiêu cuộc lớn này đang tính hợp tác với Trường Thanh để tổ chức thành một liên doanh tiêu cuộc chưa từng có trước giờ.

Từ đây về sau, từ sáu tỉnh miền bắc đến một giải Liêu Đông, đồ hàng bảo tiêu đều do bọn họ liên hợp làm chung với nhau.

Từ đây về sau, bằng hữu hắc đạo cướp tiêu sẽ trải qua những ngày tháng càng lúc càng khốn nạn.

Đây là một chuyện lớn lao phi thường, những chuyện như vậy chỉ có hạng người như Bách Lý Trường Thanh mới có thể đứng ra chủ trì.

Vì vậy, rất có nhiều người thấy rằng ông ta không thể chết được, và cũng có nhiều người cho rằng ông ta không chết không được !

Bóng chiều càng đậm.

Bách Lý Trường Thanh sẽ xuất hiện trên con đường này bất kỳ lúc nào.

Ông ta là một người rất bận rộn, vì vậy hành trình của ông ta trước giờ được an bài rất kỹ lưỡng, trong lộ trình, ông ta sẽ đến nơi đây vào giờ Dậu, ở

Trạng Nguyên Trà Lâu ăn uống sơ sài, là lập tức tiếp tục đi tới trạm kế.

Nhưng trong kế hoạch của “Mười lăm tháng bảy”, ông ta sẽ vĩnh viễn không bao giờ tới được trạm kế tiếp.

Đám tùy tùng của ông ta, ngoài bốn vị tiêu sư của Trường Thanh tiêu cuộc ra, còn có chủ nhân của Trấn Viễn tiêu cuộc và tổng tiêu đầu của Chấn Oai tiêu cuộc.

Một đoàn người bảy người dĩ nhiên đều là cao thủ.

Nhưng “Mười lăm tháng bảy” đã có cách để đối phó với bọn họ, cách này dĩ nhiên là rất chu mật, rất hữu hiệu.

Trước giờ bọn họ giết người không bao giờ bị sảy tay.

Sáu hôm trước, bọn họ đã bắt đầu tập luyện, đến bây giờ đã tập được tới hơn sáu chục lần.

Bọn họ đối với mỗi chi tiết nhỏ nhất, mỗi động tác, đều đã thuần thục như chính bàn tay của mình.

Hiện tại, chuyện duy nhất bọn họ còn phải làm là chờ Bách Lý Trường Thanh đến.

Ông ta đến, là chỉ có chết !

oo - Bách Lý Trường Thanh nhất định không thể chết được !

Cao Lập nắm chặt hai nắm tay, gió từ tận đầu con đường thổi lại, thổi vào y

phục đã ướt sũng mồ hôi của y.

Toàn thân của y lạnh băng, trái tim của y càng lạnh hơn.

Mỗi chi tiết nhỏ, mỗi điệu bộ, đều đã được toàn bộ an bày kỹ càng.

Bách Lý Trường Thanh và đám tùy tùng của ông ta chỉ cần đến khúc đường này, cỗ xe của Mã Tiên sẽ chuẩn bị hành động.

Sáu giai đoạn hành động.

Đinh Cán dùng ám khí kinh động con ngựa của Bách Lý Trường Thanh.

Con ngựa này bị kinh hãi lên sẽ chạy về phía trước, cỗ xe lớn của Mã Tiên sẽ ngăn cách ông ta và đám tùy tùng phía sau.

Dương Dĩ dùng trăm mã đao chém chân trước con ngựa.

Cao Lập và Tiểu Vũ giáp công hai bên.

Đinh Cán sẽ dùng cây loan đao từ sao xông lại ám toán.

Bọn họ đã tính kỹ càng, sáu giai đoạn hành động này nếu làm tốc độ nhanh đủ, sẽ trong bốn cái chớp mắt là toàn bộ đã hoàn thành.

Bọn họ tập xong bốn chục lần, đã có thể làm với tốc độ đó, nhưng vì muốn cho chắc ăn hơn, bọn họ còn tập thêm hai chục lần nữa.

- Chỉ cho phép thành công, không cho thất bại !

Bọn họ chưa bao giờ bị thất bại lần nào, không có ai có thể tránh khỏi được cú đánh nhanh nhẹn dường đó.

Nhất định không có ai !

Chủ nhân của Trấn Viễn tiêu cuộc là Đặng Định Hầu, có thể nói là người có tư tưởng rộng rãi nhất, làm việc hăng say nhất trong bốn tiêu cuộc.

Kế hoạch liên doanh lần này là do y đề xướng, vì vậy chính y đích thân tự đến tận Liêu Đông, mời Bách Lý Trường Thanh vào quan nội.

Đặng Định Hầu được người ta xưng tụng là Thần Quyền Tiểu Gia Cát, y vốn là đệ tử tục gia có hạng của chùa Thiếu Lâm.

Môn Bách Bộ Thần Quyền của y đã luyện đến tám chín phần hỏa hầu, nghe

nói không thua gì tứ đại hộ pháp trưởng lão của chùa Thiếu Lâm.

Nhưng cao thủ đệ nhất trong bốn tiêu cuộc Trung Nguyên không phải là y, mà là tổng tiêu đầu của Oai Chấn tiêu cuộc, Càn Khôn Bút Tây Môn Thắng. Công phu điểm huyết, đả huyết, và nội gia miên chương của y, không còn cao thủ thứ hai nào ở Trung Nguyên sánh kịp.

Thêm vào Liêu Đông Tứ Long trong Trường Thanh tiêu cuộc, người nào người đó trời sinh thần lực, một thân công phu hoành luyện Thập Tam Thái Bảo, nghe nói đã tới mức có thể bắt sống cạp beo bằng hai tay không.

Năm thích khách của “Mười lăm tháng bảy” một khi đắc thủ rồi, có thể nào toàn bộ thoái lui không hề hấn gì không ?

Có thể !

Kế hoạch triệt thoái của bọn họ, cơ hồ cũng chu mật như kế hoạch tấn công vậy.

Trong cỗ xe lớn của Mã Tiên, chất đầy hỏa dược. Bọn họ đã dùng vàng ròng mua lại từ Phích Lịch Đường ở Quan Tây.

Bọn họ lấy cỗ xe chặn Bách Lý Trường Thanh và đám tùy tùng ra hay bên xong, đánh một cú thành công, lập tức châm lửa đốt hỏa dược.

Sau đó, bọn họ sẽ triệt thoái về hướng tây.

Lúc đó đường xá dĩ nhiên đã hoàn toàn bị cách trở, bọn Đặng Định Hầu người ngựa dĩ nhiên đã bị hỏa dược nổ tung tán loạn bên này, năm kẻ thích khách sẽ thừa cơ thoái lui, không ai có cách gì truy đuổi được.

Kế hoạch lần này được đặt tên là Thiên Y.

Bởi vì kế hoạch được an bày ổn thỏa đến mức thiên y vô phòng !

Hiện tại cơ hội duy nhất của bọn Bách Lý Trường Thanh là thay đổi hành trình, không đi theo đường đã chọn trước.

“Bốc, bốc, bốc”.

Một gã thầy bói mù bỗng từ góc đường đi ra, tay trái gõ thẻ trúc, tay phải

đưa cao tám phước trắng đề mấy chữ:

“Thiên y thần toán, vạn vô nhất thất”.

Bàn tay của Mã Tiên lập tức nắm chắc cây roi, Dương Dĩ chụp lấy đòn gánh, Tiểu Vũ bỏ vò rượu xuống, Đinh Cán cũng ngừng động tác cắt củ ấu. Kế hoạch Thiên Y sắp sửa được thi hành !

Bởi vì tám phước của gã thầy bói mù, chính là tín hiệu bọn họ đã ước định sẵn.

Tám phước ấy được đưa lên, là biểu thần Bách Lý Trường Thanh đã theo đúng dự định hành trình đến đây.

Ông ta đã đến đây, là chắc phải chết thôi !

Trái tim của Cao Lập chìm hẳn xuống ... Bách Lý Trường Thanh không thể chết được !

Hiện tại người có thể cứu được Bách Lý Trường Thanh, chỉ có một mình y.

Tổ chức “Mười lăm tháng bảy” này nghiêm mật ra sao, y đã hiểu quá rõ, người phản bội tổ chức, không những đừng mong sống sót, ngay cả chết còn rất khổ.

Nhưng y vẫn không thể không cứu Bách Lý Trường Thanh, bởi vì Bách Lý Trường Thanh đã cứu y một lần.

Lòng bàn tay của y ướt đầm mồ hôi, y chậm chậm đưa tay vào ngực, nắm lấy ngân thương.

Y đã thấy bảy kỵ mã đang từ từ chuyển qua khúc quanh đi vào con đường lớn.

Người kỵ mã đi đầu, mày dài mắt phụng, râu tóc đều bạc, mặc chiếc áo trường bào màu da trời, đeo thanh trường kiếm vỏ da cá màu xanh đập, cạ sát vào yên.

Người ông ta ngồi ngay ngắn trên lưng ngựa, lưng vẫn rất thẳng, cặp mắt vẫn loang loáng có thần, xem ra không khác gì mười năm về trước.

Có những người vĩnh viễn không bao giờ già đi. Bách Lý Trường Thanh chính là hạng người đó !

Huống gì, dù ông ta có biến đổi đến đâu, Cao Lập nhìn là nhận ra ông ta ngay !

Có những người vốn làm cho người ta khó mà quên cho được.

Cao Lập cảm thấy máu nóng đang dồn vào ngực, ngay cả cổ họng cũng bị tắc nghẽn, ngay cả giọng nói cũng hầu như chẳng phát ra được.

Y nhất định phải ráng sức không chế lấy mình.

Y nhất định phải la lớn lên cho Bách Lý Trường Thanh biết, nơi này có nguy hiểm, có thích khách !

Bảy kỵ mã đều đã vào con đường chính.

Càn Khôn Bút Tây Môn Thắng tướng người thanh tú ốm nhách, và Đặng Định Hầu trắng trẻo để ria mép, tướng mạo ung dung, đi sát phía sau Bách Lý Trường Thanh.

Sau chót là bốn gã đại hán kiêu hãnh trẻ tuổi, mặc áo chên màu vàng, hở ngực.

Xem ra bộ ngực của họ tựa như được sắt thép luyện thành.

Người đi đường đều bị khí thế của đoàn người ngựa thu nhiếp, không tự chủ được, đều vội vã tránh ra một bên nhường đường.

Hiện tại, ngựa của Bách Lý Trường Thanh đã cách chỗ Thiên Y bắt đầu hành động có hai trượng.

Cao Lập nắm lấy cây thương, y đang chuẩn bị xông ra, vừa xông ra vừa la lên báo hiệu, vừa nhắm chỗ cây roi tấn công lại.

Nhưng chính ngay lúc đó, y bỗng cảm thấy có thứ gì lạnh lạnh cứng ngắt đang đụng vào sống lưng.

... Một thanh đao ! Một thanh đao nhọn hoắc !

Một giọng nói còn bén nhọn hơn cả thanh đao, rót vào bên tai y, từng tiếng

một:

- Chúng ta đã điều tra ra Bách Lý Trường Thanh có ơn với người, để người khỏi bận tâm không biết làm sao, chúng ta đã thế chỗ người bằng người khác, kế hoạch lần này người thoái lui đi thôi.

Toàn thân Cao Lập lạnh ngắt, cứng đờ.

Lưỡi dao bén ngọt từ phía sau vọt tới trước ngực chỗ trái tim y.

Nếu lưỡi dao đâm vào đó, người bị đâm sẽ không phát ra một tiếng động gì nữa.

Chỉ có những người từng được huấn luyện giết người mới hiểu được cách giết người như vậy.

Dĩ nhiên y hiểu vậy.

Y không thể nào động đậy.

Chính ngay lúc đó, con ngựa của Bách Lý Trường Thanh bỗng hí lên kinh hãi, xông về phía trước.

Cỗ xe của Mã Tiên cũng đã chạy ra giữa đường.

Bách Lý Trường Thanh chắc chắn sẽ chết, không còn nghi ngờ gì nữa Kế hoạch Thiên Y đã phát động ra, không trật đi đâu được.

Mỗi chuyện bất ngờ, mỗi thứ biến hóa có thể phát sinh ra, đều đã ở trong dự liệu của bọn họ.

Thích khách đến đây không phải chỉ có năm người.

Gã mù bói toán đã đến trước cửa hiệu của Trạng Nguyên Trà Lâu không biết lúc nào, đột nhiên rút từ trong cây gậy trúc ra một thanh trường kiếm, xông lại Bách Lý Trường Thanh.

Y cũng không phải là kẻ mù thật sự.

Dương Dã và Tiểu Vũ bên này dĩ nhiên cũng đã bắt đầu hành động. Kiện mã hí vang, đám tùy tùng la ó.

Cỗ xe đã chắn ngang giữa đường chặn bọn Đặng Định Hầu về một bên.

Thanh trăm mã đao bốn thước ba tấc của Dương Dĩ, lạnh lẽo như tuyết, lóe lên rồi chém xuống.

Tiểu Vũ đi sát sau lưng y, thanh kiếm nhẹ nhàng linh xảo mà bén ngọt.

Bách Lý Trường Thanh trên lưng ngựa đã biến hẳn sắc mặt, giật cương ngựa tính lùi lại, nhưng cây trường đao đã chém đứt vó ngựa.

Lưỡi kiếm của Tiểu Vũ cũng theo đó đâm ra.

Máu tươi bắn tung tóe ra, đột nhiên có tiếng rú thảm thiết !

Tiếng rú rõ ràng là của Dương Dĩ phát ra, lưỡi kiếm của Tiểu Vũ đã đâm vào lưng y.

Gã mù giật mình một cái, kiếm thế chậm lại.

Bách Lý Trường Thanh thân trải trăm trận dĩ nhiên không bỏ qua cơ hội như vậy, ông ta hú lên một tiếng dài, thân hình đã từ yên ngựa tung vọt lên không trung.

Chỉ nghe tiếng gió ào ào bạt tới, ánh đao loang loáng, bảy cây loan đao xẹt tới sát dưới gót chân của ông ta.

Người đứng sao Cao Lập cũng không ngờ biến hóa xảy ra ngoài ý liệu như vậy.

Bọn họ đã điều tra lý lịch năm người này kỹ càng lắm rồi, Tiểu Vũ không những không có liên hệ gì đến Bách Lý Trường Thanh, y cũng không hề qua lại gì với bốn tiêu cuộc lớn của Trung Nguyên.

Bình sinh y cũng chưa hề ra tới quan ngoại nửa bước.

Tại sao y lại đi phản bội tổ chức ? Tại sao y lại đi cứu Bách Lý Trường Thanh ?

Người này vừa kinh hãi vừa tức giận, y đang không biết nên ứng biến ra làm sao, bỗng nghe tiếng xương cốt của mình bị gãy vụn.

Cao Lập đã đâm vào giữa ngực của y.

Cao Lập lại vung ngược tay lại cho y một cái cùi chỏ thật mạnh. Người đó

ngã ầm xuống, y đã xông tới.

Mã Tiên còn chưa kịp chiêm ngòi hỏa dược, biến hóa đã phát sinh. Y kinh hãi phần nộ, vung roi quán vào chân của Bách Lý Trường Thanh.

Bách Lý Trường Thanh đang tung người trên không, không còn cách nào tránh khỏi, mắt thấy cây trường tiên đang quán như con rắn độc bay đến, bỗng nhiên một làn sáng bạc lóe lên ... Một cây ngân thương đang đỡ lấy đầu roi, còn một cây khác đang đâm vào ngực Mã Tiên.

Ngựa đã ngã xuống, tẩu xảo ngã đè lên cây kiếm của Bách Lý Trường Thanh.

Bỗng nghe có tiếng gầm lên như sấm sét, cỗ xe to lớn cứng cáp đường đó đã bị đánh vỡ ra tan tành.

Bốn gã đại hán mặc áo vàng, xông lại như mãnh hổ, hai người mỗi bên, đưa tay nhắc con ngựa lên, xoay tay lại, vù một tiếng, ném tới Đinh Cán.

Phi đao của Đinh Cán phóng tới lần thứ hai, con ngựa máu me lốm đốm đã bay lại.

Bảy lưỡi loan đao đều đánh vào thân con ngựa Y chưa kịp thoái lui, một cặp phán quan bút bằng thép màu đen đã chờ y ở đó.

Công phu đả huyết của Càn Khôn Bút, thiên hạ đều biết tiếng.

Tiểu Vũ đã tiếp gã mù ba chiêu.

Hai thanh kiếm đều nhanh, kiếm của Tiểu Vũ còn nhanh hơn, ánh kiếm lóe lên, trước ngực gã mù đã bị đâm thủng.

Tiểu Vũ không hề đuổi theo, bởi vì bây giờ kiếm của Bách Lý Trường Thanh cũng đã xuất thủ.

Bách Lý Trường Thanh vung kiếm xông tới, trong lúc hoảng loạn, còn nói với y được một câu:

- Cám ơn.

Tiểu Vũ cười cười.

Kiểm quang trong tay Bách Lý Trường Thanh lóe lên, ông ta đâm ra ba kiếm, rồi mở miệng hỏi:

- Túc hạ quý tính ? Đại ân ... Tiểu Vũ lại cười cười, không đợi ông ta nói hết, người y đã nhấc lên, xẹt tới đầu mái ngói.

Y biết nơi này không còn cần đến mình nữa.

Cao Lập sử dụng hai cây thương.

Nhưng lúc này y cũng đã thu hai cây thương lại, bởi vì Bách Bộ Thần Quyền của Đặng Định Hầu đang chặn đứng Mã Tiên. Cây roi ngựa của y không còn cách nào thi triển được tới nữa, y đã bị bức tới góc đường.

Bách Bộ Thần Quyền của Thiếu Lâm, quả thật oai lực không thể nào khinh thị được.

Kiểm pháp của Bách Lý Trường Thanh độc bá Liêu Đông, ông ta vốn là một trong bảy tay đại kiếm khách đương thế.

Cao Lập biết nơi này không còn cần đến mình nữa.

Y quyết tâm đuổi theo Tiểu Vũ.

Y đã cảm thấy rất có hứng thú với gã thiếu niên thần bí này.

Bách Lý Trường Thanh hình như đang hét lên:

- Cao Lập, Cao lão đệ, chờ một chút ... Cao Lập không chờ, người của y đã lướt lên mái ngói.

Ân tình của Bách Lý Trường Thanh, y cũng xem như đền đáp xong, y không muốn liên lụy gì đến ai.

Bởi vì y biết, “Mười lăm tháng bảy” nhất định không thể để cho ai phản bội họ.

Y đang bắt đầu trên con đường chạy trốn !

Chạy trốn, chạy trốn không ngừng, cho đến chết mới thôi, đây vốn là mệnh vận của những kẻ chạy trốn như y.

Nhưng dù sao, y không còn mắc nợ ai điều gì nữa.

Đối với y, điều đó cũng đã quá đủ !

Khổng Tước Linh

Dịch giả: Lê Khắc Tường - Đánh máy: Tình Trai

Hồi 2

Nước Mắt Lãng Tử

Đêm, đêm trắng.

Trăng sáng mờ lung. Cao Lập thấp thoáng còn thấy được bóng của Tiểu Vũ.

Y trước giờ vẫn rất tự tin vào khinh công của mình, hiện tại y mới phát hiện ra, gã thiếu niên này khinh công không thua y tí nào.

Từng mái ngói, từng mái ngói dưới ánh trăng như những rẽ xương sườn của dã thú bày ra.

Trăng thượng tuần treo trên mái ngói xem ra gần gũi như có thể thò tay ra hái được.

Không phải mỗi người đều có ảo tưởng muốn hái mặt trăng xuống sao ?

Những ánh trăng trong lòng mỗi người có khác nhau.

Ánh trăng trong lòng Cao Lập ra sao nhỉ ? Chỉ bất quá là một cuộc sống thật bình lặng, chỉ bất quá là một mái nhà ấm cúng. Nhưng đối với y, bao nhiêu đó còn xa vời hơn cả ánh trăng treo trên trời.

Không nhà cửa, không thân nhân, không bạn bè, không ai hiểu rõ cô độc đáng sợ như thế nào bằng y.

Y quyết tâm phải rượt theo một người bạn.

Thật tình, y rất cần một người bạn, một người bạn có cùng một vận mệnh như y.

Từng mái ngói, từng mái ngói lướt qua dưới chân y, bỗng dưng biến hút đi.

Phía trước là hoang dã.

Đêm trắng ngoài hoang dã càng lạnh lẽo, cái bóng của Tiểu Vũ chậm lại, hình như đang chờ y.

Y cũng chậm bước lại, y không vội vã đuổi theo.

Hai người một trước một sau, chậm chậm đi mãi, càng đi càng chậm, trời đất bỗng dưng không còn một tiếng động, chỉ còn lại tiếng chân của hai người.

Phương trời xa tinh tú đã hiện ra, trăng lạnh không còn tịch mịch.

Còn người thì sao ?

Phía trước có khu rừng cây xơ xác.

Tiểu Vũ chọn một gốc cây lớn, cành lá không lấy gì làm rậm rạp lắm, nhảy lên cây, ngồi vào giữa cành ba cây.

Cao Lập cũng nhảy lên một cây khác, ngồi xuống.

Trời đất tịch mịch, gió thổi qua lùm cây, ánh trăng chiếu qua cành cây xuống người bọn họ.

Yên tĩnh không phải tịch mịch, bởi vì hiện giờ đã có người chia sẻ với y cái yên tĩnh đó.

Không biết trải qua bao lâu, Cao Lập bỗng cười lên một tiếng, nói:

- Tôi cứ ngỡ Bách Lý Trường Thanh chết chắc rồi.

Tiểu Vũ nói:

- Sao ?

Cao Lập nói:

- Tôi gia nhập “Mười lăm tháng bảy” đã được ba năm, đến bây giờ mới biết rằng bọn họ không hề tin nhiệm tôi.

Tiểu Vũ nói:

- Bọn họ trước giờ chưa hề tin nhiệm ai.

Cao Lập nói:

- Tôi cũng không bao giờ ngờ rằng, anh lại đi cứu ông ta.

Tiểu Vũ cười cười nói:

- Không chừng ngay cả tôi cũng chưa bao giờ nghĩ tới.

Cao Lập hỏi:

- Anh biết ông ta ?

Tiểu Vũ nói:

- Không biết, còn anh ?

Cao Lập nói:

- Ông ta... Ông ta đã từng cứu tôi.

Tiểu Vũ hỏi:

- Anh có tới Liêu Đông rồi sao ?

Cao Lập nói:

- Ừ.

Tiểu Vũ hỏi:

- Tới đó làm gì ?

Cao Lập nói:

- Tới tìm nhân sâm.

Ánh mắt của y sáng lên, đầy vẻ nhưng nhớ kỷ niệm thuở xưa, y chậm chậm nói tiếp:

- Đó không chừng là những ngày sung sướng nhất trong đời tôi, tự do tự tại, không lo không nghĩ, dù rất nguy hiểm, nhưng lại đáng giá lắm.

Tiểu Vũ hỏi:

- Đáng giá ?

Cao Lập mỉm cười nói:

- Anh chỉ cần gặp được một củ nhân sâm đã thành hình người là anh thoải mái được một năm rồi đấy.

Tiểu Vũ hỏi:

- Anh tìm được sao ?

Cao Lập nói:

- Vì tìm được cho nên mới xem chết ở nơi đó !

Tiểu Vũ hỏi:

- Tại sao ?

Cao Lập nói:

- Nhân sâm vốn là vật không có chủ, người nào bắt gặp nó trước tiên là coi như làm chủ nó, có thể để ký hiệu nơi đó.

Tiểu Vũ hỏi:

- Tại sao phải để ký hiệu lại đó ? Tại sao không đem đi ?

Cao Lập nói:

- Hái sâm cũng giống như giết người vậy, phải chờ đúng thời cơ, bởi vì nhân sâm thành hình có lúc cơ hồ còn có linh tính hơn con người, nếu anh hối hả, lỗ mẫn quá, nó sẽ chạy mất.

Tiểu Vũ hỏi:

- Anh nói nó biết chạy sao ?

Cao Lập cười cười nói:

- Những chuyện đó, anh nghe qua không chừng thấy nó thần bí lắm, nhưng đó là chuyện thật đó.

Tiểu Vũ quả thật cảm thấy câu chuyện đó thần bí quá, vì vậy y đồng tai nghe.

Cao Lập nói tiếp:

- Tôi tìm được một củ nhân sâm thành hình, để lại ký hiệu xong, đến lúc về lại chỗ cũ, mới phát hiện ra ký hiệu đã bị người khác đổi.

Tiểu Vũ hỏi:

- Tại sao anh phải bỏ đi ?

Cao Lập nói:

- Đi tìm người giúp. Những người hái sâm trên núi, cũng có đủ các bang phái, bọn chúng tôi có tất cả chín người.

Tiểu Vũ hỏi:

- Đối phương thì sao ?

Cao Lập cười khỏ nói:

- Bọn họ đã dám làm những chuyện ngang ngược vô sỉ như vậy, nhân số dĩ nhiên là đông, trong đó còn có năm người vốn là những tay cao thủ trong hắc đạo vì tỵ cừu mà đến đó.

Tiểu Vũ nói:

- Lúc đó vũ công của anh chắc không phải như bây giờ ?

Cao Lập nói:

- Vì vậy tôi mới bị thương, không những vậy, còn bị thương rất nặng nữa.

Tiểu Vũ hỏi:

- Bách Lý Trường Thanh tẩu xảo qua đó cứu anh ?

Cao Lập nói:

- Đúng vậy.

Tiểu Vũ nói:

- Sao ông ta lại tẩu xảo thế ?

Cao Lập nói:

- Vì ông ta vốn đang truy lùng năm tên cao thủ trong hắc đạo đó.

Thiên hạ vốn không có chuyện gì may mắn ngẫu nhiên. Bất cứ chuyện gì cũng phải có nhân trước, rồi mới có quả.

Tiểu Vũ trầm ngâm một hồi, y bỗng cười lên một tiếng nói:

- Anh phát hiện đối phương có năm tên cao thủ hắc đạo, chắc là thấy mình quá xui xẻo.

Cao Lập gật gật đầu.

Tiểu Vũ nói:

- Nhưng nếu không phải năm người bọn họ, Bách Lý Trường Thanh cũng không đến đó mà cứu anh.

Cao Lập lại gật gật đầu.

Tiểu Vũ cũng không nói gì nữa, y tin rằng Cao Lập nhất định hiểu ý của mình.

Trên đời này vốn không có chuyện gì thật sự là may mắn, cũng tuyệt đối không có chuyện gì thật sự là xui xẻo.

May và rủi cách nhau một khoảng cách thật vi diệu.

Vì vậy, nếu mình gặp phải một chuyện bất hạnh, cũng đừng nên oán than gì cả, lại càng không nên vì đó mà nản lòng.

Dù mình có bị đánh ngã gục xuống cũng không sao, bởi vì chỉ cần mình còn sống đó, nhất định sẽ còn có lúc đứng dậy được.

Đêm càng khuya.

Trải qua một thời gian thật lâu, Cao Lập mới hỏi:

- Ông ta chưa từng cứu anh lần nào ?

Tiểu Vũ nói:

- Chưa bao giờ.

Cao Lập hỏi:

- Tại sao anh cứu ông ta ?

Tiểu Vũ nói:

- Lúc ông ta cứu anh, không phải anh chưa cứu ông ta bao giờ sao ?

Cao Lập nói:

- Chưa.

Tiểu Vũ nói:

- Nếu anh thấy phải làm một chuyện, thì nhất định đi làm vậy thôi, chẳng cần phải hỏi người khác đã làm gì được gì cho mình.

Ánh mắt của y nhìn đăm đăm về phương trời xa, y chậm chậm nói tiếp:

- Dương Dĩ dù có là ân nhân cứu mạng tôi, hôm nay tôi vẫn phải giết y.

Bách Lý Trường Thanh có là kẻ thù của tôi, hôm nay tôi vẫn phải cứu ông ta, bởi vì tôi cảm thấy không làm vậy không được.

Gương mặt của y phẳng phất như đang rực sáng, không biết là vì ánh trăng, hay vì chính trong lòng y đã chiếu ra.

Cao Lập cảm thấy được cái thứ ánh sáng đó.

Y bỗng phát hiện ra gã thiếu niên này không phải là kẻ lười biếng nông cạn như y đã tưởng tượng.

Tiểu Vũ lại nói:

- Bốn tiêu cục lớn ở Trung Nguyên mà liên hợp được với Bách Lý Trường Thanh, người trong giang hồ được ích lợi vì đó không biết bao nhiêu mà kể.

Tôi cứu ông ta là vì những người đó, chuyện này không phải là vì ông ta.

Cao Lập nhìn y chăm chú, nhìn không nổi, thở nhẹ ra nói:

- Anh hiểu chuyện lắm.

Tiểu Vũ nói:

- Cũng không gì nhiều.

Cao Lập nói:

- Kiếm pháp của anh hình như cũng không kém Bách Lý Trường Thanh bao nhiêu.

Tiểu Vũ nói:

- Sao ?

Cao Lập nói:

- Bách Lý Trường Thanh vốn là một trong bảy tay đại kiếm khách từ bao nhiêu năm nay rồi.

Tiểu Vũ nói:

- Hình như ông ta đứng thứ sáu.

Cao Lập hỏi:

- Còn anh ?

Tiểu Vũ cười nói:

- Tôi chỉ bất quá là một kẻ vô danh tiểu tốt.

Cao Lập nói:

- Nhưng kiếm pháp không phải là trời sinh ra là biết ngay.

Tiểu Vũ nói:

- Dĩ nhiên không phải.

Cao Lập hỏi:

- Ai dạy kiếm pháp cho anh ?

Tiểu Vũ hỏi ngược lại:

- Anh đang tra vấn lai lịch tôi đây à ?

Cao Lập nói:

- Quả thật tôi rất hiếu kỳ chuyện của anh.

Tiểu Vũ hững hờ nói:

- Tôi không ngờ anh còn có tính hiếu kỳ.

Quả thật y không ngờ được.

Người trong tổ chức này, không những không còn lòng hiếu kỳ, họ còn hoàn toàn không có tình cảm.

Bọn họ mỗi ngày ở chung với nhau, nhưng bên này bên kia chẳng ai từng hỏi lai lịch của người khác ra sao.

Bọn họ sẽ chiến đấu bên nhau không hề có tình bạn bè, bởi vì tình bạn có thể làm mềm lòng con người, trái tim của bọn họ phải cứng rắn, càng cứng rắn càng tốt.

Cao Lập nói:

- Ngày tháng của chúng ta không dễ chịu tí nào.

Tiểu Vũ lại gật gật đầu.

Đây là những ngày tháng không thấy mặt trời, không có tiếng cười đùa, chẳng có hơi ấm, thậm chí không có hương thụ.

Bọn họ lúc nào cũng ở trong tình trạng chờ đợi, chờ đợi một mệnh lệnh.

Tinh thần của bọn họ vĩnh viễn không cách nào được lơ lửng.

Tiểu Vũ nhớ lại mỗi lần gặp Dương Dĩ, là thấy Dương Dĩ đang ngồi mài đao.

Cao Lập buồn rầu nói:

- Nhưng những ngày tháng đó ít ra cũng rất bình an, ít nhất là làm cho chúng ta cảm thấy mỗi ngày mình có đủ cơm ăn, mỗi ngày đều được ngủ trong chỗ không bị mưa ướt.

Tiểu Vũ nói:

- Anh gia nhập tổ chức của họ, không lẽ chỉ vì lúc đó anh không còn nơi nào khác để đi ?

Cao Lập cười càng thêm thâm lương, y chậm chậm nói:

- Hiện tại, tôi vẫn không có nơi nào khác để đi thôi.

Tiểu Vũ nói:

- Anh giết người không lẽ chỉ vì để tìm một nơi an thân thôi sao ?

Cao Lập lắc đầu.

Y nói không được, không chừng chỉ vì chính y không nỡ nói ra miệng.

Y giết người chỉ vì muốn làm cho mình cảm thấy mình được an toàn, chỉ vì muốn bảo vệ chính mình.

Y giết người chỉ vì y cảm thấy đa số người trên thế gian đã đối xử không tốt

với y.

Tiểu Vũ bỗng thở ra một hơi dài nói:

- May mà tôi cũng còn có nơi để đi.

Cao Lập hỏi:

- Nơi nào ?

Tiểu Vũ nói:

- Một nơi có rượu.

Nếu người nào cho rằng rượu chỉ bất quá là một chất nước làm người ta sung sướng, người đó đã lầm.

Nếu hỏi tôi, rượu là thứ gì ?

Thì tôi sẽ nói rằng:

- Rượu là cái vỏ, giống một cái vỏ ốc sên, để ta có thể trốn vào đó. Rồi thì, dù cho người ta có muốn đập vào nó, mình cũng không thấy gì cả.

oo Nơi đây không những có rượu, còn có đàn bà.

Rượu là rượu ngon, đàn bà cũng đẹp tương đương, ít nhất là dưới ánh đèn, cũng xem ra đẹp tương đương vậy.

- Anh đến đây bao giờ chưa ?

- Chưa.

- Tôi cũng chưa.

Bọn họ phải hỏi nhau kỹ càng rồi mới dám vào, bởi vì chỉ ở những nơi bọn họ chưa từng qua lại mới là chỗ an toàn.

- Mình chưa đến đây bao giờ, bọn họ chắc là sẽ không tìm ra nơi này nhanh lắm.

- Nhưng những người đàn bà này hình như biết mặt anh sao đó.

Tiểu Vũ cười cười nói:

- Bọn họ không biết mặt tôi, bọn họ biết mặt đồng tiền của tôi.

Y vừa bước vào, đã đặt một thỏi bạc lớn lên bàn.

Đám đàn bà đã đi bày dọn rượu thịt, tô son điểm phấn lại.

- Hôm nay ai không say là con rùa đen.

Cao Lập ngần ngừ một lúc, rồi cuộc nhện không nổi, hỏi:

- Rượu ở đây có mắc tiền không ?

Tiểu Vũ bỗng ngẩn mặt ra.

Thật tình y cảm thấy kinh ngạc hết sức, câu nói đó không phải là lời nói hạng người như Cao Lập sẽ nói ra.

Hạng người lang bạt góc trời như bọn họ, những kẻ lãng tử tùy thời tùy lúc đem sinh mạng của mình ra đánh bạc, cơ hồ ai ai cũng xem tiền tài còn rẻ mạt hơn cả phân, hơn cả bùn.

“Mười lăm tháng bảy” quản lý rất nghiêm ngặt, nhưng giết người không phải là không kiếm ra tiền, không những vậy, trả tiền lại rất cao.

Vì vậy mỗi khi bọn họ xong chuyện, bọn họ đều đi tận tình phát tiết luôn hai

ba ngày... chuyện tiêu tiền chính nó cũng là cách phát tiết.

Đây cũng là chuyện tổ chức cho phép.

Nhưng Tiểu Vũ sức nhớ ra, hình như Cao Lập không hề đi ra ngoài say sưa cuồng nhiệt với bọn họ lần nào.

Không lẽ y là người coi tiền quý như sinh mạng ?

Cao Lập dĩ nhiên đoán được y đang nghĩ gì, y bỗng cười lên một tiếng, nói:

- Nơi đây rượu mà mắc quá, đành phải để anh mời tôi, nếu anh không mời, tôi cũng ngồi một bên nhìn anh uống, không sao.

Tiểu Vũ hỏi:

- Anh không có tiền sao ?

Cao Lập nói:

- Tôi là một con quỷ hà tiện.

Tiểu Vũ nhin không nổi, bật cười, nói:

- Ít nhất anh còn thừa nhận mình hà tiện, chỉ có bao nhiêu đó thôi, cũng đủ cho tôi mời anh.

Cao Lập cũng bật cười nói:

- Tôi cũng có chỗ không giống những con quỷ hà tiện khác nữa.

Tiểu Vũ hỏi:

- Sao ?

Cao Lập nói:

- Tôi còn là tửu quỷ nữa.

Trên đời này đã là tửu quỷ mà còn hà tiện nữa, quả thật hiếm thấy, nhưng

Cao Lập quả thật là một tửu quỷ.

Y uống rượu y hết như một con ngựa.

- Rượu không trả tiền, uống vào càng ngon đặc biệt.

- Rượu phải trả tiền thì sao ?

- Tôi rất ít uống.

- Tôi bỗng phát giác ra, con người anh sao quá thần bạch.

- Trừ chuyện đó ra, tôi chẳng còn chuyện gì tốt hơn cả.

Tiểu Vũ cười lớn, Cao Lập cũng cười lớn, bởi vì lúc này hai người đã có vẻ quá say.

Phải chăng vì gương mặt bọn họ đang lộ vẻ tươi cười, trong lòng họ lại cười không muốn nổi ?

Lúc này có năm sáu người đàn bà đang bồi tiếp bọn họ, bây giờ chỉ còn thừa hai người.

Hai người già nhất, xấu nhất.

Đàn ông, uống rượu say rồi, vốn không được đàn bà hoan nghênh cho lắm, huống gì bọn họ đã từ từ phát hiện ra, một người trong bọn rất hà tiện, còn người kia cũng không hào nhoáng lắm.

- Băng Băng đâu ? Lúc này cô tên Băng Băng đâu rồi ?

- Cô ta ra ngoài rồi, có khách quen tìm cô ấy.

Khách quen có nghĩa thường thường là khách sộp, khách sộp có nghĩa thường thường là hào nhoáng.

- Còn cô tên là Hương Khuê đâu ?

- Cũng đang tiếp khách.

Phách lên một tiếng, bình rượu trên bàn đã bị cái đập mạnh làm đổ xuống.

- Tiếp khách ? Không lẽ bọn ta không phải là khách đây sao ?

Hét lên một tiếng, ly rượu đã rớt xuống đất, vỡ tan tành ra.

Bỗng nhiên, cửa phòng có ba bốn gã đại hán lực lưỡng đội mũ lệch lạc, áo quần xốc xếch, đang đứng trừng mắt nhìn bọn họ.

Hai người, một mặc áo đạo sĩ, một mặc áo dân lao động, dĩ nhiên chẳng phải là khách sộp, cũng không phải là khách hào nhoáng.

Những thứ khách đó, thêm một người sợ nhiều, ít đi một người cũng không gọi là ít.

Bọn đại hán cười nhạt:

- Hai vị đến đây uống rượu, hay là đánh lộn ?

Tiểu Vũ nhìn nhìn Cao Lập, Cao Lập nhìn nhìn Tiểu Vũ.

Hai người bỗng cười lớn lên.

Trong tiếng cười vang, một trận loạt xoạt vang lên, bàn ghế đổ ngã tứ tung.

Bọn đàn bà vừa la lên kinh hãi, vừa chạy ra ngoài, bọn đại hán la hét giận dữ xông vào.

Tuy hai người chưa luyện qua Bách Bộ Thần Quyền của Thiếu Lâm, nhưng tay quyền của họ còn cứng hơn các vị nhân huynh đội mũ lệch lạc ấy rất nhiều.

Hai người chỉ đông đánh tây, chỉ nam đánh bắc, đánh một trận cho nơi đó một phen trời long đất lở, gà vịt bay tứ tung.

Sau đó hai người bèn chạy một hơi ra ngoài.

Thật ra phía sau chẳng có ai đuổi theo, nhưng bọn họ vẫn chạy thật nhanh.

Bọn họ cảm thấy chạy như vậy thật quá đã ngứa.

Chạy một hồi, bỗng chạy vào một con hẻm cụt, hai người dừng chân lại, bắt đầu cười lên, cười ra nước mắt, cười khom cả lưng lại.

Không ai nói được tại sao bọn họ buồn cười quá như vậy, ngay cả chính bọn họ cũng không nói được.

Không biết đã cười được bao lâu, bỗng nhiên không ai cười nữa.

Tiểu Vũ nhìn nhìn Cao Lập, Cao Lập nhìn nhìn Tiểu Vũ.

Hai người bỗng cảm thấy muốn khóc.

Cả hai, những kẻ lẳng tử không gốc rễ, có ai hiểu được tâm tình của họ, có ai biết được nỗi thống khổ của họ.

Trừ khi ngẫu nhiên uống một trận thỏa thích như vậy, cả hai còn có cách gì khác phát tiết ra ?

May mà lúc bọn họ muốn cười, họ còn cười được, muốn khóc còn khóc được.

Vì vậy bọn họ còn sống đó.

oo Đêm đã khuya lắm.

Cao Lập đã nằm soài ra, nằm ngay bên cạnh cống rãnh trong con hẻm cụt.

Trên trời, các vì sao đang lấp lánh rực rỡ.

Sao trời lấp lánh trong ánh mắt của y, cặp mắt của y thật đen, thật sâu.

Tiểu Vũ dựa người vào tường nhìn y, biểu tình trên gương mặt y có phải là đồng tình, hay là thương xót ?

Không biết thương xót người khác, hay là thương xót chính mình.

Y bỗng cười lên một tiếng, nói:

- Tôi có một bí mật nói anh nghe, anh có muốn nghe không ?

Cao Lập nói:

- Muốn.

Ánh mắt của Tiểu Vũ hướng về xa xa, y chậm chậm nói:

- Hiện tại tôi cũng không còn nơi nào khác để đi.

Y còn đang cười, nhưng nụ cười thô lương như cảnh sắc của con hẻm trong đêm tối.

Không chừng ngược lại, y không cười còn đỡ hơn.

Nhìn nụ cười đó, Cao Lập chỉ thấy phảng phất có bàn tay vô hình đang dùng sức xiết chặt trái tim của y, ép nước mắt nước mũi của y trào ra hết một lượt.

Không nhà trở về, không nơi để đi.

Đối với y, đây không phải là bí mật.

Y bỗng cười lên một tiếng, nói:

- Bí mật của anh chẳng hay ho tí nào cả.

Tiểu Vũ nói:

- Không lẽ anh còn có bí mật gì hay ho hơn thế ?

Cao Lập cười nói:

- Chỉ có một cái.

Y cười cũng có vẻ thô lương, nhưng lại có vẻ thần bí.

Tiểu Vũ lập tức hỏi nà theo:

- Tại sao anh không nói nữa ?

Cao Lập nói:

- Tôi nói sợ anh giật nảy mình lên.

Tiểu Vũ nói - Anh yên tâm, lá gan của tôi trước giờ vốn không nhỏ lắm.

Cao Lập nói:

- Anh muốn nghe thật không ?

Tiểu Vũ nói:

- Muốn thật.

Cao Lập nói:

- Được, tôi nói anh nghe, tôi có một cô bạn.

Tiểu Vũ làm như giật nảy mình lên thật, y hỏi:

- Anh có cô bạn ? Cô bạn ra sao ?

Cao Lập nói:

- Dĩ nhiên là hay rồi.

Hay có nghĩa là, thông thường là đàn bà không ham tiền.

Tiểu Vũ nhin không nổi cười, y hỏi:

- Cô ta ra sao ?

Cao Lập nhìn chăm chú lên bầu trời đầy tinh tú, ánh mắt của y lộ đầy vẻ ôn nhu không nói được, phảng phất như đang đem hết sao trời biến thành ánh mắt của nàng.

Tiểu Vũ nhìn nét mặt của y, nhin không nổi lại hỏi:

- Chắc cô ấy đẹp lắm phải không ?

Cao Lập rút cuộc gật gật đầu, dịu giọng nói:

- Tôi bảo đảm rằng anh chưa hề thấy qua người đàn bà nào đẹp như vậy.

Tiểu Vũ cố ý lắc đầu nói:

- Tôi không tin.

Cao Lập lại bật cười lên:

- Dĩ nhiên là anh không tin, bởi vì anh tính khích tôi mời anh đến.

Tiểu Vũ cũng bật cười, y nói:

- Thì ra anh cũng thông minh lắm.

Cao Lập bỗng bật ngồi dậy, chụp lấy áo của y, nói:

- Nhưng tôi cảnh cáo anh, anh mà đối với nàng có tí gì vô lễ, tôi liều mạng với anh !

Thần tình của bọn họ bỗng phấn khởi lên, bởi vì bọn họ đã tìm được một nơi để đi.

Một nơi thật kỳ diệu.

Một người thật kỳ diệu.

oo Suối trong.

Con suối chính giữa bốn bề núi non xanh rì.

Dòng nước chảy từ trên núi cao đổ xuống, chạy vào nơi đây thành một ao trong vắt như thủy tinh.

Trời xanh ngát, mây trắng trên cao, gương mặt trắng bệch hình như đang đỏ hồng lên.

Tiểu Vũ hít vào thật sâu hương vị thơm tho của cây cỏ, mùi vị mát mẻ của nước trong, bất giác ngẩn người ra như một kẻ si ngốc.

Cao Lập nhìn vào mặt y, bỗng nói:

- Nhảy xuống đi.

Tiểu Vũ bật cười, nói:

- Tôi còn chưa muốn tự sát, nhảy xuống để làm gì ?

Cao Lập nói:

- Rửa sạch quần áo, mình mảy của anh đi. Tôi không muốn nàng ngửi thấy mùi rượu thối tha, mùi máu tanh hôi của anh đâu.

Chính y cũng đã giang hai tay ra nhảy xuống.

Tiểu Vũ nhìn cây ngân thương của y gát một bên ao, trong lòng than thở.

Mùi rượu thối tha có thể tẩy sạch, mùi máu tanh hôi vĩnh viễn không thể nào tẩy hết.

Y nhìn không nổi mở miệng nói:

- Sao anh không rửa cặp ngân thương đi ?

Cao Lập nói:

- Thương còn sạch sẽ hơn người.

Tiểu Vũ hỏi:

- Thương không có máu dính đó sao ?

Cao Lập nói:

- Không có, người giết người, không phải thương giết người.

Y bỗng cúi đầu xuống nước.

Tiểu Vũ cũng chậm chậm mở kiếm ra, để một bên bờ đá, y đang cảm thấy miệng mình vừa chua vừa đắng.

Người giết người, không phải kiếm, cũng không phải thương.

Người tại sao cứ phải đi giết người nhỉ ?

Y cũng cúi đầu vào dưới đáy nước.

Thế giới của loài cá sạch sẽ hơn thế giới loài người.

Nước suối trong vắt lạnh băng.

Cao Lập ôm một tảng đá, ngồi dưới nước. Tiểu Vũ cũng bắt chước y, ôm một tảng đá ngồi dưới nước.

Tuy bọn họ cũng biết nơi đây không ai có thể ngồi lâu, nhưng chỉ cần trốn được phút nào hay phút đó. Nơi đây quả thật quá đẹp, quá yên tĩnh.

Nhìn đủ các thứ các dạng tôm cá đang bơi lội nhàn nhã qua trước mắt mình, nhìn những thứ rong rêu bám bên phiến đá nhảy múa ẻo lả, cái thứ cảm giác những người chưa từng trải qua hoàn cảnh như vậy sẽ không thể nào có được.

Chỉ tiếc là bọn họ không thể ngồi dưới đó hít thở như loài cá.

Hai người nhìn nhau một cái, đều biết mình không còn chịu nổi nữa, đang tính trời đầu lên.

Chính ngay lúc đó, bọn họ thấy có hai lưỡi câu đang chìm xuống nước.

Trên lưỡi câu không có mồi, chỉ có móc vào một cái vỏ kiếm, và một giải tơ màu hồng.

Vỏ kiếm của cây kiếm Tiểu Vũ, giải tơ trên cây thương Cao Lập.

Đấy chính là mồi câu hai người.

Hai người cùng đá gót chân một cái, đồng thời lùi lại phía sau hơn hai

trượng.

Tiểu Vũ chỉ chỉ vào chân mình.

Cao Lập bèn bơi lại, thò tay đỡ lấy gót chân của y, dùng sức đẩy mạnh lên một cái.

Người của Tiểu Vũ bèn vọt lên như một cây pháo bông ra khỏi mặt nước.

Nước bắn tung tóe tứ phía.

Tiểu Vũ đã xông lên khỏi mặt nước một trượng, hít một hơi thật dài, bỗng thò tay chụp lấy nhánh cây mọc nhô ra khỏi nước, treo người mình tòn ten trên đó.

Cạnh ao không thấy có bóng ai.

Hai cần câu cá được cắm bên cạnh ao bằng hai hòn đá, dưới hòn đá có một tờ giấy.

Cặp ngân thương và cây kiếm vốn để bên hòn đá, bây giờ không thấy đâu !

Gương mặt của Tiểu Vũ trắng bệch như tờ giấy.

Bây giờ cái đầu của Cao Lập cũng len lén thò lên khỏi mặt nước, nhìn quanh nhìn quất một cái, rồi cũng biến sắc mặt.

- Không có ai sao ?

- Không.

- Tờ giấy đề gì vậy ?

Hai người nhìn nhau một cái, cùng đi bọc lại hai bên tới chỗ tảng đá.

Bốn bề yên lặng hoàn toàn, không một tiếng động. Gió thổi đến mùi thơm tho của cây cỏ, mùi mát mẻ của nước suối.

Trời đất vẫn còn mỹ lệ u tĩnh như bao giờ.

Chỉ có hạng người tùy thời tùy lúc lấy sinh mạng ra mạo hiểm như bọn họ, mới cảm thấy được cái sát cơ trong sự u tĩnh an tường đó.

Chỉ có những nguy hiểm không thấy được mới là nguy hiểm chân chính.

Bọn họ rút cuộc đã đến bên cạnh tảng đá. Tiểu Vũ hất tảng đá ra, Cao Lập cầm tờ giấy lên.

Giấy ướt nhẹ, trên đó có đề mấy chữ lem nhem, hình như là:

“Cẩn thận...”.

Bọn họ chỉ mới nhận ra được hai chữ, trên vách núi đã có hòn đá lớn khổng lồ lún xuống chỗ bọn họ đang đứng.

Dĩ nhiên bọn họ có thể tránh ra hai bên dễ dàng.

Nhưng bọn họ không làm vậy.

Bao nhiêu năm qua, bọn họ đã đùa quen quá với những thứ nguy hiểm như thế này, nhưng những trò đùa này không phải là nguy hiểm.

Chỉ cần phản ứng nhanh nhẹn một chút là có thể tránh khỏi dễ dàng.

“Muời lăm tháng bảy” dĩ nhiên không cho rằng trò đùa ấy sẽ giết được bọn họ.

Bao nhiêu năm kinh nghiệm vào sinh ra tử, làm cho bọn họ cảm thấy phía

sau trò đùa ấy, nhất định còn ẩn tàng âm mưu còn nguy hiểm đáng sợ hơn nhiều.

Vì vậy, tảng đá khổng lồ đang lăn xuống, không những bọn họ không nhảy ra hai bên tránh né, ngược lại, còn xông đến, chỉ trong một tích tắc trong đường tơ kẽ tóc, từ trước tảng đá rơi âm xuống, xông ngược lên, xông lên ba trượng.

Bàn tay của bọn họ lập tức bám ngay vào những dây đàng la trên vách núi. Sau đó bọn họ lập tức nghe thấy một tiếng nổ âm vang như trời long đất lở. “Mười lăm tháng bảy” chắc là đem những thứ hỏa dược đã mua về, toàn bộ đem đến cột vào trên tảng đá khổng lồ đó.

Nếu bọn họ nhảy ra hai bên tránh nó, bây giờ dù không bị hỏa dược nổ tan xác ra thì cũng bị mấy hòn đá vụn bắn vào người cho nát nhừ.

Nhưng hiện tại bọn họ còn nguyên vẹn đây, đó không phải là may mắn, cũng không phải là vận khí.

Trong tiếng nổ kinh hồn đó, không những bọn họ không quay đầu lại nhìn xuống, thậm chí ngay cả thân hình cũng không dừng lại, bàn tay đang nắm chặt giây đàng la dùng sức giật một cái, mũi chân điểm và trong vách đá, người đã bay lên phía trên.

Vách núi thẳng đứng, cao hơn mười trượng.

Bọn họ lên xuống ba lần như vậy, đã nhảy lên tới đỉnh. Cho đến lúc đó, tiếng nổ còn đang hồi âm lại vang rền trong hang núi, đá vụn cũng vẫn còn đang rải xuống ao như mưa rào.

Trên đỉnh núi là một gò nghiêng nghiêng giống một cái bình đài, ba người đang thò đầu nhìn xuống dưới xem xét. Trong đó, một người là Đinh Cán. Y phát hiện ra Tiểu Vũ và Cao Lập bỗng xuất hiện trên đỉnh núi, biểu tình trên gương mặt làm như thành linh bị người ta tát cho một cái vào mặt.

Cao Lập lạnh lùng nhìn y.

Nhưng Tiểu Vũ thì cười cười, nói:

- Không ngờ ngươi vẫn còn chưa chết.

Đinh Cán hít thở mấy hơi dài, thần sắc cũng trở lại bình tĩnh, y lạnh lùng nói:

- Không ngờ ngươi cũng chưa chết luôn.

Tiểu Vũ nói:

- Chỉ có ba người các ngươi, muốn giết chúng ta cũng không dễ dàng gì.

Đinh Cán xanh lè mặt mày, không thể không thừa nhận chuyện đó.

Tiểu Vũ nói:

- Nhưng nếu chúng ta muốn giết các ngươi, ngươi xem có dễ hay không dễ ?

Đinh Cán nói:

- Tại sao các ngươi muốn giết ta ?

Tiểu Vũ nói:

- Bởi vì người muốn giết chúng ta.

Đinh Cán nói:

- Chính các người cũng biết, người muốn giết các người không phải là ta.

Tiểu Vũ gật gật đầu, y cũng không thể không thừa nhận.

Đinh Cán nói:

- Giết người đã là chức nghiệp của bọn chúng ta, chúng ta không thể nào giết người vô duyên vô cớ.

Tiểu Vũ nói:

- Đúng là như vậy.

Y quay mặt qua nhìn hai người đứng bên cạnh Đinh Cán.

Hai người này mặt mày vàng khè, sắc mặt như người có bệnh, nhưng hai bàn tay đen thui như sắt.

Tiểu Vũ nói:

- Không ngờ cao thủ trong Ưng Trảo, cũng có kẻ gia nhập “Mười lăm tháng bảy”.

Một trong hai người đó cười nhạt nói:

- Các hạ nhãn lực khá lắm.

Tiểu Vũ nói:

- Chuyến này chắc là hai vị xuất thủ lần đầu, dĩ nhiên không chịu trở về tay không.

Đinh Cán nói:

- Bọn họ vốn không thể nào trở về tay không được.

Hai bàn tay của y vốn đang khoanh trước ngực, hiện tại vẫn còn không động đậy.

Nhưng thỉnh linh, hai cây loan đao đã cắt vào cổ họng của hai gã hai bên, cắt thật sâu.

Không có tiếng la thảm thiết, không có tiếng động dây dụa, hai người đó bỗng rớt xuống núi như hai khúc gỗ cứng đờ.

Cao Lập nhìn y, gương mặt không có một chút biểu tình.

Tiểu Vũ nói:

- Bọn họ chết rồi, người cũng về được rồi.

Đinh Cán nói:

- Giết được các người rồi, ta cũng về lại được, nhưng giết bọn họ dễ hơn.

Tiểu Vũ nói:

- Ít ra bọn họ không biết phòng bị người.

Đinh Cán nói:

- Vì vậy ta chọn đúng đường.

Tiểu Vũ nói:

- Nhưng bọn họ thì chọn trật !

Đinh Cán hỏi:

- Sao ?

Tiểu Vũ nói:

- Đáng lý ra bọn họ không nên theo người đến đây.

Đinh Cán nói:

- Ta còn muốn sống thêm chút nữa.

Tiểu Vũ nói:

- Người sống thêm được.

Đinh Cán nói:

- Bọn họ đã chết rồi, không còn ai biết chuyện gì đã xảy ra nơi đây.

Tiểu Vũ nói:

- Vì vậy người về đến, tùy tiện muốn nói gì cũng không sao.

Đinh Cán nói:

- Bất quá, ta đã nói rồi, vô duyên vô cớ nhất định không giết người.

Tiểu Vũ nói:

- Sao người biết chúng ta sẽ thả người đi ?

Đinh Cán nói:

- Bởi vì các người giết ta, cũng không hay lắm.

Tiểu Vũ nói:

- Sao ?

Đinh Cán nói:

- Ta đã giết bọn họ rồi, dĩ nhiên sẽ không tiết lộ hành tung của các người, nếu không “Mười lăm tháng bảy” sẽ không tha ta.

Tiểu Vũ hỏi:

- Không giết người thì có chỗ nào hay ?

Đinh Cán nói:

- Ta có thể hủy diệt thi thể bọn họ giùm các người, về lại nói rằng các người không hề qua lối này.

Tiểu Vũ nói:

- Người nghĩ cũng chu đáo lắm.

Đinh Cán nói:

- Ta đã làm nghề này được mười năm rồi, nếu suy nghĩ không chu đáo, làm sao còn sống được tới bây giờ.

Ánh mắt xám xịt của y cũng lộ vẻ thê lương bi khổ.

Trên đời này, người ta đang sống đó, nhưng đa số người không được mãn ý.

Có người muốn được thêm tiền, có người muốn được thêm quyền thế.

Nhưng đối với bọn họ, chỉ cần còn sống đó, đã không dễ dàng gì rồi.

Tiểu Vũ bỗng thở ra một tiếng, nói:

- Chỉ cần còn sống được, chuyện gì người cũng đều làm sao ?

Đinh Cán gật gật đầu nói:

- Đúng vậy, chuyện gì ta cũng chịu làm.

Tiểu Vũ nói:

- Được, ta thả ngươi đi.

Đinh Cán không nói thêm lời nào, quay phắt đầu đi ngay.

Tiểu Vũ cười cười nói:

- Chờ một chút.

Đinh Cán chờ đó.

Tiểu Vũ hỏi:

- Ngươi có biết tại sao ta thả ngươi đi không ?

Đinh Cán lắc đầu.

Tiểu Vũ nói:

- Bởi vì ngươi không còn là một người còn sống, ngươi đã chết từ lâu !

Đinh Cán đã đi rồi, Cao Lập còn đứng như một pho tượng ở đó, không động đậy tí nào.

Sau đó, y bỗng khom lưng lại nữa.

Tiểu Vũ nhìn y, đợi y nữa xong hết, mới thở ra nói:

- Có phải anh cũng sợ mình sẽ như hắn vậy sau này không ?

Cao Lập còn đang lộ vẻ thống khổ trên mặt, y nói:

- Không chừng hiện tại tôi cũng đã giống hắn rồi.

Tiểu Vũ nói:

- Anh không giống.

Cao Lập nói:

- Nhưng nếu tôi ở trong hoàn cảnh đó, không chừng tôi cũng sẽ làm vậy.

Y dùng sức nắm hai nắm tay lại, nói từng tiếng một:

- Bởi vì tôi cũng muốn sống cho được, không sống không được.

Tiểu Vũ hỏi:

- Anh sợ chết ?

Cao Lập nói:

- Tôi không sợ chết, nhưng tôi phải sống đó.

Tiểu Vũ hỏi:

- Vì cô bạn đó của anh mà phải sống ?

Cao Lập bỗng quay phắt đầu, nhìn lên đám mây trắng trên trời cao.

Tiểu Vũ nhìn không thấy gương mặt của y, nhưng có thể thấy được bàn tay của y đang run rẩy.

Một hồi thật lâu, Cao Lập mới thở ra một tiếng, nói:

- Tôi không ngờ bọn họ đuổi được đến đây, không những vậy mà còn nhanh quá như vậy.

Tiểu Vũ hỏi:

- Anh chưa bao giờ đến nơi đây trước giờ ?

Cao Lập nói:

- Tôi có đến, Song Song ở gần đây.

Tiểu Vũ hỏi:

- Song Song ?

Cao Lập nói:

- Song Song chính là cô bạn của tôi.

Tiểu Vũ nói:

- Anh đã đến đây rồi, lần này đáng lý không nên đến, không chừng bọn họ đã biết Song Song ở đâu.

Cao Lập nói:

- Không chừng.

Tiểu Vũ nói:

- Không chừng bọn họ đang giăng cạm bẫy ở đó, chờ anh đến.

Cao Lập nói:

- Không chừng.

Tiểu Vũ nói:

- Nhưng anh vẫn cứ đến đó ?

Cao Lập nói:

- Nhất định phải đến.

Tiểu Vũ nói:

- Biết có cạm bẫy đó mà cũng nhảy xuống sao ?

Cao Lập nói:

- Lại càng phải nhảy xuống.

Tiểu Vũ hỏi:

- Tại sao ?

Cao Lập nói:

- Bởi vì tôi không thể để Song Song một mình trong cạm bẫy đó.

Tiểu Vũ không nói gì nữa, y không thể nói gì thêm.

Y bỗng phát hiện ra cái gã sát thủ vô tình lãnh đạm đó có một thứ tình cảm giành cho Song Song sâu đậm không ai tưởng tượng được.

Cô nàng dĩ nhiên là người đàn bà đáng được cho y làm như vậy.

Cao Lập bỗng quay đầu lại nhìn y, nói:

- Tôi đi đây, anh không phải đi với tôi.

Tiểu Vũ gật gật đầu nói:

- Đúng là tôi không phải đi với anh.

Cao Lập vỗ vỗ vào vai y, không nói gì... cũng không thể nói gì thêm.

Nhưng đến lúc y cất bước đi, Tiểu Vũ cũng đi theo.

Ánh mắt của y sáng lên, nhưng y cố gắng ngênh mặt lên, nói:

- Anh không phải đi, tại sao còn cứ đi ?

Tiểu Vũ cười cười, nói:

- Tuy tôi không thích một mình nhảy vào cạm bẫy, nhưng nếu có bạn bè nhảy chung, tùy tiện muốn nhảy đâu thì nhảy, không sao cả.

Khổng Tước Linh

Dịch giả: Lê Khắc Tường - Đánh máy: Tình Trai

Hồi 3

Song Song

Lại hoàng hôn !

Dãy núi xa xa dưới ánh tịch dương chuyển từ xanh biếc ra màu xám xám, dòng suối chảy đến nơi đây, cũng bắt đầu chậm lại.

Mùi hương trong gió càng đậm, bởi vì hoa đang nở rộ trên vách núi, năm màu chen lẫn nhau bao quanh một căn nhà.

Cây cầu nhỏ. Dòng nước chảy. Căn nhà nhỏ trước dòng nước, bên cạnh vách núi.

Trong sân cũng có trồng hoa.

Một lão già tóc bạc phơ, thân hình khô vôi, đang đứng chẻ củi trong sân.

Lão ta chỉ có một tay.

Nhưng bàn tay còn lại đó thật là linh hoạt, thật là mạnh mẽ. Lão ta lấy một chân móc củi lên, tay vung ra, cây búa lớn nhẹ nhàng búa xuống, "rắc" một tiếng, khúc củi bị chẻ làm đôi.

Tròng mắt của lão giống như dãy núi xa xa, màu xanh xám, xa xôi, lãnh đạm.

Không chừng người đã trải qua bao nhiêu năm sinh hoạt phong phú, tròng mắt mới thành ra xa vời, lãnh đạm như vậy.

Tiểu Vũ và Cao Lập bước vào.

Bước chân của họ rất nhẹ, nhưng lão già đã lập tức quay đầu lại. Lão thấy Cao Lập.

Nhưng ánh mắt của lão vẫn không có tí biểu cảm gì, lão chỉ yên lặng đứng ở đó, đến lúc Cao Lập bước lại gần, lão mới chậm chậm thả cây búa xuống.

Sau đó lão bồng quỳ xuống, quỳ xuống trước mặt Cao Lập, như nô tài gặp chủ nhân bèn quỳ xuống vậy.

Nhưng gương mặt của lão không có chút biểu cảm gì, lão cũng không nói một lời.

Cao Lập không thốt một tiếng, y chỉ vỗ vỗ vào vai lão, hai người như đang diễn một vở kịch câm, chỉ tiếc là không ai biết vở kịch ấy hàm ý ra sao.

Tiểu Vũ cũng chỉ có nước đứng trơ ra đó như người gỗ, may mà đúng ngay lúc đó, trong nhà bỗng có tiếng người vọng ra.

Một giọng nói ôn nhu và quyến rũ, giọng của một thiếu nữ, Song Song !

Cô đang nhỏ nhẹ nói ra:

- Em biết nhất định là anh về rồi, em biết mà.

Giọng nói đầy vẻ sung sướng, nhu tình đầm thắm không sao tả được.
Tiểu Vũ cơ hồ muốn si ra.
Y bỗng phát hiện chính mình cũng muốn gặp người thiếu nữ này biết dường nào mà nói.
Dĩ nhiên là nàng đáng được cho đàn ông làm cho nàng bất cứ chuyện gì.
Lão già đã quay dần đi, bắt đầu chẻ củi lại, "rắc" một tiếng, một khúc củi đã bị chẻ làm đôi.
Cô không bước ra ngoài.
Tiểu Vũ theo chân Cao Lập bước vào trong nhà.
Y bỗng phát giác ra, trái tim mình đập thành thịch nhanh hơn bình thường.
Nàng rốt cuộc là người đàn bà như thế nào ? Đẹp đến chừng nào ?
Phòng khách dọn dẹp rất sạch sẽ, trong phòng sáng sủa, bàn ghế bóng loáng, không một chút bụi bặm.
Bên hông có một cái cửa nhỏ, cửa có giăng trước màn trúc. Giọng của cô lại từ trong đó vọng ra:
- Anh đem khách về đây à ?
Cô cũng đã nghe được tiếng chân của bọn họ.
Giọng của Cao Lập cũng biến thành ôn nhu:
- Không phải khách, bạn thân đây.
- Vậy sao anh còn không mời anh ấy vào ?
Cao Lập vỗ vỗ vào vai Tiểu Vũ, mỉm cười nói:
- Cô ấy muốn mình vào, mình vào thôi.
Tiểu Vũ nói:
- Vâng, chúng ta vào.
Câu nói ấy vừa thốt ra không có ý nghĩa gì, vì trong lòng y đang nghĩ đến một chuyện khác.
Sau đó, y bèn theo vào.
Sau đó tư tưởng của y lập tức ngừng lại, thậm chí ngay cả tim của y cũng muốn ngừng lại.
Rốt cuộc y đã gặp Song Song. Ấn tượng đầu tiên ấy, y tin rằng cả đời mình sẽ khó mà quên cho được.
Song Song đang nằm dựa trên giường, bàn tay đang nằm trên tấm chăn mỏng, còn trắng hơn cả tấm vải trải giường, trắng muốt trong suốt.
Cánh tay của cô nhỏ bé mà yếu đuối, như của một đứa bé, thậm chí còn nhỏ hơn cả đứa bé.
Cặp mắt của cô rất lớn, nhưng lại mông lung không có tinh thần. Gương mặt của cô lại càng kỳ quái.
Không ai có thể hình dung gương mặt cô ra làm sao, thậm chí không ai có thể tưởng tượng ra.
Đấy không phải là xấu xí, cũng không phải tàn khuyết, mà giống như một

chiếc mặt nạ của người đàn bà đẹp bị người thợ làm hư đi, một cái mặt nạ mỹ nhân bị biến đổi mất hình dạng.

Người đẹp, làm Cao Lập không tiếc mạng sống hy sinh nhất thiết, không những là một người phát triển không hoàn toàn, còn là một kẻ mù.

Trong phòng bày biện đầy hoa tươi, để đầy những đồ chơi, đồ con nít chế tạo bằng gỗ rất tinh xảo.

Những thứ đồ tinh xảo, dĩ nhiên đều là thứ trân quý.

Hoa mới hái, tươi đẹp và thơm ngát, càng làm cho chủ nhân căn phòng thêm tội nghiệp và buồn cười.

Nhưng gương mặt của cô, hoàn toàn không có chút gì là tự ti tự thương hại mình, ngược lại còn đầy vẻ sung sướng và tự tin.

Dáng dấp ấy hoàn toàn in hệt như một mỹ nhân chân chính. Bởi vì cô biết hết cả đàn ông trên thế gian này đang len lén nhìn cô đầy vẻ ngưỡng mộ.

Tiểu Vũ hoàn toàn si ngốc ra.

Cao Lập thì đã giang hai tay ra, chạy lại nhẹ nhàng ôm lấy cô, y dịu dàng nói:

- Người đẹp của anh, công chúa của anh, em có biết anh nhớ em, nhớ đến muốn điên lên rồi không ?

Câu nói ấy quả thật trơ trẽn quá chừng, trơ trẽn cơ hồ làm người ta muốn mửa ra.

Nhưng gương mặt của Song Song lại càng sáng rực lên, cô đưa tay lên nhẹ vỗ vào đầu y.

Xem thái độ của cô đối với y, hình như cô xem y như con mình. Cao Lập hình như cũng đã biến thành một đứa bé thật, hình như không còn chuyện gì trên đời này khoan khoái bằng cô vỗ vào đầu mình.

Song Song cười ngặt nghẽo nói:

- Cái anh xảo quỷ này, anh mà nghĩ đến em, tại sao còn không chịu về sớm hơn một chút ?

Cao Lập cố ý thở ra nói:

- Dĩ nhiên anh đã muốn về sớm rồi, tiếc là anh còn muốn kiếm thêm chút tiền đem về giao cho tiểu công chúa của anh mua đồ ăn ngon, mua đồ chơi thích thú.

Song Song nói:

- Thật đấy ?

Cao Lập nói:

- Dĩ nhiên là thật, em có muốn anh móc trái tim ra cho em xem không ?

Song Song lại bật cười, cô nói:

- Em cứ tưởng anh ra ngoài bị con quỷ nào làm mê tít rồi chứ.

Cao Lập la lối om sòm lên:

- Anh mà bị ai mê hoặc ? Trên đời này còn có ai hơn được tiểu công chúa

của anh !

Song Song cười càng thêm sung sướng, nhưng cô cố ý lắc đầu nói:

- Em không tin, ngoài đó nhất định còn có người đẹp hơn em.

Cao Lập nói giọng chắc nịch:

- Không có, thật tình không có !

Y chớp chớp mắt, bỗng nói tiếp:

- Anh vốn có nghe trong hoàng thành có cô công chúa rất đẹp, nhưng sau này anh lại đó xem, mới biết cô ta còn không bằng một nửa của em.

Song Song yên lặng nghe, cô cười thật ngọt ngào, rồi bỗng hôn lên mặt y một cái.

Cao Lập lập tức làm như sung sướng quá muốn té xỉu xuống.

Một gã nam tử hán hiên ngang bảy thước, một cô bé mù lòà tàn tật, hai người lại chụm vào một chỗ với nhau, cùng đùa giỡn cười cợt, trơ trẽn đến thú vị.

Tình cảnh đó không những buồn cười, mà còn rất hoạt kê.

Nhưng trong lòng Tiểu Vũ lại không có tí gì là diệu cợt, ngược lại trong lòng y còn cảm thấy vừa chua xót vừa đau đớn.

Y chỉ cảm thấy muốn khóc.

Cao Lập đã lấy trong người ra một cái hàu bao bằng da cũ kỹ, đổ ra hai ba chục thoi vàng lên giường.

Y nắm lấy bàn tay nhỏ nhắn của Song Song, đặt nhẹ lên những thoi vàng, nét mặt đầy vẻ đắc ý, vừa kiêu ngạo, y nói:

- Đây là tiền anh kiếm được mấy tháng nay, cho tiểu công chúa của chúng ta mua đồ chơi đấy.

Song Song hỏi:

- Có phải anh kiếm thật không ?

Cao Lập lớn tiếng nói:

- Dĩ nhiên, vì em, anh không bao giờ đi ăn trộm, lại càng nhất định không ăn cướp.

Thần sắc của Song Song càng ôn nhu, cô đưa tay lên, vuốt ve trên má y, dịu dàng nói:

- Em có một người đàn ông như anh, em thật là, thật là hạnh diện.

Cao Lập nhìn cô chăm chú, gương mặt trắng bệch, tiều tụy, lãnh đạm của y bỗng lộ ra vẻ sung sướng hạnh phúc, bao nhiêu ủy khúc công đả bên ngoài kia, bây giờ đã quên mất sạch không còn gì nữa.

Tiểu Vũ trước giờ chưa từng thấy qua biểu cảm như vậy, càng chưa từng nghĩ rằng thứ biểu cảm đó có thể có trên gương mặt của y. Đền đây, y làm như bỗng biến thành một người khác hẳn hoàn toàn. Tuy Song Song không thấy được biểu cảm trên gương mặt y, nhưng hiển nhiên cô cảm nhận được. Vì vậy chính cô cũng cảm thấy hoàn toàn hạnh phúc và toại nguyện.

Còn ai nói bọn họ không xứng đôi chăng ?

Tiểu Vũ bỗng nhiên cũng thấy cô rất đẹp.

Một người đàn bà chỉ cần làm cho người đàn ông của họ sung sướng hạnh phúc, dù có gì khác khiếm khuyết, cũng chẳng có gì quan hệ cả.

Cũng không biết trải qua bao lâu, Song Song bỗng đỏ mặt lên, cười nói:

- Không phải lúc này anh nói có đem bạn lại sao ?

Cao Lập cũng cười nói:

- Em xem đây, anh vừa thấy em, lập tức đã choáng váng đầu óc, ngay cả bạn bè cũng quên hết.

Song Song nói:

- Anh nói vậy trước mặt người ta, không sợ bị cười cho sao ?

Cao Lập nói:

- Sao y cười mình được, tên tiểu tử này nhất định đang ganh tức với mình muốn chết luôn !

Y nhìn Tiểu Vũ, ánh mắt đầy vẻ cầu khẩn.

Tiểu Vũ thở ra nói:

- Anh cứ nói trước mặt tôi, tiểu công chúa của anh là một mỹ nhân, hiện tại tôi mới biết anh là con quỷ dối trá.

Cao Lập biến hẳn sắc mặt, rúng sức nháy mắt lia lịa, vừa nói:

- Tôi gạt anh chỗ nào đâu ?

Tiểu Vũ nói:

- Trên đời này làm gì có mỹ nhân như cô ấy vậy ? Cô ấy thật ra là tiên nữ trên trời.

Cao Lập cười phì.

Song Song cũng cười lên.

Tiểu Vũ đâm vào vai Cao Lập một cái, cười nói:

- Nói thật anh biết, tôi rất ngưỡng mộ cái tên côn đồ nhà anh, anh có chỗ nào xứng với cô ấy đâu.

Cao Lập cố ý thở ra nói:

- Nói thật với anh, tôi thật không xứng với nàng, chỉ tiếc là nàng lại đi thích tôi.

Song Song cười ngặt nghẽo nói:

- Lại mà xem ông này, sao mà mặt mày càng lúc càng dày.

Cao Lập nói:

- Anh học ở cái tên tiểu tử này đây.

Ba người đồng thời cười lớn, Tiểu Vũ bỗng phát giác ra, mình chưa từng được vui vẻ như thế này bao giờ.

Song Song đi ngủ rất sớm, ăn cơm xong là Cao Lập dìu cô lên giường, y còn đắp chăn giùm cô.

Cô làm như là một đứa bé được nuông chiều quá đáng, chuyện gì cũng phải

bắt người khác làm giùm cho mình !

Nhưng cô cũng cho người khác lại cảm giác sung sướng.

Hiện tại, tinh tú đã hiện ra.

Cao Lập và Tiểu Vũ bày một tấm chiếu bằng ra giữa đám hoa, yên lặng nằm ngửa ra giữa trời.

Đêm dịu như nước.

Sao trời xa vời mà lộng lẫy.

Tiểu Vũ bỗng thở ra một tiếng dài, nói:

- Anh nói không sai, cô ấy thật là một thiếu nữ kỳ diệu.

Cao Lập không nói gì.

Tiểu Vũ nói:

- Ngoài mặt không chừng cô ấy không đẹp, nhưng tâm của cô thật đẹp, không chừng còn đẹp hơn đa số mỹ nhân trên đời này.

Cao Lập vẫn không nói gì.

Tiểu Vũ nói:

- Tôi vốn rất kỳ quái, hạng người như anh, tại sao lại hà tiện như vậy, bây giờ tôi mới hiểu ra.

Y than thở một hồi, rồi nói tiếp:

- Vì một thiếu nữ như cô ấy, anh dám làm bất cứ chuyện gì cũng rất đáng.

Cao Lập bỗng nói:

- Không chừng tôi làm vậy không phải là vì nàng.

Tiểu Vũ nói:

- Không phải sao ?

Cao Lập lại thở ra nói:

- Nếu tôi nói cho rõ ràng đường hoàng ra, dĩ nhiên có thể nói là vì nàng, nhưng chính trong lòng tôi cũng đã rõ, tôi làm như vậy là do chính mình.

Tiểu Vũ nói:

- Sao ?

Cao Lập nói:

- Bởi vì chỉ những lúc tôi ở đây, trong lòng mới cảm thấy bình tĩnh sung sướng. Vì vậy ...

Y chậm rãi nói tiếp:

- Mỗi cách một khoảng thời gian, tôi nhất định phải về đây một lần ở vài ngày, nếu không tôi cảm thấy mình đã ngã gục xuống, mình đã phát điên lên từ lâu.

Người cũng như máy nước thôi, mỗi cách một khoảng thời gian, đều phải được bảo trì, thêm dầu nhớt.

Tiểu Vũ dĩ nhiên hiểu được cái ý tứ đó.

Y trầm ngâm một hồi thật lâu, bỗng nhiên lại hỏi tiếp:

- Anh gặp cô ấy ra sao ?

Cao Lập nói:

- Nàng là một cô nhi.

Tiểu Vũ hỏi:

- Còn cha mẹ của cô ấy sao ?

Cao Lập nói:

- Đã chết rồi, lúc nàng lên mười ba tuổi, đã chết rồi.

Gương mặt y lộ vẻ đau khổ, y nói tiếp:

- Họ chỉ có một mình nàng là con gái, để tránh nàng khỏi thương tâm, từ nhỏ đã nói nàng là đứa bé xinh nhất trên đời, nàng .. tự nàng dĩ nhiên không thấy được chính mình.

Không thấy chính mình không phải là quan trọng. Quan trọng nhất là, nàng cũng không thấy người khác.

Bởi vì nàng không thấy người khác, vì vậy nàng mới không so sánh mình với người khác.

Tiểu Vũ thở dài một hồi, buồn bã nói:

- Cô ấy là kẻ mù, vốn đã là chuyện bất hạnh, nhưng cũng vì vậy ngược lại thành ra là vận khí của cô ấy.

Khoảng cách giữa hạnh phúc và bất hạnh, chỉ sợ vốn rất vi diệu.

Cao Lập nói:

- Có lần tôi bị thương rất nặng, vô tình lạc đến nơi đây, lúc ấy cha mẹ nàng còn chưa chết, bọn họ trị thương cho tôi, ngày đêm chiếu cố cho tôi, và không hề hỏi han đến lý lịch của tôi bao giờ, cũng chưa bao giờ xem tôi là kẻ xấu.

Tiểu Vũ nói:

- Vì vậy sau này anh hay lại đây ?

Cao Lập nói:

- Lúc ấy tôi đã xem nơi đây là nhà mình, đến dịp Tết là dù tôi có ở đâu, cũng phải tìm cách về lại.

Tiểu Vũ nói:

- Tôi hiểu tâm tình của anh ra sao.

Gương mặt y cũng lộ vẻ thống khổ, một thứ thống khổ thật kỳ quái, gã thiếu niên xem ra thật yêu đời này, trong lòng cũng có rất nhiều đau khổ và bí mật không nói được với ai.

Cao Lập nói:

- Về sau .. về sau cha mẹ nàng chết đi, trước khi chết, đem con gái duy nhất của mình giao phó cho tôi, bọn họ không hy vọng gì tôi sẽ lấy nàng, chỉ bất quá hy vọng tôi có thể chiếu cố nàng như một đứa em gái.

Tiểu Vũ nói:

- Nhưng anh lấy cô ấy ?

Cao Lập nói:

- Hiện tại còn chưa, nhưng sau này ... sau này tôi nhất định sẽ lấy nàng.

Tiểu Vũ hỏi:

- Vì để báo ơn ?

Cao Lập nói:

- Không phải.

Tiểu Vũ hỏi:

- Anh thương cô ấy thật sao ?

Cao Lập ngần ngừ một hồi, y chậm chậm nói:

- Tôi càng không biết có phải là thương nàng thật không ... Tôi chỉ biết là nàng làm cho tôi sung sướng, làm cho tôi cảm thấy được tôi còn là một con người.

Tiểu Vũ nói:

- Nếu vậy tại sao anh còn không mau mau lấy nàng cho rồi ?

Cao Lập lại trầm mặc một hồi thật lâu, y bỗng cười cười hỏi:

- Anh có muốn uống rượu mừng của chúng tôi không ?

Tiểu Vũ nói:

- Dĩ nhiên là muốn !

Cao Lập ngồi dậy, ánh mắt của y sáng rực lên, y nói:

- Anh có chịu ở nơi đây vài bữa nữa không ?

Tiểu Vũ nói:

- Thì tôi cũng không có chỗ nào để đi.

Cao Lập đập mạnh một cái vào vai của y, nói:

- Tốt ! Tôi nhất định mời anh uống ly rượu mừng.

Tiểu Vũ nhảy bật dậy, vỗ vỗ mạnh vào vai y, nói:

- Tôi nhất định chờ uống ly rượu mừng của anh.

Cao Lập nói:

- Sáng mai tôi sẽ đi chuẩn bị với Đại Tượng.

Tiểu Vũ hỏi:

- Lão .. Lão là người như thế nào ?

Cao Lập cười phảng phất thật thần bí, y hỏi lại:

- Anh thấy sao ?

Tiểu Vũ nói:

- Tôi xem ra lão ta nhất định là một quái nhân, không những vậy, nhất định còn có một quá khứ phi phàm.

Cao Lập hỏi:

- Anh thấy lão dùng cây búa chưa ?

Tiểu Vũ nói:

- Thấy rồi.

Cao Lập hỏi:

- Anh thấy công phu cánh tay lão ra sao ?

Tiểu Vũ nói:

- Hình như không dưới anh và tôi.

Cao Lập nói:

- Cặp mắt của anh quả thật không tệ.

Tiểu Vũ nói:

- Lão rốt cuộc là ai ? Tại sao lại đến đây ? Tại sao lại đối với anh cung kính quá vậy ?

Cao Lập cười cười nói:

- Những chuyện đó không chừng sau này từ từ anh sẽ biết.

Tiểu Vũ hỏi:

- Tại sao bây giờ anh không nói cho tôi biết ?

Cao Lập nói:

- Bởi vì tôi đã đáp ứng với lão ta, nhất định không nói chuyện của lão cho ai nghe.

Tiểu Vũ nói:

- Nhưng tôi ...

Câu nói ấy vừa chưa nói hết, thân hình của y bỗng bay bổng lên, như một mũi tên bắn tới bụi Nguyệt Quý Hoa chỗ vách núi. Thân pháp của y nhẹ nhàng tinh xảo mà đẹp đẽ, không những vậy còn rất đặc biệt.

Trong đóa hoa phảng phất có người đang khẽ hô:

- Hảo khinh công ! Thật không hổ là con nhà danh môn !

Tiểu Vũ biến sắc, y la lên một tiếng nhỏ, hỏi:

- Các hạ là ai ?

Trong tiếng la, người y đã xông vào bụi hoa, ngay chỗ phát ra tiếng động vừa rồi.

Y không thấy ai ở đó.

Trong bụi hoa, không có lấy cả một bóng người !

Ánh trăng trên tầng trời, màn đêm trầm lắng.

Cao Lập cũng rụt lại, y chau mày nói:

- Có phải người của "Mười Lăm Tháng Bảy" lại rụt tới đây nữa ?

Tiểu Vũ nói:

- E rằng không phải.

Cao Lập hỏi:

- Sao anh biết không phải ?

Tiểu Vũ không trả lời.

Biểu tình trên gương mặt của y rất kỳ quái, phảng phất có vẻ kinh ngạc, lại phảng phất có vẻ sợ hãi.

Nếu y đã tính đúng không phải là người trong tổ chức rụt lại, tại sao y phải sợ hãi ?

Tuy Cao Lập nghĩ không ra, y cũng không hỏi thêm.

Y biết Tiểu Vũ đã không muốn nói chuyện gì, bất cứ ai cũng khó mà hỏi cho ra.

Tiểu Vũ trầm ngâm một hồi thật lâu, y bỗng hỏi:

- Đại Tượng đâu rồi ?

Cao Lập nói:

- E là ngủ rồi.

Tiểu Vũ hỏi:

- Ngủ ở đâu ?

Cao Lập nói:

- Anh muốn tìm lão ?

Tiểu Vũ gượng cười một tiếng, nói:

- Tôi ... tôi có thể đi tìm lão tán chuyện một lát được không ?

Cao Lập cười cười nói:

- Không lẽ anh không nhìn ra lão ta là người không thích chuyện trò sao ?

Ánh mắt của Tiểu Vũ loang loáng, thần sắc càng lộ vẻ kỳ quái, y chậm chậm nói:

- Không chừng lão ta thích chuyện gẫu với tôi đây.

Cao Lập nhìn y chăm chú, một hồi thật lâu, rốt cuộc y gật gật đầu nói:

- Không chừng là vậy, trên đời này vốn có rất nhiều chuyện thật kỳ quái.

oo Đại Tượng chưa ngủ.

Lúc lão ra mở cửa, chân lão còn đang mang giày, cặp mắt còn chưa có vẻ ngáy ngủ.

Không có vẻ ngáy ngủ, càng không có biểu cảm trên gương mặt. Lão nhìn bất cứ người nào, cũng làm như đang nhìn một cục gỗ.

Cao Lập cười cười nói:

- Ông còn chưa ngủ sao ?

Đại Tượng nói:

- Người đang ngủ không biết mở cửa.

Lão nói chuyện rất chậm, rất khó khăn, làm như đã lâu lắm chưa mở miệng nói, không quen chuyện trò.

Cao Lập lộ vẻ kinh ngạc, hiển nhiên lâu lắm y chưa nghe lão nói chuyện lần nào.

Trong phòng rất sơ sài, trừ những thứ cần thiết, không còn gì khác nữa.

Lão sống đơn giản khổ hạnh như một người tu hành.

Tiểu Vũ cảm thấy nơi đây là một cảnh tượng trái ngược rõ ràng với trong phòng Song Song, như hai thế giới hoàn toàn khác nhau.

Lão già một tay khô vĩ, cường tráng, kiên nghị, lãnh đạo này, và Song Song cũng là hai người hoàn toàn khác nhau.

Nếu không có nguyên do thật đặc biệt, hai người như vậy không thể nào sinh hoạt chung một nơi được.

Đại Tượng đã kéo chiếc ghế gỗ lại, nói:

- Ngồi.

Trong phòng chỉ có một cái ghế gỗ đó, vì vậy Tiểu Vũ và Cao Lập đều không ngồi.

Tiểu Vũ đứng ở khung cửa, nhìn hau háu vào lão già, y bỗng hỏi:

- Ông đã từng gặp tôi ?

Đại Tượng lắc lắc đầu.

Tiểu Vũ nói:

- Nhưng ông nhận ra tôi !

Đại Tượng lại lắc lắc đầu.

Cao Lập nhìn nhìn lão, rồi nhìn nhìn Tiểu Vũ cười nói:

- Ông ta chưa gặp qua anh, làm sao nhận ra được anh ?

Tiểu Vũ nói:

- Bởi vì ông ta nhận ra được khinh công và thân pháp của tôi.

Cao Lập hỏi:

- Khinh công và thân pháp của anh không lẽ có chỗ gì khác người ?

Tiểu Vũ nói:

- Có !

Cao Lập hỏi:

- Sao tôi nhìn không thấy ?

Tiểu Vũ nói:

- Bởi vì anh còn nhỏ tuổi.

Cao Lập hỏi:

- Không lẽ anh đã già lắm sao ?

Tiểu Vũ cười cười, y chỉ cười thôi.

Cao Lập lại hỏi:

- Dù khinh công thân pháp của anh có khác người ta, ông ta cũng chưa thấy qua.

Tiểu Vũ nói:

- Ông ta đã thấy qua.

Cao Lập hỏi:

- Thấy qua lúc nào ?

Tiểu Vũ nói:

- Lúc này.

Cao Lập hỏi:

- Lúc này ?

Tiểu Vũ lại cười cười, chẳng nói gì nữa, ánh mắt thì nhìn chăm chăm vào đôi giày của Đại Tượng.

Bùn trên giày còn chưa kịp khô.

Thời tiết mấy hôm nay rất tốt, chỉ có bụi non mới ẩm ướt, và Đại Tượng tươi

hoa mỗi ngày lúc hoàng hôn.

Nhưng nếu bunn đất dính vào lúc hoàng hôn thì hiện tại đã khô hẳn rồi.

Cao Lập không phải là kẻ chậm chạp, y lập tức hiểu ngay lúc này người núp sau bụi Nguyệt Quý Hoa là lão.

- Phải là ông ?

Đại Tượng không hề phủ nhận.

Cao Lập hỏi:

- Ông nhận ra y thiệt sao ?

Đại Tượng cũng không phủ nhận.

Cao Lập hỏi:

- Y là ai ? Sao ông nhận ra y ?

Đại Tượng không trực tiếp trả lời câu hỏi đó, lão quay đầu qua, lạnh lùng nhìn Tiểu Vũ, nói:

- Sao ngươi còn chưa về ?

Tiểu Vũ hình như biến sắc mặt đi một cái, y hỏi:

- Về ? Về đâu ?

Đại Tượng nói:

- Về nhà của ngươi.

Tiểu Vũ không hề hỏi:

- Sao ông biết nhà tôi ở đâu ?

Y lại hỏi:

- Tại sao tôi phải về ?

Đại Tượng nói:

- Ngươi không về không được.

Tiểu Vũ lại hỏi thêm:

- Tại sao ?

Đại Tượng nói:

- Bởi vì cha ngươi chỉ có mỗi một ngươi là con.

Người của Tiểu Vũ bỗng cứng đờ ra, làm như y vừa bị đinh đóng vào xuống đất.

Ánh mắt của y dính vào lão già, một hồi thật lâu, mới nói gằn từng tiếng một:

- Ông không phải là Đại Tượng.

Cao Lập nhàn nhàn nói:

- Dĩ nhiên ông ta không phải là Đại Tượng, ông ta là một người.

Tiểu Vũ không để y đến y, vẫn nhìn dính vào lão già, nói:

- Ông là Kim Khai Giáp ở Hoàn Đan.

Gương mặt lão già vẫn không có biểu cảm.

Nhưng Cao Lập thì đã nhin không nổi thất thanh kêu lên:

- Kim Khai Giáp ? Đại Lôi Thần Kim Khai Giáp ?

Tiểu Vũ nói:

- Đúng vậy.

Y cười hời hợt một tiếng rồi nói tiếp:

- Lúc này anh không chịu nói cho tôi biết lai lịch của ông ta, bởi vì anh cũng không biết ông ta là ai.

Cao Lập thở ra, y cười khỏ nói:

- Đúng là tôi không biết, ông ta lại là Đại Lôi Thần.

Tiểu Vũ nói:

- Trừ Kim lão tiên bối ra, khắp thiên hạ này, còn ai sử dụng được cây búa xảo diệu được như vậy ?

Kim Khai Giáp bỗng lạnh lùng nói:

- Chỉ tiếc là người còn nhỏ tuổi quá, còn chưa gặp qua Phong Lôi Thần Phủ hai mươi năm trước ra làm sao.

Tiểu Vũ nói:

- Nhưng tôi có nghe nói qua.

Kim Khai Giáp nói:

- Dĩ nhiên là người có nghe qua, người nào có tai cũng có nghe qua.

Gương mặt của lão tuy còn không có tí biểu cảm gì, ngôn từ đã lộ ra một thứ khí phách trấn nhiếp người ta.

Tiểu Vũ hững hờ nói:

- Nhưng tôi lại không ngờ được Đại Lôi Thần oai hùng một thời, phong vận một cõi lại trốn vào nhà người ta bữa củi.

Y nói câu này phảng phất có tí mai mỉa.

Gương mặt của Kim Khai Giáp bỗng lộ vẻ biến hóa thật kỳ dị, làm như thành linh bị một cây đinh cắm vào.

Một hồi thật lâu, lão mới từ từ nói:

- Đây cũng là một chuyện phải cảm ơn một nhà các người.

Câu nói ấy cũng phảng phất có mỉa mai.

Tiểu Vũ nói:

- Chắc ông không ngờ được rằng, ông sẽ gặp tôi ở đây.

Kim Khai Giáp nói:

- Đúng là vậy.

Tiểu Vũ cười nhạt nói:

- Mười năm trước, Đại Lôi Thần còn xưng vũ công thiên hạ đệ nhất, hôm nay gặp tại đây, sao còn chưa giết đi thôi ?

Kim Khai Giáp nói:

- Ta không giết người.

Tiểu Vũ hỏi:

- Tại sao ?

Kim Khai Giáp nói:

- Bởi vì ngươi là bạn của ân nhân cứu mạng ta.

Tiểu Vũ hỏi:

- Ai là ân nhân cứu mạng ông ?

Cao Lập bỗng nói:

- Tôi đây.

Tiểu Vũ kinh ngạc vô cùng, y hỏi:

- Anh ? Anh cứu Đại Lôi Thần ?

Cao Lập cười khô nói:

- Tôi không ngờ rằng người tôi cứu đây là cao thủ đệ nhất trong vũ lâm.

Kim Khai Giáp lạnh lùng nói:

- Lúc đó ta không còn là đệ nhất cao thủ trong thiên hạ, nếu không làm sao bị mấy tên thô đề kia khi nhờn.

Ánh mắt lãnh đạm của lão bỗng lộ ra tia phản nộ, một hồi thật lâu, lão mới nói típ:

- Từ cái trận ở Thái Sơn bị thương dưới tay cha ngươi, ta không còn là đệ nhất cao thủ vũ lâm.

Tiểu Vũ hỏi:

- Cha tôi phá Trùng Luân Phi Huyết của ông ?

Kim Khai Giáp nói:

- Không, không ai phá được chiêu Trùng Luân Phi Huyết của ta.

Tiểu Vũ hỏi:

- Cha tôi chặt đi của ông một cánh tay, nhưng ông còn cánh tay phải cơ mà.

Kim Khai Giáp cười nhạt nói:

- Ngươi tuổi tác cũng còn nhỏ, không biết Đại Lôi Thần sử dụng cây búa bằng tay trái.

Tiểu Vũ ngăn người ra.

Một hồi thật lâu, y bỗng nhiên lại hỏi:

- Ông ở đây chỉ cùi mỗi ngày, phải chăng đang luyện sử búa bằng tay phải ?

Kim Khai Giáp nói:

- Ngươi không ngu.

Tiểu Vũ hỏi:

- Ông đã luyện được bao lâu rồi ?

Kim Khai Giáp nói:

- Năm năm.

Tiểu Vũ hỏi:

- Hiện tại tay phải của ông có linh xảo như tay trái hồi xưa không ?

Kim Khai Giáp câm miệng lại, lão từ chối trả lời.

Không ai đem vũ công hư thực của mình ra nói cho kẻ thù biết.

Cao Lập thở ra nói:

- Thảo nào mà mùa đông ông cũng chỉ cùi, mùa hạ cũng chỉ cùi, hiện tại tôi

cũng đã hiểu ra !

Y quay qua Tiểu Vũ, cười cười nói:

- Hiện tại tôi cũng biết anh là ai rồi.

Tiểu Vũ hỏi:

- Sao ?

Cao Lập nói:

- Anh không phải họ Vũ, anh họ Thu, tên là Thu Phong Ngô.

Tiểu Vũ cũng cười cười nói:

- Không ngờ anh cũng biết đến tên tôi.

Cao Lập nói:

- Năm xưa Thu lão trang chủ của Khổng Tước sơn trang, trên đỉnh Thái Sơn quyết chiến với đệ nhất cao thủ thiên hạ là Đại Lôi Thần, trận đó ngay cả người không có tai mắt, e rằng cũng có nghe tới.

Thu Phong Ngô nhin không nổi cũng thở ra, nói:

- Trận chiến đó thật có thể nói là kinh thiên động địa.

Cao Lập mỉm cười nói:

- Vì vậy cái tên Khổng Tước sơn trang, dĩ nhiên là tôi cũng có nghe tới.

Thu Phong Ngô nhìn y đăm đăm, nói:

- Thu Phong Ngô cũng tốt, Tiểu Vũ cũng tốt, tôi vẫn là bạn của anh.

Cao Lập nói:

- Dĩ nhiên.

Thu Phong Ngô nói:

- Không những vậy, vĩnh viễn là vậy.

Y bỗng quay qua nhìn Kim Khai Giáp nói:

- Nhưng chúng ta không phải là bạn bè, hiện tại cũng vậy, sau này cũng vậy.

Kim Khai Giáp nói:

- Dĩ nhiên.

Thu Phong Ngô nói:

- Vì vậy nếu ông tìm Khổng Tước sơn trang báo thù, tùy lúc ông có thể đánh nhau với tôi.

Kim Khai Giáp lạnh lùng nói:

- Tại sao ta đi tìm Khổng Tước sơn trang báo thù ?

Thu Phong Ngô hỏi:

- Ông không tính báo thù sao ?

Kim Khai Giáp nói:

- Không tính.

Thu Phong Ngô nói:

- Tại sao ?

Kim Khai Giáp nói:

- Trận chiến đó rất công bình, chết sống gì cũng không có gì oán hận, hưởng

gì ta chỉ bị đứt đi một cánh tay !

Lão bỗng thở dài một tiếng, chậm chậm nói tiếp:

- Thu lão đầu vốn có thể lấy mạng của ta, lão chỉ lấy một cánh tay, ta còn muốn đi phục thù, thành ra là phục ân, chẳng phải phục thù.

Thu Phong Ngô nhìn lão, phảng phất như rất kinh ngạc, mà cũng phảng phất như bội phục, y rút cuộc thở dài một tiếng nói:

- Thảo nào gia phụ thường nói, Đại Lôi Thần là một trang hán tử siêu quần, thắng là thắng, thua là thua, chỉ có điểm đó thôi, trong giang hồ không mấy ai bì kịp.

Kim Khai Giáp lạnh lùng nói:

- Đúng là không mấy ai đủ sức so đo.

Thu Phong Ngô nói:

- Tuy gia phụ thắng được tiền bối, nhưng Đại Lôi Thần vẫn là thiên hạ đệ nhất !

Kim Khai Giáp nói:

- Không phải.

Thu Phong Ngô nói:

- Phải, bởi vì gia phụ không phải lấy vũ công thắng được tiền bối, mà sử dụng ám khí.

Kim Khai Giáp sa sầm nét mặt, gằn giọng nói:

- Ám khí cũng là vũ khí, ta dùng Phong Lôi Phủ, lão dùng Khổng Tước Linh, lão ta tránh khỏi Phong Lôi Phủ của ta, ta tránh không khỏi Khổng Tước Linh của lão, vậy là lão ta thắng rồi. Bất kỳ ai cũng không nói được là lão ta thắng không công bình, người lại càng không thể.

Thu Phong Ngô cúi đầu, gương mặt ngược lại lộ vẻ hân hoan:

- Vâng, tôi đã làm.

Kim Khai Giáp nói:

- Người biết mình sai thì mau mau về nhà thôi.

Thu Phong Ngô nói:

- Hiện tại tôi còn chưa về được.

Kim Khai Giáp hỏi:

- Tại sao ?

Thu Phong Ngô cười cười nói:

- Bởi vì tôi còn đợi uống ly rượu mừng của Cao Lập trước đã.

Rượu bày lên bàn.

Mỗi một người tâm tình khích động, hình như đều thích đi tìm rượu uống.

Thu Phong Ngô nâng ly lên than thở:

- Anh hùng là anh hùng, vĩnh viễn không bao giờ già đi, thật không ngờ rằng Đại Lôi Thần đến bây giờ vẫn còn cái hào khí nam nhi đội trời đạp đất đó.

Cao Lập than thở:

- Nhưng mấy năm nay, lão trải qua những ngày tháng quá khổ, tôi hầu như chưa thấy lão cười bao giờ.

Thu Phong Ngô cười nói:

- Nhưng lúc lão nghĩ đến lúc anh mời chúng tôi uống rượu mừng, lão sẽ cười thôi.

Cao Lập nói:

- Vì vậy ly rượu này tôi càng không mời không được.

Thu Phong Ngô nói:

- Tôi cũng không uống không được.

Cao Lập cười nói:

- Trên đời này còn có mấy người mời được Đại Lôi Thần và thiếu trang chủ của Không Tước sơn trang uống rượu mừng của y ?

Thu Phong Ngô uống một hơi cạn ly rượu, y bỗng đặt mạnh ly rượu xuống nói:

- Tôi không phải là thiếu trang chủ của Không Tước sơn trang.

Cao Lập ngạc nhiên hỏi:

- Anh không phải sao ?

Thu Phong Ngô nói:

- Tôi không phải, vì tôi không xứng đáng.

Y lại rót đầy một ly rượu thở dài nói:

- Tôi chỉ đáng làm một tên kiếm tử thủ trong một tổ chức giết người.

Cao Lập thở ra nói:

- Thật tình tôi cũng không ngờ được, sao anh lại gia nhập "Mười Lăm Tháng Bảy" ?

Thu Phong Ngô nhìn đăm đăm vào ly rượu, y chậm chậm nói:

- Bởi vì tôi khinh thường Không Tước Linh, xem thường thanh danh có được nhờ ám khí, tôi không muốn cả đời sống dưới cái bóng của Không Tước Linh, như đứa bé núp dưới yếm phần của bà mẹ, đứa bé không làm nên nổi gì.

Cao Lập nói:

- Vì vậy anh tính chỉ nhờ vào bản lãnh của mình, kiếm lấy cho mình cái thanh danh.

Thu Phong Ngô gật gật đầu, y cười khổ nói:

- Bởi vì tôi phát hiện ra, người giang hồ tôn kính Không Tước sơn trang, không phải vì họ tôn kính người trong sơn trang, mà là tôn kính ám khí của chúng tôi, nếu không có Không Tước Linh, họ coi chúng tôi làm như không đáng giá một đồng.

Cao Lập nói:

- Không ai nghĩ như vậy.

Thu Phong Ngô nói:

- Nhưng tôi không thể không nghĩ như vậy, tôi gia nhập "Mười Lăm Tháng Bảy" vốn là để tìm hiểu triết để tổ chức đó, tôi vẫn đang chờ đợi cơ hội.

Y lại thở ra một tiếng nói:

- Nhưng về sau tôi mới phát hiện, dù có hiểu rõ "Mười Lăm Tháng Bảy", cũng không ích lợi gì !

Cao Lập hỏi:

- Tại sao ?

Thu Phong Ngô nói:

- Bởi vì cái tổ chức "Mười Lăm Tháng Bảy" bản thân của nó, cũng chỉ bất quá là một cái hình nộm thể thôi, phía sau nó hiển nhiên còn có một lực lượng thần bí còn mạnh mẽ hơn chỉ huy nó, chi phối nó.

Cao Lập chậm chậm gật gù đầu, gương mặt y cũng biến thành trầm trọng, y hỏi:

- Anh không suy ra được ai chỉ huy nó ?

Ánh mắt của Thu Phong Ngô lấp lánh, y hỏi:

- Anh đã đoán ra được ?

Cao Lập nói:

- Ít nhất cũng đoán ra được bảy phần.

Thu Phong Ngô hỏi:

- Ai ?

Cao Lập ngần ngừ một lát, rồi cuộc chậm chậm nói ra ba chữ:

- Thanh Long Hội.

Thu Phong Ngô lập tức đập mạnh tay xuống bàn một cái, nói:

- Đúng vậy, tôi đoán nhất định là Thanh Long Hội.

Cao Lập nói:

- Một năm có ba trăm sáu mươi lăm ngày.

Thu Phong Ngô nói:

- Nghe nói Thanh Long Hội có ba trăm sáu mươi lăm phân đà bí mật.

Cao Lập nói:

- Từ mồng một tháng giêng tới trừ tịch, tẩu xảo có ba trăm sáu mươi lăm ngày.

Thu Phong Ngô nói:

- "Mười Lăm Tháng Bảy" chỉ bất quá là một phân đà của bọn họ thể thôi.

Hai người bỗng không nói gì nữa, nét mặt càng lộ vẻ trầm trọng.

Tổ chức "Mười Lăm Tháng Bảy" nghiêm mật như thế nào, thủ đoạn cay độc, lực lượng đáng sợ thế nào, bọn họ đã biết quá rõ. Nhưng "Mười Lăm Tháng Bảy" chỉ bất quá là một trong ba trăm sáu mươi lăm phân đà của Thanh Long Hội.

Tổ chức Thanh Long Hội to lớn đáng sợ chừng nào, có thể tưởng tượng mà biết được.

Thu Phong Ngô rút cuộc thờ dài nói:

- Nghe nói thủ lĩnh của Thanh Long Hội từng khoe khoang với kẻ khác, chỗ nào có mặt trời chiếu tới, chỗ đó sẽ có lực lượng của Thanh Long Hội tồn tại.

Cao Lập nói:

- Y còn nói, chỉ cần biển chưa cạn, đá chưa mòn, Thanh Long Hội cũng chưa bị hủy diệt.

Thu Phong Ngô nắm chặt lại nắm tay, nói:

- Tiếc là chúng ta ngay cả lão đại của Thanh Long Hội là ai cũng còn không biết.

Cao Lập nói:

- Cũng chẳng ai biết cả.

oo Song Song thức dậy rất sớm.

Cao Lập dìu cô ra khỏi giường, hiện tại bọn họ đã ra sau núi hái hoa.

Dĩ nhiên bọn họ cũng có nhiều chuyện để nói với nhau. Tối hôm qua bọn họ không có bao nhiêu cơ hội để nói chuyện với nhau.

Thu Phong Ngô đứng trong sân, hưởng thụ gió nhẹ và nắng sớm mát mẻ trong vùng núi non.

Y tính giúp Kim Khai Giáp làm cơm sáng, nhưng bị đuổi ra ngoài.

- Ra ra, ta đang làm chuyện gì, không thích có người đứng một bên nhìn nhìn.

Nhìn vị cao thủ khét tiếng một thời đang chiêm trứng, thật không phải là chuyện gì thích thú. Thật ra điều đó làm cho người ta trong lòng không dễ chịu tí nào.

Nhưng Kim Khai Giáp không hề có cảm giác khó chịu.

- Ta làm những chuyện này, vì ta thích làm, làm vậy để bàn tay ta tinh xảo thêm.

Vũ công vốn thuộc con người, chỉ cần ta chịu khổ công, bất cứ đang làm chuyện gì, cũng đều là mài luyện vũ công của mình.

Hiện tại Thu Phong Ngô đang gặm nhấm nghiền ngẫm câu nói đó, cũng như y đang nhai cam thảo, mùi vị thú vô cùng.

Hiện tại y mới hiểu tại sao Kim Khai Giáp từng là một tay cao thủ đệ nhất vũ lâm.

Cơm sáng đã bày ra trên bàn, bọn họ đang đợi Cao Lập và Song Song trở về. Kim Khai Giáp lại bắt đầu chế cỏi.

Thu Phong Ngô đứng yên lặng bên cạnh nhìn, y cảm thấy động tác chế cỏi của lão rất thuần thục và đẹp mắt.

Tinh nghĩa của vũ học là ở đâu ?

Chỉ ở trong bốn chữ "chuyên tâm, khổ luyện".

Thật ra bốn chữ đó cũng thích hợp vào bất cứ chuyện gì trên thế gian này.

Bất cứ mình làm chuyện gì, nếu muốn đi đến đâu, đều phải chuyên tâm và khổ luyện.

- Người có biết ai là tay cao thủ đệ nhất sử búa từ trước đến giờ ?

- Không biết !

- Lỗ Ban.

- Ông ta chỉ bắt quá là một người thợ khéo tay thôi chứ gì.

- Nhưng mỗi ngày ông ta đều dùng búa, đối với cây búa có tính chất đặc điểm ra sao, đều biết rõ còn hơn cả ai, cây búa đã thành một bộ phận trên thân thể ông ta, ông ta dùng búa cũng linh xảo như dùng ngón tay vậy.

Thuần thực, sẽ sinh ra xảo diệu.

Đây không phải cũng chính là tinh nghĩa của võ học ?

Thu Phong Ngô than dài, y cảm thấy Kim Khai Giáp đang nói những điều này, thậm chí còn có giá trị hơn cả bộ võ công bí kíp.

Những điều này không phải là những điều mà các tay tông chủ đại sư ngồi suốt ngày trong miếu có thể nói ra được.

Ánh mặt trời đang chiếu mọi nơi, dãy núi màu xanh rì.

Một bà già đầu tóc bạc phơ, tay trái chống gậy, tay phải cầm một tay nải bằng vải bố màu xanh, đi dọc theo con suối nhỏ, cái lưng cong cong giống như một con tôm.

Thu Phong Ngô hỏi:

- Chung quanh đây còn có người ở sao ?

Kim Khai Giáp nói:

- Gần nhất cũng ngoài năm ba dặm đường.

Thu Phong Ngô không hỏi gì thêm, bà già đã đến ngoài sân, vừa thở vừa cười và hỏi:

- Hai vị đại gia có muốn mua trứng gà không ?

Thu Phong Ngô nói:

- Trứng gà có mới không vậy ?

Bà già cười nói:

- Dĩ nhiên là mới, không tin đại gia cứ thử sờ xem, còn nóng hổi đây nè.

Bà ta bước vào, ngồi xổm xuống đất và mở bọc vải xanh ra.

Trứng gà trong bọc vải quả thật vừa lớn vừa tròn lẳn.

Bà già lấy ra một quả, nói:

- Trứng gà này mới như vậy ăn sống bổ nhất, khỏi cần phải luộc gì cả.

Bà ta còn chưa nói xong, bỗng nghe vèo một tiếng, một cây nõ tiền bay tới cắm ngập vào lưng bà ta.

Gương mặt bà già nhăn nhúm lại, bà ta ngẩng đầu lên, tựa hồ như muốn ném quả trứng gà trong tay ra, nhưng đã ngã sầm xuống.

Tiếp theo đó, một cái bóng đen từ sau vách núi nhảy ra, năm ba cái nhấp nhô, đã xông vào trong sân, chẳng nói tiếng nào, đã chụp bọc trứng của bà

già ném ra xa, vào trong khe suối.

Chỉ nghe "ầm" lên một tiếng, nước bắn tứ tung.

Người áo đen bây giờ mới thở phào ra một tiếng, nói:

- Thật là hung hiểm.

Thu Phong Ngô biến hẳn sắc mặt, tựa hồ ngay cả nói cũng không ra được.

Người áo đen quay mặt qua y, gương cười nói:

- Các hạ có nhìn ra bà già này là ai không ?

Thu Phong Ngô lắc lắc đầu.

Người áo đen hạ thấp giọng nói:

- Bà ta chính là kẻ được "Mười Lăm Tháng Bảy" sai lại hành thích.

Thu Phong Ngô biến sắc hỏi:

- "Mười Lăm Tháng Bảy" ? Các hạ là ...

Người áo đen nói:

- Ta ...

Y vừa thốt ra được một tiếng, thân hình bỗng co rúm lại, gương mặt đã biến hẳn hình dạng, khóe miệng máu tươi ứa ra.

Máu vừa ứa ra lập tức biến thành màu đen.

Kim Khai Giáp cũng biến sắc, quăng cây búa xuống chạy lại.

Người áo đen đã ngã ra, hai bàn tay vừa ôm lấy bụng, chập choạng áp úng:

- Mau ... mau, bình thuốc trong người tôi có giải được ...

Kim Khai Giáp tính chạy lại lấy, Thu Phong Ngô chụp lão kéo lại.

Thần sắc của người áo đen lại càng tỏ ra vẻ thống khổ, y gào lên:

- Người làm ơn ... mau mau ... chậm một chút là không kịp nữa.

Thu Phong Ngô lạnh lùng nhìn y, lạnh lùng nói:

- Thuốc giải trên người của ngươi, sao ngươi không tự mình lấy ra đi.

Kim Khai Giáp giận dữ nói:

- Không lẽ ngươi còn chưa thấy y không động đậy được hay sao, chúng ta làm sao thấy người khác đang chết mà không cứu ?

Thu Phong Ngô cười nhạt nói:

- Y chết không nổi đâu.

Người áo đen nhăn mặt một hồi, bỗng như một mũi tên từ mặt đất chồm lên, bàn tay y vung một cái, bảy chấm đen bắn ra.

Bà già cũng đang nằm trên mặt đất bỗng tung người lên, bàn tay vung ra, ném hai trái trứng gà bay lại.

Thu Phong Ngô không tránh né, y còn ngược lại xông tới.

Hai trái trứng gà bỗng lọt vào ống tay áo của y.

Bà già búng người lộn một vòng bay ra. Bà ta bỗng phát giác Thu Phong Ngô đang đứng trước mặt mình.

Bà ta đâm hai quyền một chiêu Song Phong Quán Nhĩ ra.

Nhưng bàn tay của Thu Phong Ngô đã xuyên qua hai nắm tay của bà ta,

quyền của bà ta chưa kịp tới, bàn tay của Thu Phong Ngô đã đánh tới ngực của bà ta.

Đánh nhẹ một cái.

Người của bà già bỗng như bị bàn tay đó hút chặt lấy, hai nắm tay rũ xuống, người cũng cứng đờ luôn.

Sau đó bà ta nghe có tiếng xương vỡ răng rắc.

Kim Khai Giáp lấy một tay độc nhất của mình ngăn trở người áo đen, một cái kéo, một cái tung, người áo đen đã như nắm đất sét nắm nhũn ra, đốt xương bị gãy lòi ra bên ngoài, xuyên lủng qua lớp quần áo.

Máu tươi từ từ chảy ra ngoài xuống mặt đất, từ từ thấm vào trong đất.

Kim Khai Giáp nhìn đăm đăm, ánh mắt lộ vẻ đăm chiêu, làm như trước giờ lão chưa thấy máu chảy bao giờ.

Bà già không ngớt run rẩy toàn thân.

Không biết là vì chương lực kỳ quái của Thu Phong Ngô, hay vì tiếng động của xương cốt đang bị đập vụn, bà ta bỗng sợ quá như một đứa bé đang từ trong cơn ác mộng tỉnh lại.

Thu Phong Ngô chụp ngay đầu tóc bạc phơ của bà ta, dùng sức kéo mạnh một cái, vừa tóc vừa da bị kéo tuột ra, lộ một khuôn mặt khác.

Một khuôn mặt ốm nhách vàng khè sợ sệt, nhưng còn non choẹt. Thu Phong Ngô lạnh lùng nhìn y nói:

- Người mới vào phải không ?

Người đó gật gật đầu.

Thu Phong Ngô hỏi:

- Người có biết ta là ai không ?

Người đó liếm môi khô ran nói:

- Tôi ... tôi có nghe nói.

Thu Phong Ngô nói:

- Vậy thì người phải biết ta có ít nhất ba chục cách để cho người hối hận tại sao mình phải sinh ra cõi đời này.

Người đó gật gật đầu, gương mặt đã biến ra nhợt nhạt.

Thu Phong Ngô nói:

- Vì vậy tốt nhất người nên nói thật.

Người đó nói:

- Tôi nói ... tôi nói.

Thu Phong Ngô hỏi:

- Các người có mấy người lại đây ?

Người đó nói:

- Sáu người.

Thu Phong Ngô hỏi:

- Đều là hạng người nào ?

Người đó nói:

- Tôi không biết, tôi không biết thật.

Thu Phong Ngô hỏi:

- Bọn họ đang ở đâu ?

Người đó nói:

- Đang ở trái núi bên kia, đợi chúng tôi ...

Y nói chưa hết lời, bỗng nghe có tiếng xương cốt kêu răng rắc lên.

Xương cốt của y đang gãy vụn.

Thu Phong Ngô quay người lại, không buồn nhìn thêm nửa mắt.

Y giết người trước giờ không bao giờ phải nhìn lại.

Nhưng Kim Khai Giáp còn đang nhìn chăm chú vào vũng máu tươi trên mặt đất, lão bỗng nói:

- Ta đã có tới sáu năm nay chưa từng giết người.

Thu Phong Ngô nói:

- Sáu năm quả thật không phải là khoảng thời gian ngắn.

Kim Khai Giáp nói:

- Ta bắt đầu giết người lúc mười ba tuổi, đến bây giờ mới hiểu được, giết người là chuyện ghê tởm ra làm sao.

Thu Phong Ngô thở ra một hơi nói:

- Bất quá còn hơn là bị người khác giết mình một chút.

Kim Khai Giáp bỗng ngẩng đầu lên, nhìn y chăm chú hỏi:

- Sao ngươi biết bọn họ đến đây giết người ?

Thu Phong Ngô cười khỏ nói:

- Bởi vì tôi cũng đã từng làm chuyện giống như vậy.

Kim Khai Giáp còn chưa kịp hỏi thêm, đã nghe có tiếng Song Song hỏi:

- Anh đã từng làm chuyện gì ?

Song Song đang tựa vào vai Cao Lập, đứng dưới ánh mặt trời.

Gương mặt của Cao Lập trắng bệch ra khản trương, nhưng gương mặt của Song Song đang tươi cười rạng rỡ còn hơn ánh mặt trời.

Thu Phong Ngô không ngờ rằng cô cũng hiện ra được mỹ lệ như vậy.

Trên thế gian này, còn có thứ gì làm một người đàn bà biến ra mỹ lệ bằng hạnh phúc và tự tin.

Thu Phong Ngô rốt cuộc cười gượng lên một tiếng nói:

- Chúng tôi này giờ đang nói chuyện đời xưa.

Song Song nhướn miệng cười, hỏi:

- Chuyện đời xưa gì ? Tôi thích nhất là nghe kể chuyện đời xưa !

Thu Phong Ngô nói:

- Nhưng chuyện này lại khó nghe lắm.

Song Song hỏi:

- Tại sao ?

Thu Phong Ngô nói:

- Bởi vì trong chuyện này, có kẻ giết người !

Gương mặt của Song Song bỗng tối sầm lại, vẻ mặt cô lộ vẻ buồn rầu:

- Tại sao cứ phải có chuyện người ta giết nhau.

Thu Phong Ngô chậm chậm nói:

- Không chừng bởi vì nếu mà mình không giết người ta, người ta cũng giết mình.

Song Song chậm chậm gật đầu, vẻ mặt càng thê lương, cô bỗng chau mày hỏi:

- Nơi đây sao lại có mùi máu tanh ?

Kim Khai Giáp nói:

- Ta mới giết một con gà lúc nãy.

Sống ở trong chốn rừng núi, nhà nào cũng có nuôi gà.

Người có ngu xuẩn lắm, cũng không đi đường xa xa xôi, đem trứng đến nơi này để bán.

Bất kỳ trứng phải chất độc loại gì, máu từ khoe miệng chảy ra không thể nào lập tức biến thành màu đen được, lại càng không thể lúc té ra mặt đất còn nói năng rõ ràng từng chữ một như vậy.

Đây không phải là kế hoạch giết người của "Mười Lăm Tháng Bảy" không đủ chu mật.

Đây là vì người lập kế hoạch chưa bao giờ đến một nơi hoang sơn bao giờ, vì người đến đây thi hành kế hoạch lại là người tham gia chuyện giết người lần đầu tiên.

Và bọn họ lại đụng phải một tay quen nghề, kinh nghiệm phong phú.

Huống gì đến bây giờ vẫn còn chưa thể nói là đã hoàn toàn thất bại.

Phía sau còn bốn người nữa.

Chân chính đáng sợ mới là bốn người này.

oo Cơm cũng phải ăn, Thu Phong Ngô ăn đặc biệt nhiều hơn thường. Ăn bữa này rồi, bữa tới không biết còn phải đợi đến chừng nào mới ăn được.

Y hy vọng Cao Lập cũng ăn nhiều tí đỉnh.

Nhưng Cao Lập cứ mãi nhìn sang Song Song, ánh mắt của y đầy vẻ ưu tư. Hiển nhiên y có vô số chuyện muốn hỏi Thu Phong Ngô, nhưng lại không thể hỏi được trước mặt Song Song.

Trên bàn ăn chỉ có một mình Song Song là sung sướng.

Càng biết ít bao nhiêu, đầu não ưu tư càng ít chừng đó, vì vậy có lúc không biết gì lại là điều hạnh phúc.

Song Song bỗng hỏi:

- Sao hôm nay các anh không uống rượu ?

Thu Phong Ngô gượng cười nói:

- Chỉ có bọm rượu thứ thiệt, mới sáng sớm đã uống rượu rồi.

Song Song hỏi:

- Các anh còn chưa phải là bọm rượu thứ thiệt nữa sao ?

Thu Phong Ngô nói:

- May mà còn chưa phải.

Song Song cúi đầu, bỗng lại hỏi nhỏ nhỏ:

- Còn nếu rượu mừng thì sao nhỉ ?

Thu Phong Ngô trong lòng bỗng như một mũi kim đâm vào một cái.

Rượu mừng, không phải bọn họ vốn đang chờ uống rượu mừng của Cao Lập sao ?

Y ngẩng đầu lên, lập tức phát hiện ra bàn tay của Cao Lập đang run rẩy, gương mặt của y trắng bệch như tờ giấy.

Không còn rượu mừng nữa rồi.

Không còn gì cả.

Chỉ còn máu ! Không chừng là máu người khác, không chừng là máu của mình, máu chảy không ngừng.

Bàn tay mình mà đã phải dính chút máu tanh, cả một đời, vĩnh viễn chỉ còn lẫn lộn trong vũng máu tanh.

Gương mặt Song Song thì đã đỏ lên, đỏ lên vì hạnh phúc và xấu hổ.

Cô cúi đầu, nói nhỏ nhỏ:

- Lúc này ... lúc này anh ấy đã nói với tôi, anh ấy nói mọi người cũng đều biết cả rồi.

Thu Phong Ngô ngờ ngác nói:

- Chúng tôi đều đã biết.

Song Song đỏ mặt, nhoèn miệng cười nói:

- Tôi nghĩ mọi người nhất định sẽ chúc mừng chúng tôi chứ !

Thu Phong Ngô nói:

- Cung hỷ, cung hỷ !

Y cảm thấy miệng mình đắng nghét, nuốt cũng nuốt không xong, mà nhỏ cũng nhỏ không được.

Y biết trong lòng Cao Lập còn khổ hơn y nhiều.

Song Song nói:

- Nếu đã có chuyện đáng mừng như vậy, tại sao các anh còn chưa chịu uống rượu ?

Cao Lập bỗng đứng dậy nói:

- Ai nói chúng tôi không uống rượu ? Tôi đi lấy rượu đây.

Song Song nhoèn miệng cười nói:

- Hôm nay tôi cũng uống một chút, trước giờ tôi chưa bao giờ được sung sướng như hôm nay.

Cao Lập nói:

- Anh cũng chưa bao giờ được sung sướng như hôm nay.

Tuy y đã đứng dậy rồi, thân hình vẫn còn cứng đờ ra đó.
Thi thể trong sân chưa kịp chôn cất, dưới ánh nắng mặt trời từ từ co quắp khô queo lại.
Những kẻ đang truy sát họ, bây giờ đang trên đường, tùy thời tùy lúc đều xuất hiện.
Sinh hoạt bình an hạnh phúc của cô, chớp mắt sẽ bị hủy diệt.
Nhưng cô thì đang sung sướng hơn bao giờ cả.
Cao Lập cảm thấy mặt mày lạnh ngắt, nước mắt trào ra hai bên má, chậm chậm chảy xuống ...
Thu Phong Ngô hiện tại thật tình không nỡ nhìn vào gương mặt của Cao Lập, cũng không nỡ nhìn Song Song.
Y sơ mình nhìn rồi cũng phải khóc luôn.
Kim Khai Giáp này giờ đang mãi ăn, nuốt từng miếng từng miếng, bỗng đặt đũa xuống đứng dậy nói:
- Ta ra ngoài một chút.
Thu Phong Ngô hỏi:
- Ông tính đi đâu ?
Thật ra y chẳng cần phải hỏi.
Dĩ nhiên là y biết Kim Khai Giáp đang tính giúp bọn họ đánh nhau với những người kia.
Kim Khai Giáp nói:
- Ta ra ngoài lòng vòng một chút.
Thu Phong Ngô nói:
- Chúng ta cùng đi.
Song Song nói:
- Mọi người đều muốn đi, nhưng rượu còn chưa uống mà.
Thu Phong Ngô gượng cười một tiếng nói:
- Rượu chờ chúng tôi một lát về sẽ uống, chúng tôi đi tìm mấy miếng măng tươi đem về nướng gà đã.
Cao Lập bỗng cười một tiếng, lạnh nhạt nói:
- Mọi người khỏi cần đi, măng đã ở trong sân rồi.
Giọng nói của y rất bình tĩnh, bình tĩnh vô cùng.
Bình tĩnh thật đáng sợ.
Thu Phong Ngô quay đầu lại, trái tim của y lập tức chùng xuống.
Bốn người đang chậm chậm bước vào trong sân.
Ánh mặt trời sáng lạn, trăm hoa đua nở.
Trời đẹp làm sao.
Người đầu tiên chậm chậm bước vào, nhìn quanh một vòng, rồi lẩm bẩm:
- Nơi này đẹp quá, thật là đẹp.
Gương mặt người này rất dài, như mặt ngựa, mặt mày rõ chẳng rõ chịt, trông

mắt đầy những tia máu đỏ.

Có những người trời sinh ra là có cái tướng hung tợn như vậy, y là hạng người đó !

Trong sân có để một thân cây.

Y chậm chậm bước lại ngồi xuống, soạt một tiếng, rút một thanh quý đầu đao nặng chịch ra.

Y bèn cầm thanh quý đầu đao cắt móng tay.

Thanh quý đầu đao nặng ba mươi sáu cân, trong tay của y, nhẹ nhàng như một lá liễu.

Cao Lập nhận ra người này.

Y tên là Mao Chiến !

Trong tổ chức "Mười Lăm Tháng Bảy" này, kẻ giết người nhiều nhất là y. Mỗi lần y giết người là làm như phát cuồng lên, gặp phải máu là hoàn toàn phát cuồng lên.

Nếu không phải vì y bận đi giết người chỗ khác, lần này đi hành thích Bách Lý Trường Thanh, nhất định sẽ có y trong đó.

Người thứ hai chậm chậm bước vào sân, y cũng nhìn quanh một cái, rồi nói: - Nơi này đẹp thật, được chết ở nơi đây thật không tệ chút nào.

Gương mặt người này màu xanh thẫm, nhìn không thấy thịt, cái mũi như chim ưng, ánh mắt của y cũng giống như con diều hâu chuyên môn ăn thịt xác chết.

Trong tay y cầm một thanh Táng Môn kiếm, kiếm quang cũng như gương mặt y, ánh màu xanh thẫm.

Y xem ra không hung ác như Mao Chiến, nhưng lại âm trầm, âm trầm có lúc còn đáng sợ hơn là hung ác.

Trong sân có một cây dung.

Y vào sân, bèn nằm dài ra dưới gốc cây, bởi vì y vốn rất ghét ánh mặt trời.

Cao Lập không nhận ra y, nhưng nhận ra được thanh kiếm của y. Âm Hồn Kiếm Ma Phong.

"Mười Lăm Tháng Bảy" đã thu nhận gã này từ lâu, không những vậy còn trả giá không ít, dĩ nhiên y đáng đồng tiền lắm.

Y ít khi tùy tiện giết người, thậm chí cũng rất ít khi xuất thủ.

Nhưng những người y muốn giết, đều đã vào quan tài.

Y giết người không bao giờ muốn có kẻ khác đứng bên cạnh nhìn, bởi vì có lúc ngay cả y cũng cảm thấy mình quá tàn bạo.

Nếu mình muốn giết người nào, phải giết làm sao cho hắn biến thành quỷ rồi cũng còn không dám tìm mình trả thù !

Người thứ ba cao lớn đến nước có vẻ muốn phì ra, nhưng bước chân rất nhẹ nhàng, còn nhẹ hơn cả mèo.

Dĩ nhiên Cao Lập nhận ra y.

Người này chính là Đinh Cán.

Y từ từ bước vào trong sân, nhìn quanh một vòng, nhân nha nói:

- Nơi này đẹp quá, thật là đẹp, được nằm đây chờ chết, phúc khí thật không đến nỗi tệ.

Y cũng ngồi xuống, cầm cây loan đao tía râu.

Y và Mao Chiến vốn là tư đảng với nhau, cử chỉ của y hữu ý vô ý bắt chước theo Mao Chiến.

Nếu nói rằng người này có bạn, thì người đó phải là Mao Chiến.

Người thứ tư xem ra rất văn nhã, rất hòa khí, gương mặt trắng trẻo, râu ria cắt xén rất chỉnh tề sạch sẽ.

Y chấp hai tay sau lưng, ung dung bước vào, không những mặt mày tươi cười, ánh mắt cũng vậy.

Y không nói gì cả, trên người không thấy có đeo vũ khí.

Y xem ra giống như một gã tú tài đang đi thăm hỏi bạn bè.

Nhưng Cao Lập và Thu Phong Ngô thấy người này, bỗng cảm thấy một luồng hơi lạnh từ dưới chân xông lên. Làm như người này còn đáng sợ hơn cả Mao Chiến, Ma Phong, Đinh Cán cộng lại nhiều.

Bởi vì bọn họ nhận ra y, y chính là thủ lĩnh của tổ chức "Mười Lăm Tháng Bảy" này, tên là Minh Tú Tài Tây Môn Ngọc !

Cao Lập ở trong tổ chức này đã hơn ba năm, nhưng trước giờ chưa hề thấy y tự mình xuất thủ bao giờ.

Nghe nói y giết người rất chậm, chậm một cách phi thường.

Nghe nói có lần y giết một người mà mất đi cả hai ngày.

Nghe nói hai ngày sau người đó đứt hơi rồi, không ai nhận ra được người đó đã từng là một con người.

Nhưng điều đó dĩ nhiên bắt quá là truyền thuyết, người tin vào đó không nhiều lắm.

Bởi vì thật tình, y quá văn nhã, quá ra vẻ một tú tài, không những vậy mà còn văn chất lân lân, ôn nhu lễ phép.

Một người văn nhã như vậy, làm sao lại đi giết người được ?

Hiện tại y còn đang đứng trong sân tươi cười, chẳng thấy hơi hả, cũng chẳng thấy giận dữ, làm như dù y có đợi đến ba ngày ba đêm cũng chẳng ra sao cả.

Nhưng Cao Lập và Thu Phong Ngô đều biết, hiện tại bọn họ đã đến lúc không ra ngoài được rồi.

Bọn họ nhìn nhau một cái.

Thu Phong Ngô rón rén rút cây kiếm treo trên tường xuống.

Cao Lập chậm chậm nắm lấy cây thương trong góc phòng.

Song Song bỗng hỏi:

- Bên ngoài có người lại nữa, có phải là anh mời khách lại uống rượu mừng không ?

Cao Lập cắn chặt hàm răng đáp:

- Bọn chúng không phải là bạn.

Song Song hỏi:

- Không phải là bạn, thì là gì ?

Cao Lập nói:

- Cường đạo.

Song Song biến sắc, phảng phất như muốn xỉu xuống.

Trong lòng Cao Lập nhói lên một cái, y dịu dàng nói:

- Anh nói Đại Tượng đem em về phòng ngủ một lát, anh đuổi bọn cường đạo đi ngay bây giờ.

Song Song hỏi:

- Nhanh vậy sao ?

Cao Lập nói:

- Ừ.

Y ráng gắng gượng, không để nước mắt ứa ra.

Y chỉ hy vọng đây là lần cuối cùng mình nói gạt cô.

Không chừng đây cũng là lần cuối cùng thật.

oo Mao Chiến đang cắt móng tay, Đinh Cán còn đang tĩa râu, Ma Phong nằm xoải ra dưới gốc cây, ngay cả đều không thèm ngẩng lên.

Trong cặp mắt bọn họ, Tiểu Vũ và Cao Lập chỉ bắt quá là hai cái xác chết.

Nhưng Tây Môn Ngọc đã bước đến, cười thật ôn nhu và thân thiết, hỏi:

- Các chú mấy ngày nay khổ cực không ?

Thu Phong Ngô cười cười nói:

- Cũng khỏe.

Tây Môn Ngọc hỏi:

- Hôm qua có ngủ ngon không ?

Thu Phong Ngô nói:

- Chúng tôi ngủ được lắm, ăn cũng rất ngon.

Tây Môn Ngọc bật cười nói:

- Ăn được ngủ được là phúc khí quá rồi, lần trước ta đưa tiền cho hai chú, đã tiêu sạch rồi phải không ?

Thu Phong Ngô nói:

- Còn chút xíu.

Tây Môn Ngọc cười nói:

- Dĩ nhiên là còn, ta có nghe Bách Lý Trường Thanh là một kẻ rộng rãi.

Thu Phong Ngô nói:

- Đúng vậy, ông ta cho chúng tôi mỗi người năm vạn lượng, không ngờ rằng cứu người còn kiếm nhiều tiền hơn cả giết người.

Tây Môn Ngọc gật gật đầu nói:

- Điều đó cũng làm ta sức tỉnh ra, sau này chắc ta cũng phải đổi nghề.

Thu Phong Ngô hỏi:

- Bây giờ thì sao ?

Tây Môn Ngọc mỉm cười nói:

- Hiện tại ta còn muốn giết một vài người miễn phí.

Thu Phong Ngô thở ra nói:

- Tôi cũng tính giết một người miễn phí đấy chứ, chỉ tiếc là da mặt của hắn dày quá, tôi cũng khỏi phải phí sức.

Tây Môn Ngọc hỏi:

- Chú đang nói Đinh Cán đấy ?

Thu Phong Ngô nói:

- Tôi lấy làm kỳ, người mặt dày như thế, râu làm sao lại mọc ra được ?

Tây Môn Ngọc nói:

- Y quả mặt dày, vô sỉ thật, còn giết hai đứa đồng bọn nữa chứ, chú đoán xem ta phải đối phó với y ra làm sao ?

Thu Phong Ngô nói:

- Đoán không ra !

Tây Môn Ngọc nói:

- Ta chuẩn bị thưởng cho y năm trăm lượng bạc, bởi vì dù sao y cũng sống sót trở về báo cáo hành tung của mấy chú cho ta biết.

Y cười nhả nha tiếp:

- Chú xem, ta thưởng phạt trước giờ vẫn công bình đấy chứ ?

Thu Phong Ngô nói:

- Đúng là công bình lắm.

Tây Môn Ngọc bỗng thở ra nói:

- Ta biết chú đang tán gẫu với ta đây, bắt quá là đang đợi cơ hội giết ta, trước giờ ta vẫn cho rằng chú là kẻ giết người giỏi nhất. Vì vậy ta rất lấy làm tiếc rẻ cho chú !

Thu Phong Ngô hỏi:

- Ông còn biết gì nữa ?

Tây Môn Ngọc nói:

- Ta cũng biết các chú nhất định sẽ đợi bọn ta ở đây.

Thu Phong Ngô hỏi:

- Tại sao ?

Tây Môn Ngọc nói:

- Bởi vì đem theo một người đàn bà, dù gì cũng bất tiện lắm, mà người đàn bà này lại không thể bỏ được.

Y bỗng nhìn Cao Lập cười một tiếng hỏi:

- Chú xem có đúng không ?

Cao Lập lạnh lùng nói:

- Đúng quá rồi.

Tây Môn Ngọc mỉm cười nói:

- Đã nghe tẩu phu nhân là một vị mỹ nhân tựa thiên tiên từ lâu, sau chú không mời ra cùng gặp ?

Cao Lập nói:

- Nàng chỉ gặp người, không gặp các người cái thứ..... Người của y bỗng cứng đờ ra, giọng nói trở thành ảm ố.

Bởi vì y đã nghe tiếng chân của Song Song.

Song Song đã chập choạng bước ra, đang đứng đó thở hổn hển không ngớt.

Mỗi cặp mắt bỗng mở lớn ra, làm như bỗng thấy một người có ba cái chân.

Mao Chiến đột nhiên cười lớn nói:

- Các người thấy chưa, đây chính là người đàn bà của Cao Lập !

Đinh Cán cười lớn nói:

- Đây là đàn bà sao ? Coi giống như yêu quái, yêu quái không trật đi đâu được.

Mao Chiến nói:

- Nếu có ai chịu lấy thứ yêu quái này, ta tình nguyện làm thầy chùa, đựng đầu chết quách !

Gương mặt của Cao Lập đang nhăn nhúm không thành hình dạng vì đau khổ.

Y không dám quay đầu lại nhìn Song Song.

Y bỗng như một con dã thú bị thương nhảy vọt ra ...

Y thà chết, thà chết một ngàn lần, một vạn lần, cũng không để Song Song phải chịu cái thứ công dã như vậy.

Không Tước Linh

Dịch giả: Lê Khắc Tường - Đánh máy: Tình Trai

Hồi 4

Mệnh Vận

Danh gia đao pháp, kiếm pháp, thường thường cho rằng dùng song đao song kiếm là chuyện rất ngu xuẩn.

Dưới cặp mắt danh gia thương pháp, song thương không thể được coi là một loại thương.

Bởi vì vũ công cũng giống như rất nhiều cái gì khác trên đời này, nhiều chưa chắc nhất định là hay.

Một người bàn tay có bảy ngón chưa chắc điểm huyệt tinh vi hơn người chỉ có năm ngón tay.

Người chân chính rành điểm huyệt, chỉ cần dùng một ngón tay là quá đủ.

Nhưng người dùng song đao, song kiếm cũng có cái đạo lý của họ. Người ta rõ ràng là có hai tay, tại sao chỉ dùng một vũ khí thôi ?

Bất kỳ đạo lý nào chính xác hơn, hiện tại, nhất định không ai cho rằng Cao Lập buồn cười tí nào.

Cặp thương của y giống như đầu con rồng, cánh con chim ưng. Y từ trước mặt Tây Môn Ngọc xông qua, cây thương của y bay ra. Cây thương bay ra đó, biểu hiện một trận huyết chiến đã bắt đầu khai diễn.

Nhưng Thu Phong Ngô còn chưa động đây, bởi vì Tây Môn Ngọc chưa động đây, thậm chí còn không để mắt nhìn tới Cao Lập. Ánh mắt của y đang nhìn chăm chú vào bàn tay của Thu Phong Ngô, bàn tay cầm kiếm.

Thu Phong Ngô có thể cảm thấy được lòng bàn tay của mình đang rướm đầy mồ hôi lạnh.

Tây Môn Ngọc bỗng cười một tiếng, nói:

- Ta mà là chú, hiện tại đã thả cây kiếm đó xuống đất.

Thu Phong Ngô nói:

- Sao ?

- Bởi vì nếu chú thả cây kiếm xuống, không chừng còn có cơ hội sống được.

- Có cơ hội nhiều ít ?

Tây Môn Ngọc nói:

- Không nhiều lắm, nhưng ít nhất cũng hay hơn là không có tí cơ hội nào cả.

Thu Phong Ngô nói:

- Cao Lập không có tí cơ hội nào sao ?

- Thương pháp của y không tệ, trong các tay cao thủ sử dụng thương, y cơ hồ có thể coi là kẻ khá nhất.

- Ông nói rất công bình.

- Ta đã có thấy qua thương pháp của y, cũng có thấy qua cách giết người của y, trên đời này không ai hiểu rõ vũ công của y bằng ta.

Thu Phong Ngô nói:

- Tôi biết ông nhất định rất chú ý đến y.

- Ta cũng rất hiểu Mao Chiến và Đinh Cán.

- Ông cho rằng bọn hạ đã đủ sức đối phó với Cao Lập ?

Tây Môn Ngọc nói:

- Ít nhất cũng không sai nhiều lắm.

- Còn tôi thì sao ?

- Dĩ nhiên ta rất hiểu chú.

- Ông và Ma Phong đủ sức đối phó với tôi ?

Tây Môn Ngọc mỉm cười nói:

- Hơi nhiều một tí.

- Ông tính đúng rồi mới lại đây ?

- Phải, tri kỷ tri bỉ, mới bách chiến bách thắng được, nếu không chắc trong

tay chín phần mười, ta đâu có lại đây.

Thu Phong Ngô bỗng thở ra một hơi thật dài, làm như một người đang nổi lên đèn trên mặt biển, vừa sắp chết đuối, bỗng phát hiện ra đất liền trước mặt vậy.

Tây Môn Ngọc “chắc trong tay chín phần mười”, rốt cuộc cũng còn tính sai lần này.

Y không tính Kim Khai Giáp trong đó.

Dĩ nhiên y nằm mộng cũng không ngờ được rằng oai chấn thiên hạ năm xưa Đại Lôi Thần lại ở nơi đây.

Bất cứ sai lầm nhiều hay ít, đều có thể là sai lầm trí mệnh. Lần nay y phạm phải lỗi lầm quả thật quá trí mệnh.

Thu Phong Ngô chậm chậm gật đầu nói:

- Ông thật tính rất chính xác, bọn các ông bốn người đủ sức đối phó với hai chúng tôi.

Hiện tại bọn họ tuy chưa thấy Kim Khai Giáp, nhưng họ đã biết lão nhất định sẽ xuất hiện đúng thời điểm.

Y cơ hồ nhìn không nổi, muốt bật cười lên.

Cặp thương nhảy múa, loang loáng tia sáng, chiếu trên gương mặt y, xem ra y chưa bao giờ nhẹ nhàng thoải mái như bây giờ.

Tây Môn Ngọc nhìn chăm chú vào mặt y, bỗng cười một tiếng, nói:

- Ta biết nơi này còn có một người nữa.

- Ông biết ?

Tây Môn Ngọc hững hờ nói:

- Vì vậy chúng ta đến cũng không chỉ có bốn người.

Thu Phong Ngô thở ra nói:

- Tuy tôi chưa thấy gì, nhưng đại khái cũng nghĩ ra được.

- Sao ?

Đao vào thương đang bay qua bay lại sau lưng y, cách không quá hai thước.

Đao thương chạm nhau, thỉnh thoảng phát ra tiếng động kinh tâm động phách, đao phong lăm lăm, thổi bay tung tóe đầu tóc của y. Nhưng gương mặt y, ngay cả một thớ thịt cũng không cử động một mảy may.

Thu Phong Ngô không thể không bội phục, trước giờ y chưa bao giờ gặp qua một người trấn tĩnh như người này.

Y cũng cười một tiếng, nói:

- Còn người nào khác nữa ? Có phải ở phía sau nhà chuẩn bị nổi lửa ?

Tây Môn Ngọc nói:

- Đúng vậy.

- Đốt lửa để ngăn chặn đường thoái lui của chúng tôi trước, sau đó bọc lại trước cùng các ông giáp công hai bên trước sau.

Tây Môn Ngọc nói:

- Hình như chú rất hiểu tôi.

- Tôi học nhanh lắm.

Tây Môn Ngọc thở dài:

- Chú đúng là làm bang thủ rất đặc lực cho tôi.

Ánh mắt của y bỗng di chuyển từ người của Thu Phong Ngô sang tới người Song Song.

Song Song còn đang đứng trước cửa, đứng dưới ánh mặt trời.

Bàn tay nhỏ bé yếu đuối của cô đang tựa vào khuôn cửa, hình như tùy thời tùy lúc đều có thể ngã xuống.

Nhưng cô không hề ngã xuống.

Thân hình của cô hình như đã hoàn toàn cương cứng, gương mặt cô lộ một nét biểu tình không sao hình dung được.

Tuy cô chưa ngã xuống, nhưng cả người cô hình như hoàn toàn tan rã ra.

Không có ai có thể tưởng tượng ra cái tư thế, cái biểu tình ấy ra sao. Thu Phong Ngô không nỡ quay đầu lại nhìn cô, y bỗng cười một tiếng nữa, hỏi:

- Lửa đã đốt lên chưa ?

Tây Môn Ngọc nói:

- Còn chưa đốt.

- Tại sao còn chưa đốt ?

Tây Môn Ngọc hỏi:

- Chú đang lo lắng gìùm cho tôi đây sao ?

- Tôi sợ bọn họ không biết đốt nhà.

- Ai cũng biết đốt nhà.

- Chỉ có một hạng người không biết.

Tây Môn Ngọc nói:

- Người chết ?

Thu Phong Ngô bật cười.

Chính ngay lúc đó, Tây Môn Ngọc đã xông qua bên cạnh y, xông tới chỗ Song Song, Ma Phong nãy giờ đang nằm dưới gốc cây cũng đột nhiên bay lên, thanh kiếm xanh thẫm bốc lên một cái, kiếm nhanh tới cổ họng của Thu Phong Ngô.

Nhưng cũng chính ngay lúc đó, phía sau mái nhà bỗng có hai bóng người bay lại, bình lên một tiếng, rớt xuống mặt đất. Tây Môn Ngọc không nhìn hai người này, bởi vì y biết bọn họ đã chết, y đã nhận ra mình tính sai một nước cờ. Hiện tại mục tiêu của y là Song Song.

Y đã nhìn ra tình cảm của Cao Lập đối với Song Song.

Chỉ cần bắt được Song Song làm áp lực, trận này dù không thắng được, ít nhất cũng có thể toàn thân thoái lui.

Song Song không động đậy, không tránh né.

Nhưng sau lưng cô bỗng có một người xuất hiện.

Một người khổng lồ như một thiên thần.

Kim Khai Giáp tùy tùy tiện tiện đứng ngay trước khuôn cửa, phẳng phất như không có gì để phòng cả.

Nhưng bất kỳ ai cũng có thể nhìn ra được, một đánh ngã lão không phải là một chuyện dễ dàng.

Gương mặt lão cũng không có biểu tình, cặp mắt xám xịt đang lạnh lùng nhìn Tây Môn Ngọc.

Lão không hề đưa tay ra chống đỡ, nhưng thân pháp của Tây Môn Ngọc bỗng sững lại, làm như đụng phải một bức tường đá vô hình nào đó.

Lão già một tay không có tí biểu tình, cũng không có tí phòng bị này, trên người làm như có một lực lượng mạnh không tả.

Đuôi mắt của Tây Môn Ngọc giật lên mấy cái, y nhìn chăm chăm vào lão, nói từng chữ một.

- Tôn tính các hạ ?

Kim Khai Giáp nói:

- Kim.

- Kim, Kim là hoàng kim ?

Y bỗng phát hiện cây búa trong tay lão già cụt tay, cả người y tự hồ như cứng đờ ra.

- Đại Lôi Thần ?

Kim Khai Giáp:

- Người không ngờ ?

Tây Môn Ngọc thở ra, y cười khổ nói:

- Ta đã tính sai rồi, đáng lý ra ta không nên lại đây.

- Người đã lại.

Tây Môn Ngọc hỏi:

- Hiện tại ta còn đi được hay không ?

- Không được.

Tây Môn Ngọc nói:

- Ta có thể để lại một bàn tay ?

- Một bàn tay không đủ.

Tây Môn Ngọc nói:

- Người còn muốn gì nữa ?

- Muốn cái mạng của người.

Tây Môn Ngọc hỏi:

- Không trao đổi gì được sao ?

- Không.

Tây Môn Ngọc thở ra một hơi thật dài, nói:

- Tốt.

Y bỗng nhiên xuất thủ, mục tiêu của y vẫn còn là Song Song. Bảo vệ một

người khác, dù gì cũng khó hơn là bảo vệ chính mình, không chừng Song Song mới là nhược điểm duy nhất của Kim Khai Giáp.

Kim Khai Giáp không hề bảo vệ cho Song Song.

Lão biết cách phòng thủ tốt nhất là công kích.

Lão vung tay ra, cây búa chém tới.

Nhát búa rất đơn giản, đơn thuần, không có biến hóa, không có hậu chiêu, nhất búa đó không cần phải dùng tới biến hóa hay hậu chiêu gì cả.

Búa chém thẳng xuống, chính là chiêu thức đơn giản nhất trong các chiêu thức.

Nhưng chiêu này lại là chiêu đã được luyện qua biết bao trăm ngàn biến hóa rồi, mới chuyển ngược lại thành đơn giản.

Nhát búa đó đi ngược về chân chất, đã tiếp cận với hoàn mỹ. Không ai có thể hình dung ra được cái thứ kỳ dị trong nhất búa đó, cũng không ai có thể hiểu được.

Thậm chí ngay cả Tây Môn Ngọc cũng đều không thể.

Y thấy cây búa chém xuống, cảm thấy lưỡi búa lạnh như băng, bén nhọn cắm vào trong da thịt mình.

Lúc y nghe tiếng búa xe gió, đồng thời y cũng nghe tiếng xương cốt mình đang gãy vụn.

Y cơ hồ không thể tin được đây là sự thực.

Chết, tại sao lại là một chuyện quá hư ảo như thế này ? Không có tí đau đớn, cũng không có tí sợ hãi.

Y còn chưa kịp nhìn ra cái chết ra thế nào, bỗng nhiên thần chết đã ôm choàng lấy mình.

Sau đó là một màn đêm đen tối vĩnh viễn không biên giới.

Song Song vẫn còn không động đậy, nhưng nước mắt từ từ rơi lả chả xuống hai gò má.

Bỗng nhiên lại có một loạt tiếng rú thảm thiết.

Đang lúc Thu Phong Ngô cảm thấy Ma Phong là một kẻ địch đáng sợ, Ma Phong lại phạm một lỗi làm trí mệnh.

Y vùng kiếm quá cao, bụng dưới để lộ một chỗ hở.

Thu Phong Ngô ngay cả nghĩ cũng không kịp nghĩ, lưỡi kiếm đã đâm xuyên qua bụng của y.

Người của Ma Phong giật lên trên không một cái, như một con cá đang nằm trên cạn cạn.

Lúc người y rơi xuống, máu tươi mới phun ra, tấu xảo rơi đầy trên người y.

Y chết cũng rất nhanh.

Mao Chiến đã hoàn toàn điên cuồng.

Bởi vì y ngửi thấy mùi máu tanh, y điên cuồng như một con dã thú đói khát người thấy con mồi ngon.

Cái thứ điên cuồng đó vốn đã tiếp cận với tử vong.
Y không còn thấy người nào khác, y chỉ thấy Cao Lập.
Còn Đinh Cán đang bước lùi từng bước một, y quay người lại, và ngăn người ra.
Thu Phong Ngô đang đợi y ở đó, lạnh lùng nhìn y chăm chăm, lạnh lùng hỏi.
- Người tính chạy đi đâu ?
Đinh Cán liếm cặp môi khô ran, nói:
- Ta đã nói rồi, ta còn muốn sống thêm chút nữa.
Thu Phong Ngô nói:
- Người cũng có nói, vì để sống thêm, chuyện gì người cũng chịu làm.
- Đúng vậy.
- Hiện tại người có thể làm một chuyện cho ta.
Ánh mắt của Đinh Cán tràn đầy hy vọng, y lập tức hỏi:
- Chuyện gì ?
Thu Phong Ngô nói:
- Mao Chiến có phải là bạn rất thân của người không ?
- Ta không có bạn bè.
- Được, người giết y, ta không giết người.
Đinh Cán không nói thêm lời nào, bàn tay y đã vung lên.
Ba cây loan đao xẹt ra như điện, ba cây đều cắm vào ngực bên trái của Ma Chiến.
Mao Chiến rống lên điên cuồng một tiếng, quay phắt đầu lại. Y không còn thấy Cao Lập, y không còn thấy cây ngân thương đang tung hoành.
Ngân thương bỗng ngừng lại.
Y nhìn Đinh Cán chăm chăm, vừa nhìn vừa bước từng bước lại, máu tươi trước ngực không ngừng chảy vọt ra.
Đinh Cán không còn tí máu nào trên gương mặt, y thoái lui từng bước một, vừa rú lên:
- Người đừng có trách ta, dù ta có chết chung với người, cũng chẳng có gì hay ho.
Mao Chiến cắn chặt răng, máu tươi rỉ ra bên khóe miệng.
Đinh Cán bỗng cười nhạt nói:
- Nhưng người cũng đừng cho ta là sợ người, hiện tại ta muốn giết người chỉ việc đưa tay lên là xong.
Bàn tay của y lại đưa lên.
Sau đó gương mặt y bỗng biến thành thê thảm, bởi vì hiện tại hai cánh tay y đã bị người giữ chặt.
Mao Chiến còn đang bước từng bước một tới.
Đinh Cán không thể nào cử động được nữa, không thể nào lùi được nữa.
Bàn tay của Thu Phong Ngô như hai gọng kềm sắt, giữ chặt lấy hai cánh tay

của y.

Đinh Cán mặt mày không còn ra hình dung, y run giọng nói:

- Thả ta ra, người đã đáp ứng với ta, người thả ta ra mà.

Thu Phong Ngô hững hờ nói:

- Ta có giết người đâu.

- Nhưng y..

Thu Phong Ngô lãnh đạm nói:

- Nếu y muốn giết người thì có liên hệ gì đến ta ?

Đinh Cán bỗng cất tiếng rú thê thảm, như một con dã thú bị lọt vào bẫy.

Sau đó ngay cả tiếng thở cũng không còn nghe thấy gì.

Mao Chiến đến trước mặt y, chậm chậm rút cây loan đao cắm trong người mình ra, chậm chậm đâm vào trong ngực y.

Ba cây loan đao toàn bộ đâm vào ngực y rồi, y còn đang rú thê thiết, rú lên rồi ngã gục xuống.

Mao Chiến nhìn y ngã xuống rồi, bỗng quay người, hướng về Thu Phong Ngô vái một cái thật lâu.

Y chẳng nói một lời.

Y dùng cây đao trong tay mình, cắt đứt cổ họng của mình.

Không có ai cử động, không có chút thanh âm.

Máu tươi chậm chậm thấm vào mặt đất đang được ánh mặt trời chiếu lên, thi thể người chết hình như đang bắt đầu khô queo lại, Song Song rút cuộc ngã ra.

Thu Phong Ngô nhìn cô, hình như y đang nhìn một đóa hoa tươi đang từ từ khô héo lại.

oo Ánh mặt trời chiếu trên dải đất mênh mông.

Kim Khai Giáp vung cây búa lên, chém mảy xuống đất, phảng phất như muốn đem bao nhiêu bi phần phát tiết xuống lòng đất sâu.

Mặt đất không lời.

Không những nó nuôi dưỡng được sinh mạng, nó cũng tiếp thu được tử vong.

Hoa tươi đang nở trên mặt đất, cũng không chừng là lúc thi thể đang tan rã ra dưới lòng đất.

Một phần đã đào ra đầu đó.

Kim Khai Giáp nhắc thi thể của Tây Môn Ngọc lên, đẩy xuống huyệt.

Nơi sung sướng và hy vọng của một người có dễ dàng bị chôn đi như vậy không ?

Lão chỉ biết rằng bao nhiêu sung sướng và hy vọng của Song Song đã bị chôn đi, hiện tại lão chỉ còn lấy mắt nhìn nó đang tan rã ra dưới lòng đất.

Lão đoạt đi một sinh mạng, có lúc ngược lại còn nhân từ hơn là đoạt đi hy vọng của người đó chút xíu.

Thật tình lão không dám tưởng tượng ra một người đã hoàn toàn mất đi hy vọng, làm sao còn sống gì được nữa.
Chính lão còn sống đây bởi vì tuy lão không còn sung sướng, nhưng lão còn hy vọng.
Còn Song Song ?
Trước giờ lão chưa hề rơi lệ, tuyệt không hề.
Nhưng chỉ cần nghĩ đến gương mặt vốn đầy vẻ sung sướng và tự tôn, trong lòng lão như bị kim châm chích.
Hiện tại lão chỉ hy vọng hai gã trẻ tuổi kia có thể an ủi được cô, có thể làm cho cô vẫn tiếp tục sống.
Riêng lão, lão đã quá già.
An ủi đàn bà, là chuyện của thanh niên, già rồi chỉ có thể đào mộ cho người chết.
Lão bước lại, khom lưng nhắc thi thể của Ma Phong lên.
Thi thể của Ma Phong bỗng nhiên sống lại.
Ma Phong còn chưa chết.
Bụng không phải là bộ phận yếu hại, đa số người bị đâm thủng bụng vẫn còn sống nhăn.
Cho rằng bụng là chỗ yếu hại của con người, chỉ bất quá là một cảm giác sai lầm.
Ma Phong lợi dụng cái cảm giác sai lầm đó, cố ý chịu Thu Phong Ngô đâm một kiếm.
Kim Khai Giáp vừa nhắc người y lên, thanh kiếm của y đã đâm sâu vào lưng của lão, ngập tới chuôi.
oo Kiếm còn cắm trên lưng của Kim Khai Giáp, còn Ma Phong thì đã trốn mất.
Y chụp lấy cơ hội tốt nhất để chạy trốn.
Bởi vì y biết Cao Lập và Thu Phong Ngô nhất định sẽ tìm cách cứu người trước, rồi mới đuổi sau.
Vì vậy y không muốn cho Kim Khai Giáp chết ngay.
Lúc Cao Lập và Thu Phong Ngô chạy ra, Kim Khai Giáp đã ngã gục xuống.
Hiện tại lão đang nằm ngửa mặt lên trời, vừa thở vừa la lên không ngớt.
- Song Song ra sao rồi ?
Hiện tại lão vẫn còn quan tâm đến người khác.
Cao Lập ráng đèn nén lại nỗi bi thương trong lòng, y nói:
- Cô ấy người yếu lắm, còn chưa tỉnh lại.
Kim Khai Giáp nói:
- Người phải để cho cô ta ngủ một lát, đợi lúc cô ta tỉnh lại, nói lại ta đã đi rồi.
Lão ho kịch liệt một hồi, lại nói tiếp:

- Người phải nhất định không nói cho cô ta biết ta đã chết, nhất định không được ...

Cao Lập nói:

- Ông còn chưa chết, ông nhất định chưa chết được.

Kim Khai Giáp gượng cười lên một tiếng, lão nói:

- Chết cũng chẳng phải là chuyện gì ghê gớm lắm, các người cần gì phải làm ra vẻ như vậy, làm ta khó chịu quá.

Thu Phong Ngô cũng gượng cười một tiếng, y muốn nói vài câu gì đó mà lại nói không ra.

Kim Khai Giáp nói:

- Hiện tại các người nhất định đừng ở lại đây nữa, càng đi mau chừng nào càng tốt.

Thu Phong Ngô nói:

- Vâng.

Kim Khai Giáp nói:

- Cao Lập nhất định phải đem Song Song theo.

Thu Phong Ngô nói:

- Ông an lòng đi thôi, y nhất định không bỏ Song Song đâu.

Kim Khai Giáp nói:

- Ta cũng hy vọng người đáp ứng cho ta một chuyện.

Thu Phong Ngô hỏi:

- Chuyện gì ?

Kim Khai Giáp:

- Về nhà, ta muốn người về nhà.

Thu Phong Ngô cắn chặt răng:

- Tại sao muốn tôi về nhà ?

Kim Khai Giáp thở hổn hển nói:

- Người về nhà, bọn họ nhất định sẽ không còn tìm ra người nữa, bởi vì không ai ngờ rằng người là thiếu trang chủ của Khổng Tước Sơn Trang.

Thu Phong Ngô nói:

- Nhưng ...

Kim Khai Giáp nói:

- Bọn họ tìm không ra người, cũng sẽ tìm không ra Cao Lập, vì vậy vì Cao Lập người nên về nhà.

Thu Phong Ngô trầm ngâm một hồi lâu, bỗng nói:

- Tôi có thể đem bọn họ về một lượt.

Kim Khai Giáp nói:

- Không được Thu Phong Ngô hỏi:

- Tại sao ?

Kim Khai Giáp nói:

- Khổng Tước Sơn Trang có nhiều người, nhiều miệng, thấy người đem hai người này về, tin tức sớm muộn gì cũng sẽ lọt ra ngoài.

Thu Phong Ngô nói:

- Tôi không tin bọn họ dám tìm lại Khổng Tước Sơn Trang thật.

Kim Khai Giáp nói:

- Ta biết người không sợ phiền phức, nhưng ta cũng biết tính khí của Cao Lập.

Lão lại ho lên một chập nữa, mới nói tiếp:

- Y vốn là người không muốn làm phiền bạn bè trước giờ, nếu người quả thật là bạn của y, người nên để y đem Song Song đi một nơi nào đó an tĩnh sống nửa đời còn lại.

Thu Phong Ngô nói:

- Nhưng y ...

- Nếu y đến Khổng Tước Sơn Trang thật, các người nhất định sẽ hối hận không kịp.

- Tại sao ?

- Người không cần hỏi ta tại sao, người nhất định phải tin vào ta..

Lão chập choạng, ngay cả thở dốc cũng không cách nào thở được nữa, một hồi thật lâu, mới nói từng tiếng một:

- Nếu người không đáp ứng ta, ta chết không nhắm mắt.

Thu Phong Ngô nắm chặt hay nắm tay, y nói:

- Được, tôi đáp ứng ông, chỉ trừ khi ông còn sống, chúng ta mới đối phó nổi với Thanh Long Hội.

Y cắn răng rồi nói tiếp:

- Chỉ có ngày nào Thanh Long Hội bị tan rã ra, chúng ta mới sống yên ổn được.

Kim Khai Giáp nói:

- Các người sẽ sống rất yên lành thôi, nhưng không cần đến ta.

Lão lại gượng cười lên một tiếng, nói tiếp:

- Người phải nhớ lấy cho kỹ, muốn đánh tan Thanh Long Hội nhất định không phải là chuyện của một người, ngay cả chủ nhân của Khổng Tước Linh cũng không thể.

Thu Phong Ngô nói:

- Ông ...

Kim Khai Giáp nói:

- Ta lại càng không được, muốn dẹp Thanh Long Hội, phải nhớ kỹ lấy bốn chữ.

- Bốn chữ gì ?

- Đông Tâm Hiệp Lực.

Bốn chữ ấy cũng chính là lời giáo huấn cuối cùng của một kẻ tung hoành

một thời trong vũ lâm.

Chính ông ta đã qua lại một mình, tung hoành thiên hạ, nhưng đến lúc lâm tử, những gì dặn dò lại là bốn chữ đó.

Bởi vì bây giờ lão ta mới chân chính hiểu rằng trên đời này tuyệt đối không có một lực lượng nào có thể bì lại với “đồng tâm hiệp lực”.

Hiện tại lão ta đã nói hết những lời lão muốn nói.

Lão biết cái chết của lão cũng đáng giá trị.

Muốn sống cho đáng đã khó rồi, muốn chết cho đáng lại càng không dễ dàng gì.

oo Hoàng Hôn.

Ánh tịch dương từ ngoài song chiếu vào, chiếu tới góc nhà.

Hai con chuột bò từ trong góc ra, đáng đi bệ vệ, bởi vì chúng ngỡ trong nhà không có người.

Trong nhà có người, có ba người.

Cao Lập và Thu Phong Ngô đứng thẳng người ở đầu giường, nhìn Song Song hình như còn đang ngủ say.

Mấy con chuột chạy qua dưới chân bọn họ, rồi chạy lại.

Bọn họ không động dậy, cũng không ngồi xuống.

Bọn họ hình như đang trừng phạt mình.

Bao nhiêu bất hạnh, không phải đều do bọn họ hai người tạo nên hay sao ?

Nhìn bùn đất đang dần dần phủ lấp thi thể của Kim Khai Giáp, bọn họ không hề rơi nước mắt, bởi vì bọn họ đã nhớ kỹ lấy lời của Kim Khai Giáp.

- Chết, cũng chẳng phải là điều gì ghê gớm.

Đúng là vậy.

Bởi vì có những người tuy đã chết rồi, tinh thần của họ vĩnh viễn vẫn còn sống ở đó.

Sống trong tâm tưởng người khác.

Vì vậy, chết không phải là thống khổ, thống khổ là những người còn sống đó.

Hiện tại bọn họ nhìn Song Song, nước mắt ngược lại muốn chảy ra, Song Song đã tỉnh lại.

Cô vừa tỉnh lại là lập tức gọi tên Cao Lập lên.

Cao Lập cầm ngay lấy tay cô, dịu dàng nói:

- Anh đang ở đây, này giờ anh vẫn ở đây.

Song Song nói:

- Em biết, em biết anh nhất định không bỏ em một mình ở đây.

- Anh... anh còn muốn em biết một chuyện.

- Em đã biết rồi.

Gương mặt cô bỗng lộ một nụ cười tươi như hoa, cô nói tiếp:

- Em biết anh muốn nói cho em biết em là cô gái xinh đẹp nhất trên đời này,

những người kia nói gì, đều là chọc cho em giận lên thế thôi.

Cao Lập nói:

- Bọn chúng không phải là con người, nói chuyện không ra một con người.
- Em biết.

Cô đưa tay lên, vỗ nhẹ vào mặt Cao Lập.

Giương mặt cô lộ đầy vẻ ôn nhu và thương yêu, cô nhỏ nhẹ nói tiếp:

- Em cũng biết anh sợ em lo lắng, thực ra em đã biết em là người như thế nào từ lâu rồi, không cần phải bọn họ nói cho em biết.

Trái tim của Cao Lập bỗng thót lại, y gượng cười nói:

- Những lời bọn họ nói, không có câu nào thật cả.

Song Song dịu dàng nói:

- Anh nghĩ em vẫn còn là một đứa bé sao ? Anh nghĩ em không biết những lời người khác nói là thật hay giả sao ?

Cao Lập chỉ thấy trái tim của mình càng lúc càng chìm xuống, chìm xuống đáy sâu.

Song Song nói:

- Nhưng anh đừng sợ em đau lòng, cũng đừng đau lòng cho em, bởi vì đã lâu lắm rồi, em biết mình là một đứa mù xấu xí quái dị.

Giọng của cô vẫn rất bình tĩnh, gương mặt cô không hề lộ vẻ bi thương hay tự thương thân mình.

Cô nhỏ nhẹ nói tiếp:

- Lúc đầu, em cũng đau khổ lắm, thương tâm lắm, nhưng rồi sau đó em cũng hiểu ra, mỗi người đều có một mệnh vận của họ, vì vậy mỗi người nên chấp nhận số mệnh của mình, tiếp tục sống thôi.

Cô vỗ về khuôn mặt của Cao Lập, giọng nói càng ôn nhu:

- Tuy em xấu hơn người ta, nhưng em không oán trời oán người, bởi vì em còn có may mắn hơn biết bao người khác, không những em có cha mẹ nhân từ, em còn có anh nữa.

Thu Phong Ngô đứng bên lắng nghe, ghen ngào trong cổ họng. Lúc y nhìn lại Song Song, ánh mắt không còn vẻ thương hại đồng tình mà ngược lại, đầy vẻ khâm phục và tôn kính.

Thật tình, y không thể ngờ được trong cái thân xác xấu xí yếu đuối kia, lại có một tâm lòng kiên cường vĩ đại đến thế.

Cao Lập buồn bã nói:

- Em đã biết vậy, tại sao không nói ra ?

Song Song nói:

- Em làm vậy là vì anh.
- Cho anh ?

- Em biết anh rất tốt với em, em hy vọng anh ở nơi đây sẽ được sung sướng, nếu em nói ra, anh sẽ vì em mà đau lòng không chịu được.

Cô nhè nhẹ thở ra một tiếng, nói:

- Anh đối đã với em như vậy, sao em nữ làm anh đau lòng được ?

Cao Lập nhìn cô, nước mắt rơi lả chả xuống.

Y bỗng phát hiện ra, mình mới là kẻ yếu đuối, ích kỷ trong hai người.

Y chiều cố cho cô, bảo vệ cho cô, không chừng chỉ vì muốn làm cho mình sung sướng, vì muốn cho mình có cơ hội chuộc tội, vì muốn cho thâm tâm mình được bình an.

Y cứ hy vọng sẽ mãi mãi trong tiếng cười của cô, tẩy sạch được máu tanh trên bàn tay của mình.

Y vẫn mãi tránh né, trốn người khác, trốn chính mình, trốn cái cảm giác tội lỗi.

Chỉ ở nơi này có cô, y mới được bình an trong giây phút.

Song Song dịu dàng nói:

- Vì vậy em mong anh đừng đau lòng cho em, bởi vì chính em chưa bao giờ đau lòng về mình, chỉ cần chúng ta bên nhau thật lòng sung sướng, dù em có đẹp xấu cũng không sao cả.

Những lời đó đáng lý ra phải là y nói, nhưng chính cô lại mở miệng nói.

Y bỗng phát hiện ra, mấy năm nay, cô là người đã chiều cô, bảo vệ cho y.

Nếu không có cô, không chừng y đã phát điên lên, đã vỡ tung đầu não ra.

Song Song tiếp tục nói:

- Hiện tại anh có hiểu ý của em chưa ?

Cao Lập không nói gì nữa.

Y quỳ xuống, thành tâm thành ý quỳ xuống.

Thu Phong Ngô nhìn bọn họ, nước mắt nóng hổi ứa ra rơi xuống hai gò má.

Y cũng phát hiện ra một chuyện.

Ông trời mãi mãi là kẻ rất công bằng.

Tuy ông ta không cho Song Song một thân xác mỹ lệ, nhưng lại cho cô một tâm hồn mỹ lệ.

oo Ngồi mộ mới.

Thật ra, đây không phải là mộ.

Đất đã được nện chặt, không những vậy, cỏ còn được đem từ nơi xa lại phủ lên.

Hiện tại không ai có thể nhìn ra dưới miếng đất này đã chôn thi thể một vị đại hiệp cả một thời.

Đây là ý kiến của Cao Lập và Thu Phong Ngô cùng bàn với nhau, bọn họ không muốn còn ai lại quấy nhiễu anh hồn của ông ta.

Không có mộ bài, mộ bài ở trong lòng bọn họ.

Ông ta không phải là thần, ông ta là con người.

Một con người vĩ đại, một người bạn vĩ đại.

Một thân vũ công kinh thiên động địa của ông ta, không chừng người ta sẽ

quên đi, nhưng những chuyện ông ta đã làm cho họ, nhất định sẽ vĩnh viễn ở trong lòng họ.

Hoàng hôn, họ lại đem rượu lại nơi đây.

Nguyên một thùng rượu lớn.

Bọn họ thay phiên nhau uống thùng rượu, sau đó phần còn lại đem rưới hết lên mảnh đất.

Cao Lập và Song Song sánh vai quỳ xuống.

- Đây là rượu mừng của chúng tôi.

- Tôi biết ông vẫn muốn được dịp uống ly rượu mừng của chúng tôi.

- Tôi nhất định sẽ đem nàng đi, chiều cố cho nàng trọn đời, dù đi đến đâu, cũng sẽ không rời nàng.

- Tôi nhất định sẽ cho nàng sống sung sướng mãi mãi.

Bọn họ biết ông ta nhất định là mong bọn họ còn sống mãi, trên đời này không còn chuyện gì khác hơn để tỏ lòng thành tâm và tôn kính của họ đối với người đã chết.

Sau đó Song Song bèn rón rén bước qua một bên, để hai người bạn đồng sinh tử hoạn nạn nói lời ly biệt.

Chiều về càng đậm, chim bay về tổ cất tiếng kêu bi ai, tựa hồ như đang thương tiếc kiếp người phải chia lìa.

Thu Phong Ngô nhìn Cao Lập.

Cao Lập nhìn Thu Phong Ngô.

Trên đời này có ngôn từ gì có thể nói lên được tình cảm biệt ly ?

Không biết trải qua bao lâu, Thu Phong Ngô rút cuộc gượng cười lên một tiếng, nói:

- Anh có biết tôi là một người có bao nhiêu phúc đức không ?

Cao Lập cũng gượng cười một tiếng, nói:

- Tôi biết.

Thu Phong Ngô nói:

- Hiện tại anh không cần tôi phải đi với anh nữa.

- Anh muốn về nhà ?

- Tôi đã hứa rồi, tôi phải về.

Cao Lập nói:

- Tôi hiểu.

- Còn hai người ?

- Tôi cũng đã hứa, chúng tôi nhất định sẽ sống mãi với nhau.

- Hai người tính đi đâu ?

Cao Lập nói:

- Trời đất lớn bao nhiêu, chúng tôi sẽ có nơi để ở.

Thu Phong Ngô chậm chậm gật đầu nói:

- Nhưng bất kể hai người ở đâu, nhất định phải đến tìm tôi.

- Nhất định.

- Đem cô ấy đến cùng với anh.

- Dĩ nhiên.

Thu Phong Ngô bỗng thò tay ra, nắm chặt lấy bàn tay của Cao Lập, y nói:

- Tôi còn muốn anh hứa với tôi một chuyện.

- Anh nói đi.

- Sau này bất kể anh có chuyện gì khó khăn, anh nhất định phải tới tìm tôi.

Màn đêm đã buông xuống.

Cái bóng ôm yếu đơn độc của Thu Phong Ngô rốt cuộc đã biến vào màn đêm.

Cao Lập ôm nhẹ lấy Song Song, y cảm thấy trong lòng vừa hạnh phúc, vừa đau khổ.

Song Song dịu dàng nói:

- Anh thật là một người có phúc.

Cao Lập gật gật đầu:

Song Song nói:

- Rất ít người kết được một người bạn như vậy.

Cao Lập cúi đầu xuống, hôn nhẹ lên tóc của cô, dịu dàng nói:

- Rất ít người lấy được một cô vợ như em.

Y quả thật rất hạnh phúc.

Y có một người bạn tốt, và có một người vợ hiền.

Đối với bất cứ một người nào, bao nhiêu đó đã quá đủ.

Nhưng không biết tại sao, trong lòng y lại đầy những bi thương và sợ hãi, một thứ bi thương và sợ hãi hướng tới tương lai vô định.

Bởi vì thật tình y không nắm chắc được mình có sống được sung sướng mãi mãi hay không.

Song Song ngẩng đầu lên, cô bỗng hỏi y:

- Có phải anh đang sợ không ?

Cao Lập gượng cười nói:

- Anh sợ ? Sợ gì ?

Song Song nói:

- Sợ chúng ta sẽ không sống được sung sướng mãi mãi, sợ những người đó sẽ tìm lại nữa, sợ chúng ta không biết mình sống ra sao.

Cao Lập trầm mặc.

Y trước giờ rất hiểu, sinh hoạt là một gánh nặng không thể đo lường.

Song Song nói:

- Thật ra, anh không nên sợ gì cả, một người chỉ cần có quyết tâm, thì thế nào cũng có cách để sinh sống.

- Nhưng ...

Song Song ngắt lời y:

- Em không sợ khổ, chỉ cần ở bên anh, dù có khổ chút xíu cũng là sung sướng thôi.

Cao Lập nói:

- Nhưng anh muốn chăm sóc cho em, anh muốn em sống sung sướng.

- Sống như thế nào mới là sống sung sướng ?

Cao Lập không trả lời.

Y cũng không biết nên trả lời như thế nào.

Song Song nói:

- Ăn được ngon, mặc được đẹp, cũng chẳng phải là sống sung sướng gì, quan trọng nhất là xem trong lòng mình có sung sướng hay không, chỉ cần trong lòng mình sung sướng, chuyện khác em chẳng màng.

Gương mặt ôn nhu của cô đượm một vẻ dũng cảm quyết tâm không sao tả được.

Cao Lập chậm chậm ưỡn ngực lên, nắm lấy tay cô.

Trong lòng y bỗng nhiên tràn đầy dũng khí và quyết tâm.

Y biết hiện tại trên đời này, không còn chuyện gì có thể làm cho y bi thương và sợ hãi nữa.

Bởi vì y không còn một mình.

Không còn một mình, chỉ có những người chân chính cô độc mới biết được đây là thứ cảm giác kỳ diệu biết bao nhiêu.

oo Bọn họ không đi vào núi sâu, cũng không ra ngoài thành thị. Bọn họ tìm một nơi thôn trang yên tĩnh hòa bình ở, người trong trấn lương thiện và chất phác.

Một người nông dân cần cù và một người vợ yếu đuối ở nơi đây nhất định không làm mọi người xâm xỉ đồn đãi.

Bọn họ sáng sớm đi làm việc, tối về nghỉ ngơi.

Bọn họ sống một cuộc đời thật yên tĩnh và đầm ấm.

Chỉ tiếc đây không phải là khúc cuối trong câu chuyện.

Cao Lập đi làm về.

Đem theo bùn đất mà một ngày lao khổ về.

Song Song đã dùng đôi tay yếu đuối nhu hòa của cô nấu cho y hai món ăn, hâm nóng một bầu rượu. Mỗi thứ trong nhà này cô đã quá quen thuộc, cô dần dần có thể dùng tay để thay thế cặp mắt.

Hiện tại cô khỏe mạnh hơn lúc trước nhiều.

Cuộc sống sung sướng đầm ấm đối với bất kỳ một người bệnh nào cũng phải là thứ thuốc thần.

Cao Lập nhìn rượu thịt bày trên bàn, cười như một đứa bé.

- Tối hôm nay lại còn rượu nữa.

Song Song cười ngọt ngào nói:

- Mấy hôm nay anh làm lưng mệt quá, em phải khao thưởng anh chút đỉnh

chứ.

Cao Lập ngồi xuống, uống miếng rượu trước, rồi mới cười nói:

- Anh hy vọng hôm nay trả thuế xong, còn dư thêm vài gánh thóc, đem đổi vài thứ đồ chơi cho em.

Song Song giống như một đứa bé bị nuông chiều quá độ cô ngồi trên đùi y, chớp chớp mắt nói:

- Em chỉ thích có một thứ.

Cao Lập hỏi:

- Em thích gì ?

- Anh.

Cô dùng bàn tay nhỏ xíu yếu đuối, chỉ vào mũi y.

Y mở to miệng ra, làm bộ như thở không ra hơi.

Cô cười ngặt nghẽo, đưa ly rượu lên đổ vào miệng y, y cầm đũa lên, gắp một miếng thịt sườn, tính đưa vào miệng.

Bỗng nhiên đôi đũa của y rớt xuống.

Bàn tay y lạnh hắt ra.

Đôi đũa của y gắp vào, không phải là miếng thịt sườn, mà là một con ngô công.

Một con ngô công dài bảy tấc.

Song Song hỏi:

- Chuyện gì vậy ?

Cao Lập biến sắc mặt, y vẫn còn gượng cười nói:

- Không có gì, chỉ bất quá trong thức ăn có con ngô công, nhất định là ở trên trần nhà rớt xuống, xem ra tối hôm nay cái món cơm sườn ngon lành này không được tới miệng anh rồi.

Song Song yên lặng một hồi thật lâu, rốt cuộc cô cũng gượng cười một tiếng nói:

- May mà trong bếp còn có trứng, mình làm trứng chiên ăn đi.

Cô đứng dậy, Cao Lập cũng đứng dậy theo, y nói:

- Anh đi với em.

- Để em đi, anh cứ ngồi đây uống rượu.

- Anh muốn đi với em, anh thích nhìn em chiên trứng.

Song Song cười nói:

- Chiên trứng có gì hay đâu mà nhìn ?

Cao Lập cười nói:

- Anh cứ thích nhìn đấy.

Hai người tuy vẫn còn cười cười nói nói, trong lòng bỗng nhiên bị một tầng mây xám phủ lên.

Trong nhà bếp rất sạch sẽ.

Y không thể ngờ được một cô gái như Song Song cũng thu dọn phòng bếp

sạch sẽ đến như vậy.

Sức mạnh của tình yêu thật quá kỳ diệu, nó cơ hồ có thể làm bất cứ chuyện gì, cơ hồ có thể tạo nên kỳ tích.

Song Song vào đó, Cao Lập cũng theo vào, Song Song đi lấy trứng, Cao Lập cũng theo cô lấy trứng.

Y lẽo đẽo theo cô, hầu như không rời nửa bước.

Song Song mở cửa lò ra, Cao Lập đốt lửa lên, Song Song cầm chảo đặt lên, Cao Lập mở nắp.

Bỗng nhiên, cái nắp trên tay rớt xuống đất.

Bàn tay của y càng lạnh buốt, trong lòng y càng lạnh hơn.

Trong chảo không phải trống không, trong chảo có hai người bằng giấy, giấy cắt ra thành hình người, không có đầu.

Đầu đã bị cắt đứt, trên cổ máu tươi đỏ lôm.

Lửa đang cháy mạnh trong lò, người giấy bị thiêu nóng, bỗng nhiên bắt đầu nhả lại, xem ra càng thấy khủng bố không sao tả được.

Gương mặt của Song Song trắng bệch, tựa hồ như muốn xiu xuống đất, cô có thứ giác quan thứ sáu thật kỳ diệu, cô có thể cảm thấy nỗi sợ hãi trong lòng Cao Lập.

Cô không té xiu xuống, bởi vì cô biết lúc này là lúc bọn họ nhất định phải tìm cách kiên cường lên.

Cô bỗng dịu dàng hỏi y:

- Hiện tại mình có thể nói thật được chưa anh ?

Cao Lập nắm chặt hai nắm tay:

- Ừ.

Song Song nói:

- Ngô công không phải từ trên nóc nhà rớt xuống, nơi đây không hề có ngô công.

Cao Lập gạt đầu, gương mặt y lộ đầy vẻ thống khổ.

Bởi vì y biết cuộc sống bình thản và đầm ấm của bọn họ hiện tại đã kết thúc.

Phải chấp nhận chuyện đó, quả thật là một chuyện thật thống khổ. Nhưng Song Song ngược lại rất trấn tĩnh, cô nắm lấy tay y, nói:

- Có phải chúng ta đã biết bọn họ sớm muộn gì cũng tìm lại phải không ?

- Đúng vậy !

- Vì vậy, anh đừng lo cho em, bởi vì em đã chuẩn bị rồi.

Giọng của cô càng ôn nhu, cô nói tiếp:

- Em cũng đã sống được hai năm sung sướng, dù bây giờ có chết đi cũng không có gì hối tiếc, huống gì chúng ta đã chắc gì chết đuối Cao Lập ưỡn ngực lên, lớn tiếng nói:

- Em nghĩ là anh sợ chúng sao ?

- Dĩ nhiên là anh không sợ, anh là một nam tử hán đầu đội trời chân đạp đất, sao anh đi sợ bọn tiểu nhân lắm la lắm lé như vậy được.

Gương mặt cô sáng rực lên, bởi vì cô vốn rất kiêu ngạo về y.

Cao Lập bỗng có dũng khí lên.

Nếu ta là người đã từng yêu, ta sẽ biết cái thứ dũng khí ấy chợt đến kỳ diệu biết bao nhiêu.

Song Song nói:

- Bây giờ anh nói thật cho em nghe, trong chảo có thứ gì vậy ?

Cao Lập ấp úng nói:

- Chỉ bắt quá... chỉ bắt quá có hai người bằng giấy, thế thôi.

- Người giấy ?

Cao Lập cười nhạt nói:

- Bọn họ tưởng dọa được chúng ta, nhưng có biết đâu mình vĩnh viễn không bị dọa cho lẫn đùng ra.

Con ngô công và người giấy dĩ nhiên không lấy được mạng của ai, bất cứ ai cũng nhìn ra đây chỉ là một thứ cảnh cáo uy hiếp tinh thần.

Bọn họ dĩ nhiên không muốn y chết nhanh quá.

Song Song cắn môi, trầm ngâm một hồi lâu, cô bỗng nói:

- Anh rửa chảo đi, em luộc trứng anh ăn, luộc sáu cái, anh ăn bốn cái, em ăn hai cái.

Cao Lập hỏi:

- Em ... em còn ăn được sao ?

- Tại sao lại không ? Ăn không được là cho bọn chúng biết mình sợ bọn chúng, chúng ta không những ăn, còn ăn nhiều thêm chút nữa.

Cao Lập cười lớn nói:

- Đúng, anh ăn bốn cái, em ăn hai cái.

Cũng chỉ có trứng luộc nguyên vỏ mới an toàn nhất.

Vì vậy, bọn họ bắt đầu ăn trứng.

Song Song nói:

- Trứng ngon thật đấy.

- Ủ, còn ngon hơn thịt sườn lắm.

- Bọn chúng mà dám bước vào đàng hoàng, em sẽ mời chúng ăn hai trái trứng.

- Chỉ tiếc là chúng nó không dám, thứ người đó chỉ dám lén lút làm những chuyện xấu mặt không dám nhìn người khác.

Bỗng nhiên bên ngoài có tiếng cười nhạt.

Cao Lập đứng phắt dậy hỏi:

- Ai đó ?

Không ai trả lời, dĩ nhiên là không ai trả lời.

Cao Lập tính rượt ra, nhưng y chậm chậm ngồi xuống lại, hững hờ nói:

- Quả nhiên là một tên không dám nhìn mặt ai.

Song Song hỏi:

- Anh có biết dùng cách gì tốt nhất đối phó những hạng người đó không ?

Cao Lập hỏi:

- Em nói dùng cách gì ?

- Chẳng thèm để ý đến chúng.

Cao Lập cười lớn nói:

- Đúng vậy, thấy quái không kỳ quái, quái tự nó sẽ biến đi, đúng là cách tốt nhất.

Y cười rất lớn tiếng, nhưng y đang cười do chẳng ?

Bên ngoài là màn đêm tối mịt, một khoảng tối vô biên vô bờ bến.

Trong nhà chỉ có hai người bọn họ.

Căn nhà nhỏ xíu, hai người nhỏ xíu, bên ngoài là màn đêm đen tối và khủng bố vô biên, hoàn toàn phủ lên người bọn họ.

Y thật không biết sợ sao ?

Cặp ngân thương đã lấy từ dưới giường ra.

Mũi thương đầy những bụi bặm, nhưng chưa bị rỉ sét.

Có những thứ vĩnh viễn không thể nào bị cũ kỹ đi, có những hoài ức cũng vậy.

Cao Lập nghĩ đến Thu Phong Ngô.

Không biết hiện tại y ra sao rồi ? Không biết bọn họ có đang tìm y không ?

Y hy vọng là không.

Chuyện này, y chỉ hy vọng nó kết thúc ở nơi đây, kết thúc ngay ở bản thân y.

Chỉ có một điều y buồn không được, đó là Song Song.

Nếu y không còn nữa, Song Song sẽ ra sao bây giờ ?

Y không dám nghĩ tới.

Song Song hình như cũng không suy nghĩ gì, hình như cô đã ngủ. Thật tình cô còn cứng rắn hơn, dũng cảm hơn bất cứ ai tưởng thượng được, nhưng lúc ngủ, xem ra cô vẫn còn là một đứa bé.

Làm sao y có thể nhẫn tâm bỏ cô mà đi ? Làm sao y chết được ?

Y nắm chặt lấy cây thương, y dùng hết tận sức lực, để cho nước mắt không trào ra.

Nhưng nước mắt của y đã trào ra.

Song Song trở mình, cô bỗng hỏi:

- Tại sao anh còn chưa ngủ ?

Thì ra cô vẫn còn chưa ngủ.

Cao Lập nói:

- Anh ... anh còn chưa muốn ngủ.

Song Song nói:

- Đừng quên là mai anh còn phải dậy sớm ra đồng đó.

Cao Lập gượng cười nói:

- Ngày mai anh trốn một lần được không ?
- Dĩ nhiên là được, chỉ bắt quá ngày sau nữa rồi sao ? Ngày sau đó nữa rồi sao ?

Cô thở ra một tiếng, nói tiếp:

- Nếu bọn chúng không chịu xuất hiện, không lẽ anh cứ mãi ở đây với em hoài sao ? Không lẽ anh ngồi trong nhà với em cả đời sao ?

Cao Lập hỏi:

- Tại sao không được ?
- Dù anh làm vậy, nhưng còn em, em duy trì được tới bao lâu ?
- Ráng cho đến lúc bọn chúng xuất hiện, đợi đến lúc bọn chúng lại tìm anh, còn hay hơn anh đi tìm chúng.

Song Song nói:

- Nhưng chừng nào chúng nó mới lại tìm anh ?

Cao Lập nói giọng chắc chắn:

- Bọn chúng đã lại đây, nhất định sẽ không chờ lâu đâu.
- Bọn chúng là vậy, không chừng chính vì muốn giữ cứng chúng ta trong nhà, chờ cho anh sức cùng lực tận rồi mới xuất hiện.

Cao Lập cười khỏ nói:

- Nhưng bọn chúng chẳng cần phải đợi, bọn chúng chẳng cần phải có chuyện tất yếu như vậy.
- Tại sao ?
- Bây giờ đã đến lúc mình nên nói thật không em ?
- Vâng - Vậy thì anh hy vọng em có thể làm cho anh một chuyện.
- Chuyện gì ?

Cao Lập nhẹ vỗ lên mặt cô, dịu dàng nói:

- Anh muốn em hứa, anh có chuyện gì đi chăng nữa, em cũng phải ráng sống.
- Anh ... anh ... anh muốn nói gì ?

Cao Lập buồn bã nói:

- Ý anh ra sao, em cũng phải hiểu rồi.
- Anh sợ chúng ?
- Anh không thể không sợ.
- Tại sao ?

Gương mặt của Cao Lập nhăn nhó lại vì đau khổ, y nói:

- Lần này bọn chúng tìm lại đây, tức là đã có mười phần chắc trong tay rồi.

Song Song trầm ngâm một hồi.

Hình như cô bỗng biến ra thật bình tĩnh, một hồi thật lâu, cô mới chậm chậm nói:

- Nếu bọn chúng đã có mười phần chắc trong tay rồi, tại sao lại không lập

tức động thủ ?

- Bởi vì bọn chúng muốn hành hạ cho anh phải đau khổ.
- Nhưng bọn chúng bắt được anh rồi, không phải vẫn còn hành hạ anh được sao ?

Cao Lập ngẩn người ra.

Sau đó ánh mắt của y từ từ sáng lên, y bỗng nhảy bật dậy nói:

- Anh nghĩ ra rồi.
- Anh nghĩ ra chuyện gì ?
- Thanh Long Hội không đến đây.
- Ai đến đây ?
- Chỉ có một người đến đây, vì vậy y mới làm như thế, y muốn làm cho anh kiệt quệ tinh thần, làm cho anh phát điên lên, sau đó mới từ từ thanh toán anh.

- Anh biết người này là ai ?
- Ma Phong, nhất định là Ma Phong !

Ma Phong rất ít khi giết người.

Nhưng y muốn giết người nào, trước giờ y chưa sảy tay lần nào.

Y giết người rất chậm, chậm đến kinh sợ.

- Người muốn giết ai, phải giết cho hắn biến thành quỷ rồi, còn không dám đến tìm người đòi nợ.

Gương mặt của Cao Lập phấn khởi quá thành đỏ hồng lên, y nói:

- Anh biết sớm muộn gì hắn cũng sẽ đến, anh biết mà.
- Tại sao ?
- Hắn muốn trả thù.
- Trả thù ?
- Có những người làm chuyện gì không phải với người khác thì được, nhưng người khác không được làm chuyện gì không phải với y, nếu không y sẽ nhất định phải tự mình trả thù cho được.

Y cắn chặt răng, nói từng tiếng một:

- Nhưng y quên mất anh cũng đang tìm y đây.

Dĩ nhiên y không bao giờ quên được người nào giết Kim Khai Giáp.

- Sao anh biết y không đem người Thanh Long Hội lại ?
- Hắn nhất định không làm vậy !
- Tại sao ?
- Bởi vì trả thù là một thứ hưởng thụ, giết người cũng vậy, hắn nhất định không chịu để người khác chia xẻ.

Song Song nắm chặt lấy tay y nói:

- Hắn ... hắn nhất định là một người thật đáng sợ.

Cao Lập cười nhạt nói:

- Đúng là vậy, nhưng anh không sợ lắm.

Giọng của y bỗng khựng ngang, bên ngoài có tiếng gõ cửa.
Tiếng gõ cửa rất nhẹ, rất chậm, mỗi tiếng gõ hình như gõ ngay trên trái tim của họ.
Cao Lập cơ hồ như đã ngừng hô hấp lại.
Y bỗng phát hiện ra mình không chắc ăn như mình đã tưởng tượng.
Hai năm nay, y nắm trong tay là cây cuộc, không phải thương.
Tiếng gõ cửa còn đang tiếp tục, nhẹ nhẹ, chậm chậm, từng tiếng, từng tiếng

...

Bàn tay của Song Song lạnh cứng.
Y bỗng phát hiện ra cô không lớn gan như y đã tưởng tượng.
Song Song rút cuộc nhìn không nổi nói:
- Hình như có ai đang gõ cửa phía ngoài.
- Anh nghe rồi.
- Anh không lại mở cửa sao ?
Cao Lập cười nhạt nói:
- Hẳn muốn vào đây, chẳng cần anh mở cửa, hẳn cũng vào được vậy.
Thật ra y cũng biết đây chẳng qua chỉ là cái cớ.

Quả thật y đang sợ hãi.
Bởi vì y không thể chết, vì vậy y mới sợ chết.
Sợ chết không phải là chuyện xấu hổ, nhất định không phải.
Một người là tay nam tử hán chân chính, có người vợ như Song Song yêu mình để chiếu cố, người đó cũng sẽ sợ chết thôi.
Trái tim của Song Song phảng phất như bị kim đâm chích.
Dĩ nhiên cô hiểu ý, không ai hiểu y bằng cô.
Trong cặp mắt trông lơ đãng vô hồn kia, bỗng có hai hàng nước mắt không ngớt trào ra như suối.

- Em ... em đang khóc đấy sao ?
Song Song gật gật đầu, nói:
- Anh biết ra rất hạnh diện về anh trước giờ.
- Anh biết.
- Nhưng bây giờ... bây giờ em không cảm thấy vậy.

Cao Lập cúi gầm đầu.

Dĩ nhiên y hiểu tâm tình của Song Song.
Không có người đàn bà nào chịu cho người đàn ông của mình thành một gã hèn nhát, lại càng không có người đàn bà nào muốn người đàn ông của mình chạy trốn không dám đối diện với khốn khổ nguy hiểm.

Song Song buồn rầu nói:

- Em biết anh vì em mới như vậy, nhưng em không muốn anh làm như vậy là vì em, bởi vì em biết hiện tại nhất định là anh rất thống khổ, bởi vì anh đâu phải là kẻ hèn nhát.

- Nhưng em ...
- Anh đừng lo gì đến em, bắt kể em ra sao, chỉ cần là chuyện anh phải đi làm, anh cứ đi làm đi, nếu không, không chừng em còn thống khổ hơn cả anh.
Cao Lập nhìn cô, chỉ có người đàn bà chân chính mới nói được những lời như vậy.
Y bỗng phát hiện ra mình đang hãnh diện về cô lắm.
Y khom người, hôn nhẹ lên gò má đầm nước mắt, sau đó xoay người đi ra ngoài.
Cô nằm úp mặt trên gối, đếm từng bước chân của y.
Mỗi sáng sớm, cô vẫn nằm đếm bước chân của y, từ bên giường chỉ cần đi mười ba bước là ra tới cửa trước.
Một bước, hai bước ... bốn bước, năm bước ...
Chuyến đi này y còn trở về được không ?
Cô không biết, cũng không dám nghĩ đến.
Dù có biết chắc y đi lần này sẽ không về, cô cũng vẫn không cản trở y, bởi vì đây là chuyện y không giải quyết không được.
Y không thể nào trốn chạy được.

Khổng Tước Linh

Dịch giả: Lê Khắc Tường - Đánh máy: Tình Trai

Hồi 5

Cố Nhân Tình Thâm

Bóng đêm lê thê mù mịt.
Sương mù không biết đã hiện ra từ lúc nào, một người đang đứng yên lặng trong đó.
Một người rất âm trầm, một gương mặt rất âm trầm, ánh mắt bén ngót như con diều hâu chuyên môn ăn thịt người chết.
Cao Lập vừa mở cửa, lập tức thấy gã ở đó.
Gã cơ hồ không khác gì hai năm về trước.
Cao Lập chưa từng bao giờ nghĩ gã sẽ đứng ngoài cửa đợi ! Thật như một người đi đến nhà bạn thăm viếng, đợi chủ nhân ra mở cửa vậy.
Nhưng ánh mắt gã lúc nhìn Cao Lập lại giống như một con diều hâu đang nhìn thấy người chết.
Cao Lập nói:
- Người đã đến.
Ma Phong nói:

- Đúng vậy, ta đã đến. Sớm muộn gì ta cũng đến. Bất cứ ai đâm cho ta một mũi kiếm vào bụng cũng đừng hòng sống bình an thoải mái.

Cao Lập lạnh lùng nói:

- Người còn sống cho tới bây giờ, đại khái cũng không phải dễ dàng.

Ma Phong nói:

- Đúng là không dễ dàng, người vĩnh viễn không ngờ được cái mạng này của ta phải trả bao nhiêu giá mới đổi lại được, vì vậy hiện tại ta càng không chết được, nhất định không chết được.

Đồng tử con mắt của gã thu nhỏ lại, ánh mắt đầy vẻ oán độc, gã hỏi lại:

- Tiểu Vũ đâu ?

Cao Lập hỏi:

- Người muốn tìm y ?

Ma Phong hững hờ nói:

- Ta đang nghe đây.

Cao Lập nói:

- Thứ nhất, người không nên đến một mình. Thứ hai, người nên dùng Song Song uy hiếp ta. Hiện tại người đã đánh lỡ mất cơ hội. Thứ ba, người càng không nên đến gõ cửa nhà ta như thế này.

Ma Phong gật gật đầu nói:

- Có đạo lý lắm.

Cao Lập nói:

- Người vốn có rất nhiều cơ hội ám toán ta.

Ma Phong bỗng ngắt lời y. Gã lạnh lùng nói:

- Ta chẳng cần gì ám toán người, cũng chẳng cần phải lấy con mụ vợ bảo bối của người ra uy hiếp làm gì, bởi vì ta tùy thời tùy lúc có thể giết người.

Cao Lập cười lớn.

Ma Phong nói:

- Hai năm nay, ta khổ luyện mỗi ngày sáu tiếng đồng hồ, còn người ...

Tiếng cười của Cao Lập bỗng ngưng bật.

Ma Phong lạnh lùng nhìn y nói:

- Người hiện tại còn sống đó, bởi vì ta hiện tại còn chưa muốn cho người chết.

Cao Lập không nói năng gì, cũng không có cử động gì.

Y bỗng cảm thấy người không thoải mái tí nào. Thái độ của Ma Phong càng trấn tĩnh chừng nào, y càng không thoải mái chừng đó.

Ánh mắt khiếp người của Ma Phong bỗng rời khỏi người y, hướng ra bóng đêm lê thê mù mịt ngoài kia, một hồi thật lâu mới chậm chậm nói tiếp:

- Người còn có bảy ngày để sống.

Giọng nói của gã đượm vẻ tự tin thật kỳ dị mà đáng sợ, làm như quan tòa đang xử tội phạm nhân.

Cao Lập lại bật cười lên, y phải tốn bao nhiêu là sức lực mới làm cho mình cười được lên tiếng.

Nhưng Ma Phong chẳng thèm nhìn tới y, gã nhẫn nhịn nói:

- Thêm bảy ngày nữa là trăng tròn, ta giết người thông thường thích đợi tới trăng tròn.

Cao Lập cười nhạt nói:

- Không chừng người không chờ được lâu tới như vậy.

Ma Phong hững hờ nói:

- Không chừng, nhưng ta nghĩ người cũng cần gì phải nôn nóng chết cho được.

Nhất định người còn bao nhiêu chuyện hậu sự phải lo, vợ của người nhất định cũng không nguyện ý người chết ngay bây giờ.

Câu cuối cùng tựa như mũi kim đâm thẳng vào dạ dày Cao Lập.

Y cảm thấy dạ dày của mình đang co rút lại, như muốn mửa ra.

Ma Phong nói:

- Ta có thể chờ ở đây bảy ngày, ít ra nơi đây cũng có vẻ sạch sẽ lắm.

Cao Lập nói:

- Người nói sao ?

Ma Phong nói:

- Ta nói là bất kể ra sao, sống thêm được bảy ngày cũng là chuyện tốt.

Cao Lập nhìn gã.

Thật ra gã không cười nhưng gương mặt xem ra có vẻ âm hiểm, độc ác, lại có vẻ như đang lộ một nụ cười đầy tự tin.

Cũng chính vì cái thứ tự tin thật kỳ dị đó mà làm cho cả con người gã biến thành âm hiểm đáng sợ hơn.

Ma Phong chậm chậm nói:

- Bảy ngày, đúng bảy ngày bảy đêm. Như vậy cũng đã đủ làm rất nhiều chuyện rồi.

Nếu người đã có an bài ổn thoả? rồi thì dù người có chết đi, mọi sự của người vẫn còn tiếp tục, chẳng sao cả.

Cao Lập cúi gằm đầu, nhìn cây thương của mình.

Bụi bặm trên cây thương đã được chùi sạch nhưng ngay cả ánh thép lấp loáng xem ra cũng thật là yếu ớt.

Y ngẩng đầu lên, mồ hôi lạnh đang chảy ròng ròng xuống hai bên má.

Giọng nói của y khàn khàn, ảm ớ:

- Người đợi được bảy ngày thì tại sao ta lại không đợi được ?

Ma Phong bật cười. Lần này y cười thật sự.

Y mỉm cười nói:

- Tốt lắm. Sáng sớm hôm sau ta sẽ trở lại đây. Ta thích ăn miến buổi sáng.

Gã không để Cao Lập nói thêm, quay người lại đi luôn. Chỉ một thoáng đã

biến vào trong sương mù.

Cao Lập cũng chẳng nhìn gã. Y vừa xoay người lại đã nhìn không nổi, khom lưng lại mưa một trận.

Y mưa không ngớt một hồi, ngay cả mặt cũng muốn mưa hết ra. Sau đó y cảm thấy một bàn tay nhỏ nhắn, lạnh ngắt mà ôn nhu đang ôm lấy mặt mình. Một hồi thật lâu, Song Song mới dịu dàng nói:

- Có phải anh cảm thấy mình làm chuyện này sai rồi ?

Cao Lập lắc đầu.

Y không hề sai. Bảy ngày quả thật không thể coi là ngắn ngủi, đã đủ để làm rất nhiều chuyện.

Y phải nhẫn nại.

Y vốn có rất nhiều ưu điểm để đánh bại kẻ khác nhưng bây giờ y chỉ còn thừa có một thứ. Đó là nhẫn nại.

Song Song cũng không hỏi gì nữa.

Chỉ cần y cho là đúng thì nàng sẽ vui lòng chấp nhận.

Nàng nhỏ nhẹ nói:

- Hiện tại chắc anh muốn đi ngủ. Ngày mai chúng ta đi ăn miến. Miến sợi lớn.

Miến đã nguội.

Cao Lập nhìn chăm chú vào tô miến trên bàn. Gương mặt y không có lấy một chút biểu hiện. Sau đó y thấy Ma Phong ung dung đi vào.

Song Song hỏi:

- Có phải Ma đại gia đây không ?

Ma Phong nói:

- Ta đây.

Song Song nói:

- Miến nguội rồi, ông có muốn hâm nóng lên một chút không ?

Ma Phong nói:

- Không cần.

Song Song nói tiếp:

- Nếu miến không đủ mặn thì nơi đây còn có gia vị.

Giọng nói của nàng ôn nhu và thân thiết như là bà vợ chủ nhà đang chiêu đãi bạn bè của chồng mình.

Ma Phong nhìn nàng, nhìn một hồi thật lâu, bỗng thở ra một hơi, nói:

- May mà người ta muốn giết không phải là nàng. Thật tình thì nàng còn trân trọng hơn chồng của nàng nhiều.

Song Song cười cười, nàng hững hờ nói:

- Ông xem một người đàn bà như tôi thì có bỏ thuốc độc trong miến không ?

Ma Phong vừa cầm đũa lên, đã đặt xuống lại.

Ánh mắt điều hâu của y lại tròng lên nhìn nàng một hồi thật lâu, rồi mới

trầm giọng nói:

- Nàng sẽ không làm như vậy.

Song Song gật gật đầu nói:

- Dĩ nhiên là tôi sẽ không làm như vậy.

Ma Phong chẳng nói thêm lời nào. Y bỗng đứng dậy, bước vào nhà bếp.

Song Song mỉm cười hỏi:

- Ông vào bếp làm gì vậy ?

Ma Phong chẳng quay đầu lại, lạnh lùng nói:

- Ta giết người thì thích tự tay mình giết. Ta ăn miễn cũng thích tự tay mình nấu.

Phòng khách bỗng có tiếng ngáy vang lên. Ma Phong hình như đã ngủ rồi.

Nhưng Cao Lập không ngủ được.

Gương mặt y lộ đầy những nét thống khổ, bởi vì trong lòng y đang mâu thuẫn. Y muốn làm một chuyện nhưng lại không biết có nên làm hay không.

Y bỗng phát giác ra mình không còn tự tin vào chính mình nữa.

Đây mới là chuyện thật đáng sợ.

Ma Phong làm như vậy, không chừng cũng là muốn mài cho lòng tự tin của y bị hủy diệt dần dần đi.

Song Song dịu dàng hỏi:

- Anh đang nghĩ gì vậy ?

Cao Lập nói:

- Chẳng nghĩ gì cả.

- Em bỗng nhớ ra một chuyện.

- Sao ?

Song Song nói:

- Hắn muốn chờ bảy ngày không chừng chỉ bất quá là hắn còn không chắc hơn cả anh.

Cao Lập nói:

- Cũng không chừng.

Y thừa nhận vì y không muốn cãi cò.

Hiện tại Ma Phong nhất định là kiên cường hơn y. Chỉ có y mới biết được là trong lòng y đang nặng nề bao nhiêu.

Cao thủ đối trận với nhau thì người chết thường thường là kẻ không muốn chết.

Song Song nói:

- Em biết y ở đây là bởi vì y muốn dẫn vật anh nhưng em sẽ không cho y được yên ổn một ngày nào đâu.

Cao Lập gượng cười lên một tiếng nói:

- Lúc này em thật làm anh hả dạ được một chút.

Song Song nói:

- Hiện tại em có làm gì hấn thì hấn nhất định cũng sẽ không trả thù. Bởi vì ... Giọng của nàng bỗng có vẻ biến đổi một chút. Nàng thở dài một hồi rồi nói tiếp:

- Bởi vì nếu không có em thì nhất định anh chẳng còn sợ hấn nữa, có phải không ?

Cao Lập nhìn chăm chú vào nàng, bỗng nhiên y chụp lấy vai nàng, run giọng hỏi:

- Em ... em tính làm gì vậy ?

Y hỏi câu đó bởi vì y bỗng nghĩ đến một chuyện thật kinh khủng.

Song Song lại cười, nụ cười thật thê lương:

- Em chẳng tính gì cả.

Cao Lập nói:

- Anh biết em đang nghĩ gì.

Giọng nói của y càng lúc càng gấp lên:

- Nếu em nghĩ là em chết rồi là anh có thể rảnh tay đối phó với y, sẽ giết được y thì em làm lắm. Không những làm mà còn làm lẫn rất tai hại.

Song Song nói:

- Em ...

Cao Lập ngắt lời nàng:

- Em mà chết rồi thì anh nhất định sẽ không còn muốn sống nữa. Anh thề rằng nếu em mà chết thì anh sẽ lập tức chết theo em ngay.

Song Song cắn môi. Nàng bỗng lặn vào lòng y, oà lên khóc nức nở.

Nàng rốt cuộc cũng là một con người, một người đàn bà. Ngoài mặt, nàng xem ra rất kiên cường nhưng nàng biết trong lòng mình đang bị thương, sợ hãi đến mức nào.

Nàng vốn đang tính vì y mà chết.

Nàng hy vọng y sẽ có thể đem bi thương biến thành một thứ lực lượng. Đến bây giờ nàng vẫn chưa làm là vì nàng thật quá yêu y, thật không nỡ rời xa y. Không ai hiểu được tình cảm của bọn họ sâu đậm đến mức nào.

Cao Lập vuốt nhẹ lên mái tóc của nàng. Y lầm bầm:

- Vì anh, em phải ráng sống. Vì em, anh nhất định cũng ráng sống. Chúng ta nhất định là có cách để vượt qua.

Giọng y nghe rất nhỏ bởi vì y nói những câu ấy vốn là để cho mình y nghe.

Song Song bỗng ngừng khóc. Nàng đã đoán được y nghĩ gì. Sau đó nàng ngẩng đầu lên, ghé miệng vào tai y, nói nhỏ ba chữ:

- Anh đi đi.

Cao Lập nắm chặt tay cô, không nói thêm một tiếng nào.

Hiện tại, bao nhiêu nỗi thống khổ dằn vặt đáng sợ thì bọn họ cũng chịu đựng được, cùng chịu đựng với nhau, bởi vì trong lòng họ có hy vọng.

Một hy vọng thật tươi đẹp.

Khổng Tước Linh.

Trên đời này không có thứ ám khí nào đáng sợ hơn Khổng Tước Linh, cũng không có thứ ám khí nào mỹ lệ bằng.

Không ai hình dung được cái mỹ lệ của nó, cũng như không ai né khỏi được nó hay đỡ được nó.

Ngay cả Kim Khai Giáp cũng không thể.

Đến chết lão vẫn không thể quên được cái khoảnh khắc ám khí được phóng ra.

Cái thứ ám khí huy hoàng mỹ lệ và thần bí đó.

Trong khoảnh khắc đó, lão tựa hồ hoàn toàn mê man đi. Sau đó lão ngã lăn ra.

Khổng Tước Sơn Trang cũng rất mỹ lệ. Mỹ lệ như một thành quách trong truyện thần tiên.

Mái ngói xanh thẫm, dưới ánh mặt trời thu lóng lánh màu xanh nhạt. Thềm đá dài màu trắng từ bức tường vàng ôi xuyên vào tận bên trong. Cả một tòa thành quách giống như được hoàng kim châu bảo dựng lên.

Dưới gốc ánh đào trong sân có vài con Khổng Tước. Mấy con uyên ương đang bơi trên mặt hồ.

Hoa màu hồng, màu trắng, màu tím điểm xuyết cả cái sân thành một nơi tuyệt đẹp như trong mộng.

Vài nàng thiếu nữ xõa tóc, mặc áo đủ màu sắc đang đi trên thảm cỏ mượt như nhung, ẩn hiện sau những khóm hoa.

Xa xa hoa cúc đang nở rộ, mùi thơm thoang thoang nhẹ nhẹ theo gió.

Trên lầu không biết ai đang thổi sáo. Tiếng sáo làm tan đi không khí yên tĩnh chung quanh.

Cổng đang mở nhưng không thấy người canh chừng.

Cao Lập chạy lên bệ đá trắng như bạch ngọc trước cửa. Sau đó y ngã xuống.

Trong lò có đốt hương, hương thơm thật u nhã.

Cao Lập mở bừng mắt ra. Ánh mắt của y từ chấu cúc để trên bàn dờn ra. Lập tức y thấy có người đang nhìn y mỉm cười.

Một người cơ hồ hoàn toàn lạ mặt.

Hình như là một người trẻ tuổi nhưng lại để một bộ ria mép được tỉa xén rất chỉnh tề, rất sáng sủa. Mái tóc của y cũng được chải chuốt rất gọn ghẽ, một bên có gắn viên dạ minh châu lớn bằng đầu ngón tay.

Y phục của y rất tùy tiện nhưng chất liệu rất quý. Chiếc áo dài bằng lụa màu tím, đeo thắt lưng bằng thạch ngọc.

Bất cứ ai cũng nhìn ra y nhất định là một người rất có địa vị, rất có uy quyền.

Hạng người này và Cao Lập vốn sống ở hai thế giới khác nhau, chỉ có cặp mắt sắc bén của y đang nhìn Cao Lập là ...

Cao Lập sực nhớ tới cặp mắt đỏ. Y cơ hồ nhin không nổi muốn buột miệng kêu lên.

Thu Phong Ngô.

Thật tình y không thể tin được người thân sĩ khí khái lớn lao trước mặt mình lại là gã thiếu niên lạc phách đã từng vào sinh ra tử với y ngày nào.

Nhưng y không thể không tin.

Bởi vì người này đã bước lại, nắm chặt lấy tay y. Ánh mắt sáng rực hình như đang có lệ nóng dâng trào.

Cao Lập thở phào một hơi thật dài. Y nói:

- Thì ra là anh. Rốt cuộc tôi cũng tìm được anh.

Bàn tay của Thu Phong Ngô càng nắm chặt lại. Y nói:

- Anh đã đến. Rốt cuộc anh cũng không quên lời tôi dặn.

Cao Lập quờ quạng, muốn ngồi dậy.

Thu Phong Ngô ấn nhẹ vào vai y nói:

- Anh không bị bệnh tật gì cả, chỉ quá mệt mà thôi. Anh hãy nằm nghỉ một chút thì tốt hơn.

Cao Lập quả thật thấy mệt lã.

Hai ngày nay, y cơ hồ không có lúc nào ngừng lại để nghỉ ngơi. Y phải về lại trước khi trăng tròn.

Nhìn bầu trời bên ngoài cửa sổ, y lại muốn bật ngồi dậy, thất thanh hỏi:

- Tôi đã ngủ mất bao lâu rồi ?

Thu Phong Ngô nói:

- Không lâu lắm, hiện tại vừa mới qua giờ Thìn.

Y nhìn mồ hôi lạnh trên trán của Cao Lập, bắt giắc chau mày một cái, nói:

- Hình như anh có chuyện gì khẩn cấp ?

Cao Lập nắm chặt hai tay, nói:

- Tôi vốn không tính đến, nhưng tôi ... tôi ...

Thu Phong Ngô nói:

- Anh cũng nên nhớ lời tôi đã nói qua. Bất cứ anh có chuyện gì khó khăn đến đâu thì nhất định phải tìm đến tôi trước.

Cao Lập chậm chậm gật đầu. Lệ nóng cơ hồ muốn trào ra.

Một người trong lúc nguy cấp, biết được còn có người bạn có thể cùng nhau chia xẻ hoạn nạn thì cái thứ cảm giác ấy trên đời này còn có chuyện gì có thể thay thế được.

Thu Phong Ngô nhìn chăm chú vào y, nói từng tiếng một:

- Có phải bọn họ đã tìm đến anh rồi ?

Cao Lập lại gật gật đầu.

Gương mặt của Thu Phong Ngô bỗng rần rần lại. Y chậm chậm đi vài bước, chậm chậm ngồi xuống.

Cao Lập rốt cuộc cũng đã ngồi dậy được. Y nói:

- Chỉ có một người đến.

Thu Phong Ngô hỏi:

- Ai ?

- Ma Phong.

Thu Phong Ngô thở phào một cái, hỏi:

- Anh đã giết hắn rồi ?

Cao Lập cúi gầm đầu, nói:

- Hai năm nay tôi chỉ cầm trên tay cây cuốc. Tôi đã dần dần thấy rằng làm ruộng còn sung sướng hơn giết người rất nhiều.

Thu Phong Ngô hỏi:

- Vì vậy anh không muốn giết người ?

Cao Lập cười khỏ, nói:

- Tôi chỉ sợ thương pháp của tôi đã cùn lụt đi rồi.

Thu Phong Ngô hỏi:

- Anh sợ mình không phải là đối thủ của hắn ?

Cao Lập nói:

- Quả thật tôi không chắc tí nào.

Thu Phong Ngô nói:

- Vì vậy hắn mới còn sống.

Cao Lập nói:

- Còn đó.

Thu Phong Ngô hỏi:

- Hiện tại hắn ở đâu ?

- Trong nhà tôi.

Thu Phong Ngô ngăn người ra. Thật tình y không hiểu. Một hồi lâu, y mới hỏi:

- Còn Song Song ?

Cao Lập nói:

- Cũng ở đó.

Thu Phong Ngô biến sắc hỏi:

- Anh để Song Song nơi đó, một mình anh đến đây ?

Gương mặt Cao Lập lộ vẻ thối khỏ. Y nói:

- Chính vì y không ngờ là tôi sẽ làm vậy nên tôi mới đến đây được.

Thu Phong Ngô thở ra một hơi, nói:

- Tôi cũng không ngờ được.

Cao Lập nói:

- Chỉ cần tôi trở về trước trăng tròn thì Song Song sẽ không bị nguy hiểm gì.

Thu Phong Ngô hỏi:

- Tại sao ?

- Bởi vì tôi và hắn đã ước hẹn đến trăng tròn sẽ quyết chiến.

Thu Phong Ngô trầm tư một hồi thật lâu. Y bỗng cười cười nói:

- Tôi hiểu rồi.

Cao Lập hỏi:

- Anh hiểu chuyện gì ?

- Chuyện y đến một mình.

- Ừ.

- Một mình hắn không chắc sẽ giết được anh. Vì vậy mới cố ý chờ vài ngày. Vì hắn đã thấy anh lại càng không chắc hơn hắn nữa nên hắn muốn dùng mấy ngày đó, hết sức dày vò anh, để anh mất đi cả lòng tự tin.

Cao Lập cười khỏ:

- Không chừng bắt quá hắn chỉ muốn cho tôi chết từ từ. Hắn giết người trước giờ vẫn không thích ra tay nhanh quá Thu Phong Ngô nhìn y, bỗng phát hiện ra người này đã biến đổi, biến đổi quá nhiều.

Y vốn là một người rất kiên cường, rất tàn bạo, nhất là trong tổ chức. Nhưng hiện tại hình như y đã hoàn toàn mất tự tin.

Đây có phải chăng là vì y đã gặp phải chân tình ?

Làm cái nghề nghiệp này vốn không thể nào động đến tình cảm được. Càng tàn bạo thì sống càng lâu. Bởi vì tình cảm vốn làm cho con người mềm yếu.

Cao Lập bỗng nói:

- Nhưng hắn rốt cuộc cũng tính sai một chuyện.

Thu Phong Ngô nói:

- Sao ?

- Hắn nghĩ là Tiểu Vũ đã chết rồi. Hắn không ngờ tôi còn có một người bạn.

Thu Phong Ngô lại trầm tư một hồi thật lâu, rồi mới chậm chậm nói:

- Anh cũng làm sai một chuyện.

- Sao ?

- Anh không nên để Song Song ở lại đó. Đáng lý ra anh nên để Song Song đến tìm tôi.

Cao Lập nói:

- Bởi vì còn Song Song nên tôi mới có điều cố kỵ. Hắn làm gì dám đụng tới Song Song.

Thu Phong Ngô nói:

- Có thể hắn không dám nhưng hắn có thể lấy Song Song ra uy hiếp anh.

Cao Lập nói:

- Hắn đã từng có cơ hội đó nhưng hắn không làm vậy.

Thu Phong Ngô nói:

- Đó bất quá vì lúc ấy hắn còn chưa thấy ra là anh đối với Song Song tình cảm ra sao.

Y lại nhìn chằm chằm vào Cao Lập, nói từng tiếng một:

- Tôi hỏi anh, lúc anh về đó, nếu y kẻ thanh kiếm vào cổ Song Song, đòi đổi

cái mạng của Song Song lấy cái mạng của anh thì anh sẽ tính sao ?

Cao Lập bỗng thấy cả người lạnh toát.

Thu Phong Ngô nói:

- Anh biết rõ là anh chết rồi thì Song Song cũng không sống nổi nữa. Hắn biết rõ là anh nhất định không nỡ nhìn Song Song chết trước mắt mình, phải không ?

Cao Lập bỗng ngã ảm ra, ngã xuống giường, mồ hôi tuôn ra như mưa. Y bỗng phát giác ra hai năm nay Thu Phong Ngô không những càng thêm lão luyện mà tư tưởng của y lại càng chu mật, đã ngấm ngấm có một thứ khí độ và oai nghi của một bậc tông chủ.

Những gì y đã được không phải chính là cái mà Cao Lập đã đánh mất sao ?

Nhưng giữa hai người, rốt cuộc ai là người hạnh phúc hơn ? Hạnh phúc và bất hạnh vốn không phải là thứ tuyệt đối.

Nếu ta muốn có thêm chút ít bên này thì phải bỏ bớt đi một chút bên kia.

Kiếp người vốn đâu cần phải nghiêm trọng quá thế.

Nghĩ đến đó, Cao Lập bỗng nói:

- Nếu tôi không để cho y có cơ hội kẻ thanh kiếm vào cổ Song Song thì sao ?

Thu Phong Ngô bật cười. Y vừa cười vừa nói:

- Câu nói này mới giống như là lời anh nói.

Cao Lập nói:

- Tôi biết anh bây giờ đã là chủ nhân của Khổng Tước Sơn Trang.

Thu Phong Ngô nói:

- Gia phụ tôi đã qua đời.

- Vì vậy tôi đến đây nhờ anh một chuyện.

- Anh cứ nói.

- Anh có thể từ chối. Tôi không hề trách anh.

Thu Phong Ngô đang lắng tai nghe, biểu tình trên gương mặt của y biến đổi thật kỳ quái, phảng phất như đã đoán được Cao Lập muốn nhờ vả chuyện gì.

Cao Lập nói:

- Tôi muốn mượn Khổng Tước Linh của anh.

Thu Phong Ngô không nói thêm lời nào, ngay cả một tiếng cũng không. Y chỉ nhìn vào bàn tay mình dăm dăm.

Cao Lập cũng không nói gì nữa. Y cũng đang nhìn bàn tay của Thu Phong Ngô.

Đôi bàn tay đó rất chỉnh tề, rất sạch sẽ, được bảo dưỡng rất đầy đủ. Đôi bàn tay đó không còn là đôi bàn tay dính đầy bùn đất máu tanh. Y có còn là người dám hy sinh tính mạng cho bạn bè nữa không ?

Bên ngoài song cửa. Đêm đã xuống đậm đặc.

Thu Phong Ngô ngồi yên lặng trong bóng tối, ngay cả ngón tay cũng không

thấy động đây mảy may.
Cao Lập không còn thấy biểu tình trên gương mặt của y.
Gió thổi qua. Trong sân đã có tiếng lá rơi.
Đã vào cuối thu. Ánh trăng chiếu nghiêng nghiêng qua kẽ lá.
Thu Phong Ngô vẫn còn chưa nói gì, y cũng chưa động đây.
Cao Lập cũng không nói gì. Y chậm chậm ngồi dậy, tìm đôi giày dưới giường.
Thu Phong Ngô không ngẩng đầu lên.
Cao Lập mang giày vào, chậm chậm bước qua một bên y, rón rén mở cửa.
Bên ngoài, đêm mát như sữa.
Trái tim của y lạnh ngắt nhưng y không trách Thu Phong Ngô.
Y biết mình đã yêu cầu quá đáng.
Y không quay đầu lại nhìn Thu Phong Ngô bởi vì y không muốn để Thu Phong Ngô cảm thấy ngượng ngùng. Y rón rén bước ra. Bước tới sân ngoài, y nhặt một chiếc lá vàng, nhìn qua rồi nhẹ nhàng buông xuống.
Sau đó y ảm thấy một bàn tay đang đặt lên vai mình. Một bàn tay kiên cường mà ổn định. Bàn tay của một người bạn.
Y nắm chặt lấy bàn tay đó, quay đầu lại, lập tức y thấy Thu Phong Ngô. Ánh mắt của y tựa hồ như có lệ nóng trào ra.
Y yêu cầu quả thật là quá nhiều.
Nhưng đối với một người bạn chân tình, bất kể là y yêu cầu tới đâu thì đều không thể coi là quá nhiều.
Trong địa đạo không có một tiếng động.
Bao nhiêu tiếng động đã bị cách ly ngoài bức tường dày ba thước.
Bọn họ đi trong địa đạo như vậy cơ hồ đã gần nửa tiếng.
Cao Lập không còn nhớ đã đi qua bao nhiêu ngõ quanh, lên bao nhiêu bệ đá, xuyên qua bao nhiêu tầng cửa sắt.
Y cảm thấy mình bỗng như bước vào lăng mộ của một bậc đế vương thời cổ, âm u, ảm thấp và thần bí.
Cánh cửa cuối cùng lại càng vĩ đại, làm bằng tám đồng dày hơn ba thước, nặng cả ngàn cân.
Trên cánh cửa có mười ba ổ khóa.
Thu Phong Ngô vỗ tay một cái, địa đạo không có lấy một bóng người bỗng có mười hai người hiện ra.
Đa số đều già nua, râu tóc đều đã bạc phơ. Người trẻ nhất cũng trên dưới năm mươi.
Thái độ của mỗi người trông thật nghiêm trang, bước chân thật nhẹ nhàng, khỏe mạnh. Bất cứ ai cũng nhìn ra ngay là mười hai người này không người nào không phải là cao thủ.
Mỗi người đều lấy ra một cái chìa khóa, mở một ổ khóa ra. Chìa khóa được

buộc bằng dây xích sắt vào người.

Chìa khóa cuối cùng nằm trong người của Thu Phong Ngô.

Cao Lập nhìn y mở ổ khóa cuối cùng. Y quay đầu lại lần nữa thì mười hai người kia đã biến đâu mất.

Không lẽ bọn họ không phải là người mà là quỷ u linh từ dưới lòng đất chui lên phòng thủ nơi cấm địa này.

Cửa đã mở.

Thu Phong Ngô không biết kéo nhẹ vào chỗ nào đó mà cánh cửa nặng ngàn cân bỗng trượt ra như kỳ tích.

Một luồng hơi lạnh âm u tạt vào trong mặt.

Bên trong là một căn phòng bằng đá thật rộng rãi. Trên vách đầy những rong rêu, có đề sáu cây trường minh đăng.

Ánh đèn cũng u ám như lửa quỷ.

Trong phòng bốn bề là binh khí để trên giá, đủ các loại binh khí ngoại môn, có loại Cao Lập chưa bao giờ thấy qua.

Thu Phong Ngô đẩy một khối đá ra để lộ trên vách đá một cái kệ bằng sắt.

Khổng Tước Linh chắc là để trong kệ bằng sắt đó.

Đến bây giờ Cao Lập mới chân chính hiểu rõ cái thứ mình yêu cầu trên quý biết bao nhiêu.

Dù cho bạn bè có tốt đến đâu, chuyện yêu cầu của y cũng là nhiều quá.

Thu Phong Ngô mở kệ sắt, từ từ lấy ra một cái ống tròn lóng lánh màu vàng rực rỡ.

Bên ngoài ống rất trơn láng, xem ra thậm chí rất bình thường, chỉ bất quá là làm bằng vàng ròng thế thôi.

Cái gì càng thần bí thì bên ngoài xem ra càng bình thường. Cũng chính vì vậy mà nó mới giữ được vẻ thần bí đó.

Thu Phong Ngô dùng hai tay cầm lên, đưa tới trước mắt Cao Lập. Gương mặt của y cũng biến thành nghiêm trang, nghiêm trang đến độ muốn biến thành bi ai.

Cao Lập nhìn y, nhìn Khổng Tước Linh trên tay y, trong lòng bỗng dâng lên một cảm giác thống khổ.

Trừ bọn họ ra, không ai hiểu nỗi cảm giác ấy từ đâu đến. Một hồi thật lâu, Cao Lập mới thở dài một tiếng, nói:

- Anh bắt tất phải giao cho tôi.

Thu Phong Ngô nói:

- Tôi đã cho anh mượn rồi đó.

Cao Lập nói:

- Tôi ... tôi nhất định sẽ đem trả lại ngay.

Thu Phong Ngô nói:

- Tôi tin.

Cao Lập rút cuộc cũng chậm chậm đưa tay ra.

Ngón tay y rút cuộc đã chạm vào món ám khí thần bí đó. Trong khoảnh khắc ngắn ngủi, lòng y bỗng dâng lên một thứ cảm giác thật thần bí, không thể hình dung.

Đây cũng như một kẻ phạm nhân bỗng đụng phải một thứ ma chú, bản thân y cũng thành ra có cái ma lực thần bí đó.

Thu Phong Ngô nói:

- Trên này có hai mẫu cơ quan.

Cao Lập nói:

- Tôi có thấy.

Thu Phong Ngô nói tiếp:

- Ấn cái nút thứ nhất, cơ quan lập tức phát động. Ấn cái nút thứ nhì thì trên đời này không còn ai có thể cứu được Ma Phong.

Cao Lập thở phào ra một hơi thật dài, phẳng phất như đã thấy được cái dáng Ma Phong đang ngã xuống.

Thu Phong Ngô trầm mặc một hồi thật lâu rồi chậm chậm nói tiếp:

- Đáng lý tôi phải đi với anh nhưng nếu tôi đi thì không chừng cũng chẳng cần tới Khổng Tước Linh.

Cao Lập nói:

- Tôi ... tôi ...

Thu Phong Ngô nói:

- Tôi biết cái ý của anh. Anh không muốn tay tôi lại dính vào máu tanh cũng như không muốn tôi bị phiền phức.

Cao Lập thở ra nói:

- Đây cũng vì thân phận của anh bây giờ không phải như lúc trước.

Thu Phong Ngô chậm chậm gật đầu. Y bỗng cười nói:

- Có chuyện tôi quên nói với anh. Tôi đã có một đứa con.

Cao Lập nắm chặt lấy tay y nói:

- Lần sau tôi đến sẽ nhất định gặp nó.

Thu Phong Ngô nói:

- Dĩ nhiên là anh sẽ gặp nó.

- Tôi hứa.

Thu Phong Ngô nói:

- Tôi còn muốn anh hứa với tôi một chuyện.

Cao Lập nói:

- Anh cứ nói.

Thái độ của Thu Phong Ngô bỗng lại trở nên nghiêm trang. Y chậm chậm nói:

- Khổng Tước Linh không phải là thứ ám khí giết người.

Cao Lập ngơ ngác hỏi:

- Không phải sao ?

Thu Phong Ngô lại nói:

- Không phải. Âm khí cũng là một thứ vũ khí. Ý nghĩa chân chính của vũ khí không phải là để giết người mà là để ngăn người giết.

Cao Lập gật đầu.

Thật ra y không chân chính hiểu được cái ý của Thu Phong Ngô. Y bỗng phát hiện ra tư tưởng của mình và của Thu Phong Ngô đã cách xa nhau.

Nhưng y không chịu thừa nhận như vậy.

Thu Phong Ngô nói:

- Nói một cách đơn giản là mục đích sử dụng Khổng Tước Linh không phải là để giết người mà là để cứu mạng. Vì vậy ...

Y nắm chặt lấy tay Cao Lập, chậm chậm nói tiếp:

- Vì vậy tôi muốn anh hứa với tôi không đến lúc bắt đắc dĩ thì anh nhất định không dùng nó.

Cao Lập thở phào một hơi dài. Bây giờ y mới hiểu được cái ý của Thu Phong Ngô.

Ít nhất chính y cho rằng mình đã hoàn toàn hiểu rõ.

Y nắm chặt lấy tay Thu Phong Ngô, nói từng tiếng một:

- Tôi hứa với anh, không đến lúc bắt đắc dĩ thì tôi nhất định không dùng nó.

Cao Lập ưỡn ngực lên, bước ra ngoài.

Bước chân của y nhẹ nhàng, nhanh nhẹn hơn lúc mới tới nhiều lắm vì trong lòng y không còn có ưu tư sợ hãi.

Hiện tại Khổng Tước Linh đang nằm trong tay y. hiện tại tính mạng của Ma Phong không khác gì đã nằm trong tay y. Y không còn gì để lo lắng. Người lo lắng phải là Ma Phong.

Mỗi căn nhà nào cũng có một cái ghế rất thoải mái. Cái ghế ấy thông thường là dành cho chủ nhà. Chủ nhân của căn nhà này là Cao Lập.

Nhưng lúc này người đang ngồi trên cái ghế đó lại là Ma Phong.

Gã dùng tư thế thoải mái nhất ngồi đó nhìn Song Song đang đứng đối diện trước mặt gã, lạnh lùng nói:

- Đã năm ngày rồi, chồng nàng đã đi năm ngày rồi đó.

Song Song gật đầu.

Nàng đứng đó với tư thế không thoải mái lắm. Bất kể đứng với tư thế ra sao cũng đều không thể thoải mái bằng ngồi xuống.

Ma Phong nhìn nàng lom lom. Gã lại hỏi:

- Nàng không biết hắn đi đâu sao ?

Song Song nói:

- Không biết.

Ma Phong hỏi:

- Hắn có về lại không ?

Song Song nói:

- Không biết.

Ma Phong gần giọng hỏi:

- Cái gì nàng cũng không biết sao ?

Song Song nói:

- Tôi không biết cái gì cả.

Ma Phong hỏi:

- Nàng không hỏi hấn sao ?

- Không.

Ma Phong nói:

- Nhưng nàng là vợ hấn.

- Bởi vì tôi là vợ của y cho nên tôi mới không hỏi.

- Tại sao ?

- Đàng ông ghét nhất là đàn bà lảm miêng. Tôi mà hỏi nhiều quá thì không chừng y sẽ chẳng cần tôi nữa.

Ma Phong nắm chặt hai nắm tay. Ánh mắt đã lộ vẻ tức giận. Bao nhiêu đó câu hỏi mà gã đã hỏi đi hỏi lại không biết bao nhiêu lần nhưng vẫn không được kết quả gì.

Gã đang chờ người đàn bà này kiệt sức, rũ rượi ra, đợi cho nàng nói thật.

Gã không dùng vũ lực bởi vì gã sợ người đàn bà này chịu không nổi. Dĩ nhiên gã cũng biết rất rõ rằng nếu nàng chết đi thì đối với gã chỉ có trăm có hại mà chẳng có lấy một cái lợi.

Hiện tại gã bỗng phát giác ra người đang cảm thấy kiệt quệ không phải là người đàn bà này mà chính là gã.

Gã nghĩ không ra có lực lượng gì chi trì nổi người đàn bà xấu xí tàn phế này cho đến bây giờ.

Song Song bỗng hỏi ngược lại gã:

- Ông lo lắng chuyện gì ? Ông lo y đi tìm trợ thủ ư ?

Ma Phong cười nhạt nói:

- Hấn tìm không ra trợ thủ đâu. Hấn cũng như ta. Hạng người như chúng ta nhất định không có bạn bè.

Song Song hững hờ nói:

- Vậy thì còn chuyện gì để lo nữa.

Ma Phong không trả lời.

Câu này vốn là câu gã muốn hỏi chính mình.

Cao Lập giống như con dã thú đã bị dồn tới đường cùng, chỉ còn ngồi chờ người khác đến làm thịt.

Gã không biết tại sao mình lại lo lắng nữa.

Một lúc lâu, gã lạnh lùng nói:

- Bất kể là đi làm gì thì y nhất định cũng phải trở về.

Song Song nói:

- Ông đang an ủi mình đấy ư ?

- Hả ?

Ma Phong lại nói tiếp:

- Nếu hắn không về đây thì nàng chắc chắn phải chết.

Song Song thở ra nói:

- Tôi biết.

- Dĩ nhiên là hắn không thể bỏ rơi nàng phải không ?

- Cái đó cũng chưa chắc.

Ma Phong hỏi lại:

- Sao lại chưa chắc ?

Song Song thở ra. Nàng cười khổ nói:

- Ông cũng nên thấy rõ là tôi chẳng phải là người đàn bà làm cho đàn ông điên đảo.

Ma Phong biến sắc nói:

- Nhưng hắn đối với nàng cũng tốt lắm mà.

Song Song nói:

- Y đối xử với tôi tốt thật, vì vậy hiện tại dù y có bỏ tôi thì tôi cũng không trách y.

Biểu tình trên gương mặt của nàng có vẻ thật thê lương, thật bi đát. Nàng chậm chậm nói tiếp:

- Dù y có trở về thì nhất định cũng không phải là vì tôi mà là vì ông.

Ma Phong hỏi:

- Vì ta ?

Song Song nói từng tiếng một:

- Vì y muốn giết ông.

Bàn tay của Ma Phong bỗng cứng lại. Một hồi thật lâu gã mới cười nhạt nói:

- Nàng sợ ta đem nàng ra uy hiếp hắn nên nàng mới nói như thế.

Song Song hỏi:

- Ông tính đem tôi ra uy hiếp y ư ?

Nàng bỗng bật cười, cười thật thê lương. Nàng lại nói tiếp:

- Y là hạng người như thế nào thì ông phải rõ hơn tôi chứ. Các người vốn là những người cùng một loại. Ông có thể vì một người đàn bà như tôi mà hy sinh không ?

Ma Phong biến sắc. Y lạnh lùng cười nói:

- Hắn chẳng phải là tôi.

Song Song hỏi:

- Ông nghĩ rằng y đối xử rất tốt với tôi ?

Ma Phong nói:

- Ta nhìn ra được.

Song Song thở ra nói:

- Không chừng y cố ý làm như vậy cho ông thấy.

- Tại sao ?

- Y cố ý làm cho ông tưởng rằng y tốt với tôi, cố ý cho ông tưởng rằng y sẽ không bỏ rơi tôi để ông lơ là phòng thủ thì y mới có cơ hội trốn đi.

Gương mặt nàng lại lộ ra vẻ oán hận. Nàng nghiêng răng nói:

- Nếu y đối xử tốt với tôi thì y đã không yên tâm bỏ đi như vậy.

Ma Phong ngẩn mặt ra. Y chỉ cảm thấy trái tim mình đang chùn xuống.

Song Song bỗng nói:

- Nhưng y sẽ trở về thôi bởi vì dù ông không giết y thì y cũng muốn giết ông.

Bàn tay của Ma Phong bỗng nắm chặt lấy cán kiếm. Bởi vì ngay lúc đó, y đã nghe có tiếng chân người.

Tiếng chân rất nhẹ nhàng, ngắn mà ổn định.

Bất cứ ai cũng nghe ra được rằng người đó nhất định là đang hưng khởi lắm.

Dù không nghe được cũng thấy được. Bởi vì Cao Lập đã bước nhanh vào nhà. Ánh mắt của y đang rạng rỡ, rõ ràng là tinh thần y đang sung túc.

Hai ngày nay y ngủ rất ngon. Trong xe rất thoải mái, và trong lòng y cũng không còn tí gì sợ hãi.

Ma Phong bỗng thấy cái ghế không còn thoải mái tí nào. Tư thế ngồi của y cũng không còn thoải mái tí nào.

Cao Lập chẳng thèm nhìn y đến nửa con mắt, hình như trong nhà không có một người nào như y ngồi ở đó.

Dĩ nhiên Song Song đã nghe ra được đó là tiếng chân của ai. Gương mặt nàng lộ ra một nụ cười. Nàng dịu dàng hỏi:

- Anh đã về rồi đấy à ?

Cao Lập nói:

- Anh đã về rồi đây.

- Tối nay anh tính ăn gì ?

- Gì cũng được. Anh đói muốn điên lên đây.

Song Song bật cười, nàng nói:

- Hình như mình còn tí thịt khô, em đem xào ăn được không ?

Cao Lập nói vào:

- Quá tốt. Thêm chút tỏi thì càng tuyệt.

Xem dáng điệu của y thì hình như vừa mới đi dạo một vòng về, tuy có đi nhiều thật đó nhưng bây giờ về nhà rồi thì y cảm thấy rất khoan khoái, rất nhẹ nhàng.

Ma Phong nhìn chằm chằm vào y như từ trước giờ chưa gặp người nào như vậy.

Cao Lập quả thật đã biến thành một người khác. Y đang là một con dã thú bị

bức vào cùng bỗng trở thành một thợ săn đang đuổi theo con mồi.

Một người thợ săn đầy kinh nghiệm, đầy tin tưởng và quyết tâm.

Cái gì đã biến đổi y như vậy ?

Ma Phong nghĩ không ra.

Trong lòng y bỗng cảm thấy một thứ sợ hãi không sao nói được. Một con người gặp chuyện mình không cách nào giải thích được, không cách nào hiểu được thì đều cảm thấy sợ hãi.

Song Song đã đi qua bên cạnh y, đi vào nhà bếp.

Y không cản trở.

Y cũng từng nghĩ đến chuyện đem nàng ra uy hiếp Cao Lập nhưng hiện tại không biết tại sao, y bỗng cảm thấy cái lối suy nghĩ đó có vẻ ấu trĩ, có vẻ buồn cười quá.

Trong nhà bếp đã có mùi thơm bốc lên.

Cao Lập bỗng cười nói:

- Nàng thật là người đàn bà đảm đang lắm.

Ma Phong gật đầu, Y nhìn không ra Cao Lập đang tính toán điều gì nên y chỉ còn cách gật đầu.

Cao Lập nói:

- Nàng cũng rất hiểu biết chuyện chịu đựng chồng con.

Ma Phong nói:

- Quả thật là nàng không ngu.

Cái điểm đó thì không ai có cách gì phủ nhận được.

Cao Lập mỉm cười nói:

- Một người đàn ông lấy được người vợ như nàng thì quả thật là có vận khí.

Ma Phong hỏi:

- Rốt cuộc thì ngươi muốn nói gì ?

Cao Lập chậm chậm trả lời:

- Ta đang nói lúc này nếu ngươi đem nàng ra uy hiếp ta thì dù có muốn ta cắt đi cái đầu, không chừng ta cũng cắt đi cho ngươi.

Khóe miệng của Ma Phong bỗng giật giật lên, làm như vừa bị người nào nhét vào miệng bột hoàng liên, đắng không chịu được.

Cao Lập hững hờ nói:

- Chỉ tiếc bây giờ thì không còn kịp nữa rồi.

Y sa sầm nét mặt, nói gần từng tiếng một:

- Bởi vì hiện tại ngươi chỉ cần động đậy một cái là ta sẽ giết ngươi ngay. Ta giết ngươi mà chẳng cần đợi tới trăng rằm.

Giọng của y kiên quyết mà ổn định cũng như một vị quan đang phán xử tội nhân.

Ma Phong bật cười. Quả thật y đang cười nhưng ngay cả chính y cũng cảm thấy mình cười có vẻ gượng gạo quá.

Cao Lập nói:

- Hiện tại người còn cười được bởi vì ta có thể để cho người chờ đến trắng rằm rồi hắt chết nhưng chết không có buồn cười đâu.

Ma Phong cười nhạt nói:

- Vì vậy người không cười nổi ?

Cao Lập nói:

- Ta cười không được bởi vì giết người chẳng có gì đáng cười.

- Người tính giết người bằng cách nào đây ? Dùng cây cuốc của người ư ?

- Dù ta dùng cây cuốc cũng giết được người như thường.

Ma Phong hiện tại ngay cả cười cũng không cười nổi. Bàn tay của y cứng đờ, cứng như muốn chết người.

Lại có tiếng của Song Song từ trong bếp vọng ra:

- Cơm nguội rồi, chiên với trứng ăn được không ?

- Được.

- Còn hai chén, chúng mình mỗi người một chén.

- Còn khách thì sao ?

- Khỏi cần làm cho y, nhất định là y nuốt không xuống.

Quả thật Ma Phong nuốt không xuống. Y cảm thấy bao tử mình đang co rút, cơ hồ muốn mửa ra.

Cao Lập bỗng nhìn y cười một cái, nói:

- Có phải hiện tại người muốn mửa không ?

Ma Phong hỏi:

- Tại sao ?

- Một người lúc bị sợ quá thì thường hay muốn mửa, chính ta cũng có cái kinh nghiệm đó.

Ma Phong cười nhạt nói:

- Không lẽ người nghĩ ta đang sợ người ?

- Dĩ nhiên là người sợ, bởi vì chính người cũng thấy rõ rằng ta có thể tùy thời tùy lúc giết người dễ như trở bàn tay.

Y bỗng nói tiếp:

- Hiện tại người còn sống đó là vì hiện tại ta còn chưa tính giết người.

Câu đó Ma Phong thiết tình nghe chướng tai vô cùng bởi vì đây vốn là câu nói mà gã đã nói ra.

Cao Lập lạnh lùng nói:

- Hiện tại ta còn chưa giết người bởi vì trước giờ ta không thích giết người lúc bụng đói.

Ma Phong nhìn y lom lom. Bỗng nhiên gã tung người lên, đâm kiếm ra.

Nhát kiếm ấy nhanh mà chuẩn, chính xác mà ác độc.

Đây chính là thứ kiếm pháp chuyên giết người nhưng lại không phải là thứ kiếm pháp mà gã chuyên sử dụng. Như vậy là đã phạm vào nguyên tắc giết

người của gã.

Gã giết người trước giờ rất chậm.

Nhát kiếm ấy không chậm tí nào. Ánh kiếm lóe lên, đâm vào cổ họng của Cao Lập.

Cao Lập ngồi đó, ngồi phía sau bàn. Tay của y để dưới bàn. Y ngồi không động đậy.

Có điều cây thương của y bỗng nhiên từ dưới bàn thọc lên.

Mũi kiếm cách cổ họng của y còn tới ba tấc. Nhưng cây thương của y đã đâm sâu vào bụng dưới của Ma Phong.

Y không động đậy nhưng Ma Phong đang động đậy. Cả người gã đang chằm chằm co rút lại, khô héo lại.

Gã nhìn Cao Lập, ánh mắt lộ đầy vẻ kinh ngạc, sợ hãi và nghi hoặc. Gã thở hồn hển nói:

- Người ... người giết ta thật ư ?

Cao Lập nói:

- Ta đã nói rồi, ta muốn giết người.

Ma Phong nói:

- Người vốn không thể giết ta được.

- Nhưng hiện tại thì ta đã giết người.

- Ta ... ta không tin.

- Người không tin không được.

Ma Phong tựa hồ còn muốn nói gì nữa như thớ thịt trên cổ đã cứng lại.

Cao Lập nói:

- Ta vốn không nắm chắc trong tay là giết được người nhưng hiện tại thì ta chắc lắm rồi. Hiện tại thì ta có thể tùy thời giết người thêm một lần nữa cũng được.

Cổ họng của Ma Phong phát ra tiếng ăng ặc không ngớt, hình như y muốn hỏi:

- Tại sao ?

Cao Lập chậm chậm nói:

- Bởi vì ta còn có một người bạn, một người bạn tốt.

Đồng tử của Ma Phong bỗng tán loạn đi, rồi thở phào một hơi thật dài. Sau đó người của y giống như một trái banh bị xì hơi, bỗng nhiên xù xuống.

Y không có bạn bè.

Y không có gì cả.

Cao Lập giang hai tay ra, Song Song đã xà vào lòng y.

Bọn họ ôm nhau chặt cứng. Bao nhiêu tai nạn và bất hạnh đều đã qua.

Trải qua một lần khảo nghiệm như vậy, tình cảm của họ chắc chắn lại càng sâu, càng chân thật. Bọn họ đã hoàn toàn nương tựa vào nhau, tín nhiệm lẫn nhau.

Trên đời này không có một chuyện gì có thể chia rẽ được hai người.
Chỉ tiếc là đây không phải là kết cuộc của câu chuyện.
Thật ra câu chuyện này hiện tại chỉ vừa mới bắt đầu ...

Khổng Tước Linh

Dịch giả: Lê Khắc Tường - Đánh máy: Tình Trai

Hồi 6

Không Phải Kết Cuộc

Trên đời này có rất nhiều chuyện mình ngỡ sẽ không bao giờ xảy ra, nhưng nó vẫn cứ xảy ra.

Không những vậy, còn xảy ra cho mình nữa.

Đợi đến lúc mình phát hiện ra sự thật là vậy, thì đã quá muộn.

Đêm xuống càng khuya.

Bọn họ còn chưa đốt đèn lên, cứ thế mà ôm nhau yên lặng trong bóng tối.

Trên đời này còn có chuyện gì ngọt ngào hạnh phúc hơn cặp tình nhân ôm nhau trong bóng tối nữa ?

Hạnh phúc của bọn họ cho đến bây giờ mới thật sự bắt đầu.

Chỉ tiếc là bắt đầu thường thường chính là kết cuộc.

Trong lòng Song Song tràn đầy hạnh phúc và bình yên, trời đất hình như tràn đầy hạnh phúc và bình yên.

Gió từ ngoài cửa thổi vào, đem theo mùi thơm của đất, của lúa.

Mùa màng năm nay cũng đã thu hoạch được.

Cô nhẹ nhẹ xoa lên mặt y, ngón tay đầy nhu tình và thương yêu, cô nhỏ nhẹ nói:

- Anh ôm quá.

Cao Lập mỉm cười nói:

- Anh mập nhanh lắm đấy.

Song Song nhoèn miệng cười nói:

- Em thích anh mập lên một chút, để mai em hầm một món cho anh ăn.

Cao Lập nói:

- Ngày mai mình phải đi.

- Đi ? Đi đâu ?

- Đi lại chỗ Tiểu Vũ.

Song Song rục rờ nét mặt, cô nói:

- Anh tính đem em đi theo ?

- Dĩ nhiên, anh đem em đi xem con trai của y.

- Y có con rồi sao ?

- Chúng ta cũng sẽ có con.

Song Song đỏ bừng mặt, linh hồn cô tràn đầy hạnh phúc về tương lai, cái thứ cảm giác đó làm cho cả người cô như muốn bay bổng lên.

Một hồi thật lâu, cô mới nhỏ nhẹ hỏi:

- Anh thấy vợ của y chưa ?

- Chưa, anh đi vội quá.

- Em tin rằng bà ta nhất định là người đàn bà thật giỏi giang, bởi vì y là một người thật tốt.

Cao Lập nói:

- Không những là người tốt, mà còn là bạn tốt nữa.

Y than thở một hồi rồi nói tiếp:

- Trừ y ra, nhất định không ai có thể giao Khổng Tước Linh cho anh mượn được.

Song Song hỏi:

- Khổng Tước Linh rốt cuộc là thứ gì ?

- Đó là một thứ ám khí, nhưng không lại không phải hoàn toàn là ám khí.

- Em không hiểu.

- Anh cũng khó nói cho rõ, đại khái là ý nghĩa và giá trị của nó vượt xa những thứ ám khí trên thế gian này, bất cứ ai có nó trong tay đều biến thành một người khác.

- Biến thành một người khác ?

Cao Lập gật gật đầu, nói:

- Biến thành một người có quyền, oai hơn, có tự tin hơn.

Y cười một tiếng rồi nói tiếp:

- Nếu anh không có nó, không chừng chẳng phải là đối thủ của Ma Phong.

- Em vẫn còn chưa hiểu.

- Em không bao giờ hiểu đâu, thậm chí ngay cả anh cũng không hiểu cho lắm.

Song Song ngần ngừ một hồi, rốt cuộc cô nhin không nổi, nói:

- Em ... em rờ nó một chút được không ?

Cao Lập cười nói:

- Dĩ nhiên là được, chỉ bắt quá em đừng có bấm hai cái nút đó, nếu không ...

Giọng nói của y bỗng ngưng bật giữa chừng, nụ cười trên mặt của y bỗng sượng lại, cả người y như đóng lại thành băng, làm như bỗng nhiên hụt chân rơi từ vách núi cao vạn trượng xuống mặt sông đã đóng băng.

Khổng Tước Linh chẳng còn thấy đâu.

Song Song không thấy vẻ mặt của y, nhưng cô cảm thấy người y đang run cầm cập lên.

Cả đời y chưa bao giờ kinh hoàng, sợ hãi như lúc này.

Y chưa bao giờ nghĩ rằng chuyện như thế này lại xảy ra đến cho y.

Song Song nhẹ nhàng ra khỏi vòng tay của y.
Cô không hỏi y đã có chuyện gì xảy ra, bởi vì cô đã có cảm giác được tương tượng không được.
Chỉ bất quá cô còn chưa hoàn toàn hiểu rõ chuyện đó nghiêm trọng như thế nào.
Không ai hiểu được thật sự chuyện đó nghiêm trọng đến mức nào.
Cao Lập ngồi yên không động đậy trong bóng tối, cả người của y như bị chôn sâu xuống đất.
Sau đó y bỗng xông ra ngoài như một kẻ cuồng điên.
Song Song bèn ngồi trong bóng tối chờ y.
Cô biết y nhất định đã đến chỗ chôn thi thể của Ma Phong tìm kiếm, cô hy vọng y tìm ra.
Cô chỉ cầu xin đừng có tai họa bất hạnh gì rơi xuống đầu bọn họ nữa.
Nhưng không biết sao, trong lòng cô có một thứ linh cảm bất thường, nước mắt cô đã rơi lã chã.
Gió thổi qua, tiếng gió nghe như lời khóc than.
Không biết trải qua bao lâu, rốt cuộc cô nghe tiếng chân của y trở lại.
Tiếng chân chậm chậm mà nặng nề.
Trái tim của cô chìm xuống, cô len lén chùi nước mắt, nhin không nổi, hỏi y:
- Tìm ra không ?
- Không.
Giọng của y vì kinh hoàng và hoảng sợ mà biến ra ảm ố.
Song Song lắng nghe, trong lòng cô như bị kim châm đau nhói, cô nhỏ nhẹ nói:
- Anh nghĩ không ra đã đánh rớt lúc nào ?
Cao Lập nghiêng răng, tự hồ như hận không cắt đứt đi được cổ họng của mình.
Y chưa bao giờ thù hận mình như lúc này.
Song Song không an ủi y, bởi vì nàng biết hiện tại bất cứ an ủi thế nào cũng vô dụng.
Cô chỉ có thể tìm cách làm lạc hướng tư tưởng của y, vì vậy cô hỏi dò:
- Lúc anh về đến đây, Khổng Tước Linh không có trên người anh ?
- Ừm.
- Anh không soát lại trong người sao ?
- Anh ... anh không ngờ lại đánh rơi.
Dĩ nhiên là y không ngờ.
Bao nhiêu bi kịch, bất hạnh đều xảy ra trong những tình huống bất ngờ.
Song Song nhin không nổi, hỏi:
- Lúc anh giết Ma Phong, trên người còn Khổng Tước Linh không ?
- Nhất định là không rồi, nếu không nhất định nó đang nằm đâu đây.

- Trên người anh không có Khổng Tước Linh, nhưng anh vẫn giết được y như thường.

Cao Lập nắm chặt hai nắm tay.

Bây giờ y mới hiểu, dù không có Khổng Tước Linh y cũng có đủ sức để giết Ma Phong như thường.

Chỉ tiếc là hiện tại y hiểu ra thì đã quá muộn.

Song Song thở ra nhẹ nhẹ một tiếng, nói:

- Anh thấy nó lần cuối ở đâu ?

Cao Lập trầm ngâm một hồi nói:

- Trên xe.

Trên xe y còn cảm thấy nó trong mình, cái cảm giác trơn láng đó làm cho thân của y phần khởi muốn nóng người lên.

Sau đó y hoàn toàn thả tung mình ra, bởi vì trên đời này không còn thứ gì đáng cho y lo lắng nữa.

Song Song hỏi:

- Có thể rớt trên xe không ?

- Rất có thể.

- Xe đâu rồi ?

- Đi mất rồi.

- Anh đón xe ở đâu ?

- Giữa đường.

- Có chú ý xe ra làm sao không ?

- Không - Cũng không thấy rõ người đánh xe ?

Cao Lập cúi gằm đầu, nắm chặt hai tay, móng tay đã đâm sâu vào trong thịt.

Lúc đó thật tình y cảm thấy quá khoan khoái, quá phần khởi, hoàn toàn không chú ý đến ai khác, đến chuyện gì khác. Bất hạnh nhất là vì y không muốn phát hiện ra hành tung của mình, y còn đổi tới hai lần xe.

Một người bị mất thứ gì trân quý thường thường càng khó mà tìm được về.

Mất Khổng Tước Linh cũng vậy, là tình cảm cũng vậy, kết quả thường thường đều giống nhau.

Song Song gắng gượng giữ không cho nước mắt chảy ra, cô nhỏ nhẹ nói:

- Bây giờ anh tính sao ?

- Anh ... anh không biết.

- Dĩ nhiên anh muốn nói cho y biết.

- Dĩ nhiên.

- Bất cứ thế nào, đây không phải là anh cố tình gây ra, không chừng y sẽ tha thứ cho anh.

Cao Lập buồn rầu nói:

- Y không tha thứ đâu ... nếu đổi lấy anh, anh cũng nhất định không tha thứ cho y.

- Tại sao ?

Cao Lập thở dài, nói:

- Không chừng em không hiểu Không Tước Linh đối với bọn họ quan trọng đến chừng nào, nhưng anh biết.

- Không chừng ... không chừng mình có cách bồi thường lại cho y.

- Cũng không có cách gì.

Giọng nói của y lại càng khỏ sở, y bỗng nói tiếp:

- Không chừng chỉ còn có một cách.

Gương mặt của Song Song bỗng nhăn nhó lại vì sợ hãi.

Cô đã hiểu ý của y muốn nói gì.

Nếu một người phạm phải một lỗi lầm không thể bồi thường, không thể tha thứ được, thường thường chỉ có một cách để chuộc tội. Chết !

Cô nhin không nổi, chồm tới ôm chặt lấy y, gào lên:

- Anh không thể chọn con đường đó.

Cao Lập buồn rầu nói:

- Anh còn có con đường nào để đi ?

- Chúng mình có thể đi ... đi một nơi nào khác, vĩnh viễn không bao giờ gặp lại y nữa.

Cao Lập bỗng đẩy cô ra.

Đây là lần đầu tiên y đã đẩy cô ra khỏi người mình.

Y không dùng sức đẩy ra, nhưng Song Song cảm thấy cả người mình như bị ai đẩy chồm xuống. Cô nhin không nổi hỏi:

- Anh ... anh làm vậy để làm gì ?

Cao Lập nghiêng răng, nói từng tiếng một:

- Anh không ngờ ... không ngờ em lại kêu anh đi làm chuyện như vậy.

- Nhưng anh ...

Cao Lập ngắt lời cô:

- Anh đã từng giết người, thậm chí còn đã giết rất nhiều người không nên giết, cũng đã làm nhiều chuyện không nên làm, nhưng trước giờ anh chưa bán đứng bạn bè mình.

Giọng nói của y bỗng ảm ố lại, y nói tiếp:

- Đây, không chừng bởi vì trước giờ anh chưa bao giờ có bạn bè, chỉ có mỗi một người là bạn.

Song Song cúi đầu, nước mắt rơi tầm tã như suối.

Cao Lập chậm chậm nói tiếp:

- Anh biết anh không thể chết, vì em, vì chúng ta, anh không thể chết, vì vậy anh mới nghĩ đủ mọi cách để còn sống đó, nhưng lần này ...

Song Song thút thít nói:

- Lần này không lẽ anh không thể ...

Cao Lập lại ngắt lời cô:

- Lần này không giống lần trước, bởi vì anh hiểu cái giá trị của Khổng Tước Linh đối với bọn họ, anh cũng hiểu y ở trong hoàn cảnh khó khăn chừng nào, mạo hiểm biết bao nhiêu mới đưa Khổng Tước Linh cho anh mượn, trên đời này không có ai như y đã tín nhiệm vào anh như vậy, do đó anh không thể phụ lòng của y, có chết cũng không thể phụ lòng y.

Song Song cắn môi nói:

- Vì vậy anh nhất định đi nói cho y biết chuyện này ?

- Nhất định.

Giọng nói của y đầy vẻ quyết tâm và dũng khí.

Cái thứ dũng khí này mới chân chính là dũng khí.

Song Song cúi đầu, một hồi thật lâu, cô mới nhỏ nhẹ nói:

- Em cứ ngỡ là anh sẽ vì em mà làm bất cứ chuyện gì.

- Chỉ có chuyện này là ngoại lệ.

- Em hiểu, vì vậy ... tuy em rất đau lòng, nhưng lại rất cao hứng.

Cô rất bình tĩnh, chậm chậm nói tiếp:

- Bởi vì rốt cuộc em không nhìn lầm anh, anh quả thật là người đàn ông đáng cho em được hãnh diện.

Cao Lập nắm chặt hai nắm tay, rồi từ từ buông ra, y rốt cuộc cúi người xuống, ôm cô vào lòng.

Một hồi thật lâu, y mới than thở:

- Lần này anh biết anh không làm sai, không không thể sai thêm lần nữa, hiện tại anh chỉ thấy mình không phải với một người ... anh đối xử không phải với em.

Song Song dịu dàng nói:

- Anh không có lỗi làm gì với em cả, bởi vì anh là em, mà em cũng là anh.

Cao Lập không nói gì nữa, câu nói đó đã nói lên tất cả “anh là em, em là anh”.

Bất kể tai họa bất hạnh gì, đều là hai người cùng nhau gánh lấy. Nếu ai có một người vợ như vậy, người đó còn nói gì nữa ?

Bóng tối.

Không có sao trời, cũng không có trăng, bóng tối thật đáng sợ.

Bọn họ yên lặng ôm nhau trong bóng tối, đợi trời sáng.

Cả một đời của bọn họ hình như vĩnh viễn sống trong bóng tối, nhưng bọn họ vẫn cảm thấy mình hạnh phúc hơn nhiều người lắm.

Bởi vì trong sinh mệnh của bọn họ đã có chân tình, một thứ chân tình vĩnh viễn không có thứ gì thay thế nổi.

Vì vậy sinh mệnh của bọn họ có giá trị.

Đây mới là điểm trọng yếu nhất.

oo Đã vào cuối thu.

Lá cây đã bắt đầu khô héo, nhất là khi gió thổi qua, lại càng cảm thấy thấm

thía cái mùi vị của thu.

Nhưng sắc thu vẫn mỹ lệ.

Một thứ mỹ lệ thể lương nhưng cảm xúc lòng người, nồng đậm như một thứ rượu đế lâu.

Có ai đứng ở đó, không cần uống cũng đã muốn say.

Cao Lập đứng ở đó, đứng dưới tàng cây chờ đợi.

Thật tình y không có dũng khí đến gặp người nhà Thu Phong Ngô.

Cái mất mát cho Khổng Tước Sơn trang thật to lớn biết bao, y có thể tưởng tượng được ra.

Thu Phong Ngô tùy thời tùy lúc sẽ ra tới, đã có người đi thông báo cho y.

Hai con khổng tước đang dạo loanh quanh khu rừng phong, lấy mỡ tĩa lông cánh, màu sắc sặc sỡ của chúng. Rừng phong đã nhuộm màu đỏ ối.

Cao Lập đứng đó nhìn như si như dại, nhìn rồi lại nhìn, trong lòng cảm thấy đau nhói, thật tình y không biết mình phải nói sao cho phải.

Y cơ hồ không có dũng khí đứng chờ thêm ở đó.

Tiếng chân bước trên bãi cỏ, y không dám quay đầu lại nhìn. Y cảm thấy một bàn tay đang đặt lên vai mình, một bàn tay ổn định mà đầy tình bạn thân thiết.

Một giọng nói ổn định mà đầy tình thân:

- Anh đã đến. Tôi biết anh nhất định sẽ trở lại rất nhanh.

Cao Lập rút cuộc chậm chậm quay đầu lại.

Y không thể nào không quay đầu lại.

Sau đó y bèn thấy nụ cười của Thu Phong Ngô, một nụ cười ôn hòa thân thiết.

Trong lòng y lại càng nhói lên kịch liệt Cái thứ tình bạn hằng cứu bất biến ấy, bỗng biến thành như cây kim, hình như đâm trái tim của y rướm máu ra.

Thu Phong Ngô mỉm cười nói:

- Xem anh có vẻ mệt mỏi lắm.

Cao Lập gật gật đầu.

Không những y mệt mỏi, y đã sắp tan rã ra.

Thu Phong Ngô nói:

- Thật ra không cần phải vội vã quá như vậy.

- Tôi ...

Y vừa tính nói ra, làm như bỗng có đôi bàn tay vô hình bóp chặt lấy cổ họng của mình.

Thu Phong Ngô nói:

- Chuyện đã giải quyết xong xuôi rồi ?

Cao Lập lại gật gật đầu.

- Anh không cần dùng tới Khổng Tước Linh ?

Cao Lập lắc lắc đầu.

Thu Phong Ngô cười nói:

- Tôi đã biết anh chẳng cần phải dùng đến nó, Ma Phong vốn chẳng phải là đối thủ của anh.

Cao Lập nói:

- Nhưng tôi ...

Thu Phong Ngô bỗng phát hiện ra thần sắc dị dạng của y, lập tức hỏi:

- Sao anh lại có một mình vậy ? Song Song đâu ?

- Nàng ... nàng vẫn thường.

Thu Phong Ngô thở phào một hơi, nói:

- Sao cô ấy không lại xem con của chúng tôi ?

- Nàng ... nàng ...

Y thu hết can đảm, lớn tiếng nói:

- Nàng không lại, bởi vì nàng biết tôi làm chuyện không phải với anh.

Thu Phong Ngô chau mày nói:

- Anh làm chuyện gì không phải với tôi ? Chuyện gì ?

- Tôi đã đánh mất Khổng Tước Linh của anh.

Y lấy hết can đảm trong người mình ra nói câu đó xong, sau đó cả người y như muốn tan rã ra.

Không có tiếng nói, không có phản ứng.

Y không dám nghĩ Thu Phong Ngô nghe câu nói đó rồi sẽ có biểu tình gì trên gương mặt.

Y không dám đối diện với gương mặt của Thu Phong Ngô.

Gió thổi qua, những chiếc lá phiêu phiêu rụng xuống, một chiếc, hai chiếc, ba chiếc...

Sắc trời đã nhạt dần, ý thu càng nồng đậm.

Thu Phong Ngô vẫn còn chưa nói câu nào, chưa nói tiếng nào.

Cao Lập rút cuộc nhịn không nổi, ngẩng đầu lên.

Thu Phong Ngô đang đứng đó như một pho tượng đá, trên gương mặt không có lấy một biểu tình gì, gương mặt y trắng bệch như màn sương thu trên đỉnh cây của ngọn núi xa xa.

Y cứ đứng yên lặng như vậy, không động đậy tí nào.

Lá rụng rơi trên đầu y, rơi xuống dưới chân y.

Y vẫn không động đậy.

Lá rụng rơi qua trước mặt y, đụng vào mặt y.

Y vẫn không động đậy, thậm chí còn không chớp cả mắt.

Mặt trời đã ngã bóng, ánh tịch dương đã như máu.

Rừng phong cũng đỏ rực lên như máu.

Sau đó màn đêm như một mạng lưới, bao trùm lấy vạn vật.

Gương mặt y không còn tươi tắn, ánh mắt y không còn rạng rỡ.

Y vẫn còn chưa động đậy, chưa nói một tiếng.

Cao Lập nhìn y, chỉ hận không xé tan mình ra, cắt từng khối từng khối ném vào trong gió, ném vào trong bùn, ném vào trong lửa, cho lửa cháy thành tro bụi.

Nếu Thu Phong Ngô mắng chửi cho y một trận nặng nề, đánh y một chập, thậm chí một nhát đao giết y đi, không chừng y còn thấy dễ chịu hơn.

Nhưng Thu Phong Ngô hình như đã hoàn toàn tê liệt.

Trời đất, vạn vật, vạn sự hình như y hoàn toàn không thấy gì, không nghe gì, cũng không cảm giác tới.

Phải có bao nhiêu công kích đáng sợ, bị ai, trăm thống mới biến được một người ra như vậy.

Cao Lập nhin không nổi, cũng tự hỏi mình:

- Nếu mình là y, mình phải làm sao ?

Y nghĩ không ra.

Y không dám nghĩ tới.

Thu Phong Ngô hiện tại có phải đang tự hỏi mình phải làm sao với mình bây giờ ?

Hiện tại y chỉ còn chờ Thu Phong Ngô mỗi một câu nói. Thu Phong Ngô nói y chết, y chết, nói y chết lật tức, y sẽ nhất định không sống lâu thêm một khoảnh khắc.

Nhưng Thu Phong Ngô không nói gì cả.

Màn đêm buông xuống, bóng tối tràn lan.

Một người lão bộc mặc áo xanh rón rén bước lại, khom lưng nói:

- Trang chủ, cơm chiều đã dọn.

Thu Phong Ngô không trả lời, y chẳng nghe gì cả.

Lão bộc mặc áo xanh nhìn y, ánh mắt ra chiều kinh ngạc, lão rút cuộc rón rén bước lui lại.

Bóng đêm bỗng như một bàn tay khổng lồ đen tuyền, bao phủ khắp vạn vật. Gió thổi càng lạnh.

Cao Lập dùng sức cắn chặt răng lại, dùng sức nắm chặt hai nắm tay lại, vậy mà vẫn còn nhin không nổi phải run bần bật lên.

Vì chuộc tội, y có thể chịu được đủ thứ xấu hổ, đủ thứ đau đớn, thậm chí chịu luôn cái chết.

Nhưng cái thứ trăm mặc đáng sợ này, lại làm y muốn phát điên lên.

Y cơ hồ nhin không nổi, muốn hủy diệt đi chính mình.

Gió lại thổi qua.

Thu Phong Ngô bỗng ngẩng đầu lên, nhìn chiếc lá đang rơi trong không trung, nói nhẹ nhàng:

- Hôm nay gió quá.

Cao Lập nắm chặt hai nắm tay, một hồi thật lâu, mới chậm chậm gật đầu nói:

- Ừ, hôm nay gió quá.

Thu Phong Ngô nói:

- Hôm nào cũng có gió.

- Ừ, hôm nào cũng có gió.

- Có gió tốt lắm.

Cao Lập rót cuộc nhện không nổi, lớn tiếng nói:

- Rót cuộc anh muốn nói gì ? Tại sao anh không nói ra ?

Thu Phong Ngô bấy giờ mới quay đầu lại nhìn y.

Nhìn y một hồi thật lâu, mới thở dài một tiếng nói:

- Anh là người bạn tốt, trước giờ tôi biết tôi tín nhiệm được anh.

Cao Lập thở dài nói:

- Anh không nên tín nhiệm tôi.

Thu Phong Ngô tựa hồ như không nghe y nói gì, chậm chậm nói tiếp:

- Anh hứa với tôi đi xem đứa con trai của tôi.

Cao Lập trầm ngâm một hồi thật lâu, rót cuộc thở dài một tiếng nói:

- Tôi có hứa với anh.

Thu Phong Ngô nói:

- Hiện tại đứa nhỏ còn chưa ngủ.

Cao Lập hỏi:

- Anh muốn tôi lại gặp nó bây giờ ?

Thu Phong Ngô nói:

- Tôi đem anh đi.

Cỏ cũng đã úa vàng.

Mùa xuân nơi đây ắt hẳn là cỏ mọc xanh như mạ, nhưng hiện tại đã vào cuối thu, trời cuối thu sầu chết người.

Xa xa có ánh đèn lấp lánh, sáng rực như ánh mắt của người tình.

Nhưng Cao Lập không thấy gì.

Trước mặt chỉ là một màn đêm đen tối, trong lòng y cũng chỉ là một bức màn tối ngịt.

Thu Phong Ngô chậm chậm đi phía trước, bước chân của y thật đều mà nặng nề.

Cao Lập đi theo phía sau.

Y nhớ lần trước mình cũng đi theo phía sau Thu Phong Ngô như thế này, đi rất lâu, đi rất xa.

Đây là lúc họ vừa cứu xong Bách Lý Trường Thanh.

Lúc đó tuy y biết sẽ có người tùy thời tùy lúc lại tìm y báo thù, biết rõ tùy thời, tùy lúc sẽ có họa sát thân tới mình, nhưng trong lòng y vẫn rất khoan khoái.

Bởi vì y đã cứu được một người, y đã giúp đỡ một người. Bởi vì y vừa có một người bạn.

Nhưng hiện tại thì sao ?

Lỗi lầm vô tâm, có lúc còn đáng sợ hơn cả lỗi lầm cố ý.

Đây lại là vì sao ?

Ông trời tại sao phải bắt y phạm phải lỗi lầm vô tâm mà lại trí mệnh, không thể tha thứ, không thể đền bù lại thế này ?

Tại sao y không cẩn thận hơn một chút, tại sao lại quá sơ ý như vậy ?

Y ngẩng phát đầu lên, y đang ở trong vùng có đèn đuốc huy hoàng.

Đèn đuốc huy hoàng.

Một bà già tóc bạc phau phau đang ngồi bệ vệ trên một chiếc ghế làm bằng gỗ tử đàn, gương mặt đượm một nụ cười ôn hòa và từ ái.

- Đây là gia mẫu.

Một người thiếu phụ Ôn nhu, đoan trang mà hiền thực, trong tuổi hoa niên tựa xuân hoa, mỹ lệ tựa xuân hoa.

Không chừng vì trong lòng bà ta đang tràn đầy hạnh phúc, vì vậy mà đối với ai cũng thân thiết, nhất là với người bạn thân của con mình.

- Đây là vợ của tôi.

Một đứa bé thật dễ thương, đôi mắt hồng hồng, cặp mắt to tròn xoe, người nó khỏe mạnh, láu lĩnh.

Đối với nó, đời người còn chưa bắt đầu, nhưng cuộc đời nó ắt hẳn sẽ là hạnh phúc và sung sướng.

Bởi vì nó có một gia đình tốt, cha mẹ tốt, trời sinh nó ra vốn là người phải được hưởng hạnh phúc.

- Đây là con trai của tôi.

Cao Lập nhìn đó, nghe đó, gương mặt y lộ một nụ cười lễ phép.

- Đây là một người bạn thân tên là Cao Lập, bình sinh chỉ có y là người bạn thân nhất thôi.

Trái tim của Cao Lập lại giống như bị kim đâm chích, rướm cả máu ra.

Y cơ hồ nhìn không nổi, muốn cất chân chạy như bay ra khỏi nơi đó, thật tình y không có mặt mũi gì nhìn họ.

Nếu họ biết y đã đánh mất Không Tước Linh, có phải là còn thân thiết như vậy được không ?

Thu lão phu nhân đang mỉm cười nói:

- Thu Phong Ngô thường hay nhắc đến cháu, lần này cháu phải ở lại đây thêm nhiều bữa nữa.

Cổ họng của Cao Lập hình như bị tắt nghẹn, y dùng hết sức lực mới có thể gượng cười lên một tiếng, gật gật đầu.

Vợ của Thu Phong Ngô đang đùa với đứa con của bà ta:

- Con lại dặn Cao bá bá lần sau mua đường cho con ăn.

Đứa bé chỉ vừa đầy năm, dĩ nhiên còn chưa biết gọi Cao bá bá, cũng chẳng hiểu người lớn đang nói gì.

Nhưng nó biết cười.

Nó thấy Cao Lập, lập tức cười khúc khích lên.

Mọi người cũng đều cười.

Thu lão phu nhân cười càng hiền từ, bà nói:

- Thằng bé thích Cao thúc thúc, Cao thúc thúc nhất định sẽ đem lại cho nó nhiều phúc khí.

Trái tim của Cao Lập như vỡ tan ra.

Chỉ có mình y mới biết, y đem lại cho gia đình này không phải là phúc khí, mà là tai họa.

May mà Thu Phong Ngô không mời giữ y lại.

- Tôi đem y ra ngoài xem chung quanh một chút, lần đầu tiên y lại đây, có nhiều chỗ còn chưa thấy qua.

Quả thật có rất nhiều nơi Cao Lập chưa thấy qua, thật ra y chưa từng tới một nơi nào tráng lệ, trang nghiêm như nơi này.

Trong bóng đêm, nơi này xem ra gần giống lâu đài trong thần thoại.

Thu Phong Ngô nói:

- Nơi đây tất cả chín tầng biệt viện, trong đó đa số đều đã được kiến tạo hai trăm bảy chục năm trước, qua ba đời, mới đại khái làm cho nơi này có vẻ có chút quy mô.

Thật ra nơi này đâu chỉ có quy mô mà thôi, xem ra còn gần giống như kỳ tích.

Thu Phong Ngô nói:

- Đây quả thật là kỳ tích, qua hai lần loạn lạc hỏa hoạn, nơi này vẫn còn yên lành, không bị sao cả.

Bức tường ở sân sau treo hai cây đèn ngũ sắc.

Ánh đèn huy hoàng, chiếu lên một bức họa khổng lồ trên tường.

Bức họa vẽ mấy chục gã đại hán tướng mạo hung tợn, cầm đủ các thứ khí giới khác nhau, nhưng ai nấy ánh mắt đang lộ đầy vẻ kinh sợ.

Bởi vì một cái ống tròn bằng vàng trong tay một thư sinh mặt mày trắng trẻo, đang phát xuất một thứ tia sáng như cầu vồng. Tia sáng còn mỹ lệ huy hoàng hơn cả cầu vồng.

Thu Phong Ngô nói:

- Bức họa này nghe nói là chuyện cách đây hơn một trăm năm.

Cao Lập đang lắng nghe.

Thu Phong Ngô nói:

- Lúc đó ba mươi sáu tay ma đầu trong hắc đạo vì muốn tiêu diệt nơi này, bèn liên minh với nhau, tấn công nơi đây, ba mươi sáu người, vũ công cao đến độ nghe nói đã vô địch trong thiên hạ.

Cao Lập nhin không nổi, mở miệng hỏi:

- Rồi sau đó ra sao ?

Thu Phong Ngô hững hờ nói:

- Hơn ba chục người đó không ai còn sống trở về.

Y lại nói tiếp:

- Từ cái trận đó về sau, trong giang hồ không còn ai dám đến xâm phạm Khổng Tước Sơn Trang, ba chữ Khổng Tước Linh từ đó mới truyền bá khắp thiên hạ.

Ánh đèn dần dần lạt đi.

Cái tầng biệt viện đó phẳng phát đượm đầy vẻ âm u thê lương không sao nói được, ngay cả ánh đèn cũng có vẻ xanh lè thâm đậm.

Bọn họ đã xuyên qua một khu rừng thưa, một giàn trúc, qua một cái cầu cửu khúc, mới đến nơi đây.

Nơi đây giống như một thế giới khác, một vòm trời khác hẳn.

Nhà cửa cao lớn, âm u lạnh lẽo.

Trong nhà đốt hơn trăm cây trường minh đăng, ánh đèn le lói âm ám, leo lét như lửa ma.

Trước mỗi cái đèn có để một linh vị.

Cái đầu tiên Cao Lập chạm mắt vào là - Thái Hành Bá Chủ, Sơn Tây Nhận Tôn Hạ.

- Tuần Tú Sơn Phong đạo nhân.

Danh tiếng hai người này Cao Lập đã có nghe qua, trước đó không lâu, bọn họ còn là tay làm mưa làm gió trong giang hồ.

Thu Phong Ngô nhìn một hàng linh vị đó, gương mặt lộ vẻ nghiêm trang, y chậm chậm nói:

- Đây là những người đã chết vì Khổng Tước Linh.

Ba trăm năm nay người chết vì Khổng Tước Linh còn chưa đến ba trăm, hiển nhiên Khổng Tước Linh không phải động tí là đem ra sử dụng. Chết vì Khổng Tước Linh là không phải tông chủ một phái, cũng là tay cao thủ tuyệt đỉnh.

Thu Phong Ngô nói:

- Tổ tiên vì sợ con cháu sát nghiệt nặng quá mới để linh vị của họ Ở đây, siêu độ linh hồn của họ, mong sao oan cừ không kéo từ đời này sang đời khác.

Y lại thở ra một hơi rồi nói tiếp:

- Chỉ tiếc là con cháu của họ vẫn còn muốn lại đây báo thù.

Cao Lập không nói gì cả.

Trong lòng y đang nghĩ đến một chuyện thật kỳ quái, thật đáng sợ. Hình như y thấy thấy tên mình để ở nơi đây.

oo Địa đạo lòi mà quanh co.

Cao Lập đã lại đây một lần, lại lấy Khổng Tước Linh.

Hiện tại sao Thu Phong Ngô lại đem y đến nơi này làm gì ?

Y không hỏi.

Thu Phong Ngô đem y đến bất cứ nơi nào y đều không hỏi gì cả. Dù vận mệnh có kinh sợ đến đâu, y đều đã chuẩn bị đón nhận.

Tiếng vỗ tay vang lên.

Địa đạo lại có mười hai người hiện ra như u linh.

Mười hai chìa khóa mở mười hai ổ khóa.

Rồi thì bọn họ lại vào trong thạch thất thần bí, âm u, đen tối đó, vẫn trong một chỗ như mộ phần.

Trong thạch thất có hai cái ghế đá cổ lão mà sơ sài, trên mặt ghế rong rêu bụi bặm đóng đầy.

Thu Phong Ngô nói:

- Ngồi.

Cao Lập bèn ngồi xuống.

Nhưng Thu Phong Ngô thì xoay mình lại, lấy từ trong vách đá ra một bình rượu còn nguyên phong.

Đánh vỡ nắp bình rượu ra, mùi rượu bay lên hương thơm thoang thoảng nhẹ nhàng.

Thu Phong Ngô nói:

- Đây là bình rượu để đã được trăm năm nay.

Cao Lập nói:

- Rượu ngon.

Ly rượu cũng làm bằng đá, cũng cổ lão sơ sài.

Thu Phong Ngô ngồi xuống, rót hai ly đầy, nói:

- Rượu ngon không thể không uống.

Cao Lập lấy ly uống cạn.

Thu Phong Ngô nhìn y chăm chú nói:

- Chúng ta lâu lắm đã chưa uống rượu với nhau.

Cao Lập gật gật đầu nói:

- Quả thật đã lâu lắm.

Thu Phong Ngô thở nhẹ nói:

- Mấy năm nay có rất nhiều chuyện đã thay đổi.

Cao Lập lắng nghe.

Thu Phong Ngô nói:

- Nhưng tình bạn bè của chúng ta chưa hề thay đổi.

Cao Lập lại rót đầy ly rượu, ngẩng đầu uống cạn.

Thu Phong Ngô nói:

- Tôi không có anh em, anh chính là huynh đệ của tôi.

Cao Lập nắm chặt ly rượu.

Ly rượu mà không phải bằng đá đã bị bóp vỡ tan nát.

Thu Phong Ngô nói:

- Vì vậy có những lời không thể không nói ra cho anh biết.

Cao Lập nói:

- Tôi đang nghe đây.

Thu Phong Ngô nói:

- Anh đánh mất Khổng Tước Linh, trong lòng nhất định khó chịu vô cùng, không chừng còn khó chịu hơn cả tôi.

Cao Lập cúi đầu, rót rượu ra rồi uống cạn.

Rượu ngon thơm phức như vậy, bỗng biến ra đắng nghét.

Thu Phong Ngô nói:

- Tôi hiểu tâm tình của anh, nếu là tôi, không chừng còn không dám đến đây.

Gương mặt của Cao Lập lộ vẻ thống khổ, y chậm chậm nói:

- Tôi không thể không đến, bởi vì anh đã tín nhiệm tôi.

- Không phải ai cũng có thứ dũng khí đó, tôi có một người bạn như anh, thiệt tình tôi rất hãnh diện.

Cao Lập nói:

- Nhưng tôi ...

Thu Phong Ngô ngắt lời y:

- Anh cũng tín nhiệm tôi, chính như tôi tín nhiệm anh vậy.

Cao Lập gật gật đầu.

Biểu tình trên gương mặt của Thu Phong Ngô bỗng biến thành thật kỳ dị, y nói từng chữ một:

- Vì vậy anh cứ một mạch tin rằng Khổng Tước Linh là thật.

Cả người của Cao Lập bỗng co rút lại, y thất thanh hỏi:

- Không lẽ Khổng Tước Linh đó không phải đồ thật sao ?

- Không phải.

Tinh lên một tiếng, ly rượu đã rót xuống đất.

Cao Lập bỗng dung biến thành một con cá đông cứng trong nước đá.

Không ai có thể hình dung ra được tâm tình của y bây giờ ra sao, cũng không ai hình dung ra được vẻ mặt của y.

Y nhìn Thu Phong Ngô làm như đang nhìn mặt trời đang rót xuống mặt đất bỗng nhiên nứt ra.

Sau đó người của y mềm nhũn ra trên ghế đá, hoàn toàn rũ liệt ra không phải là mềm rũ ra vì tuyệt vọng mà là mềm rũ ra vì sung sướng quá, ngay cả nước mắt cũng nhịn không nổi, trào ra khóe mắt.

Dĩ nhiên đó không phải là nước mắt bi thương.

Cả đời y chưa bao giờ sung sướng như bây giờ, cũng như một người bị xử tội chết bỗng được ân xá.

Thu Phong Ngô nhìn y đăm đăm, ánh mắt ngược lại đầy vẻ thống khổ, một hồi thật lâu y mới chậm chậm nói:

- Tôi nói cho anh biết chuyện này bởi vì tôi không muốn anh phải đau khổ vì

nó.

Cao Lập không ngớt gật đầu, trong lòng đầy cảm kích.

Nhưng y lại nhin không nổi phải hoan hỉ:

- Khổng Tước Linh thật thì sao ?

- Không có gì thật cả.

Cao Lập lại gật bần mình lên, y thất thanh hỏi:

- Không có đồ thật ?

- Không, không có gì cả.

Y thở ra một tiếng dài, cười khỏ nói:

- Khổng Tước Linh thật đã bị tiên phụ đánh mất trên đỉnh núi Thái Sơn.

Cao Lập hỏi:

- Đây ... đây không phải là chuyện đã lâu năm lắm rồi sao ?

Thu Phong Ngô gật gật đầu nói:

- Quả thật là lâu năm rồi, đây là lúc tiên phụ và Kim tiên bối quyết chiến với nhau trên đỉnh Thái Sơn.

Cao Lập nói:

- Nhưng trong giang hồ trước giờ chưa ai nói đến chuyện này.

- Dĩ nhiên là không.

- Tại sao ?

- Bởi vì trước giờ chưa ai biết được chuyện này, thậm chí ngay cả tôi cũng không biết.

- Nhưng anh...

- Tiên phụ lúc lâm chung mới nói cái bí mật này cho tôi biết.

- Chỉ nói cho một mình anh ?

- Chỉ nói cho một mình tôi.

- Tôi ...

Thu Phong Ngô nhìn chăm chú vào y, chậm chậm nói:

- Anh là người thứ ba biết chuyện này.

Trong ánh mắt của y, nỗi thống khổ càng sâu đậm, y nói tiếp:

- Lúc tiên phụ nói ra bí mật này, đã từng bắt tôi phải thề nặng, bắt tôi phải giữ cái bí mật này cho đến lúc chết sẽ nói cho con trai tôi nghe.

Cao Lập đã dần dần biến đổi sắc mặt, y nói:

- Nhưng hiện tại anh lại đi nói cho tôi nghe.

Thu Phong Ngô thở dài nói:

- Bởi vì anh là người bạn tốt của tôi, tôi không muốn anh vì chuyện này mà cả đời áy náy không yên.

Đây là tình bạn vĩ đại biết bao nhiêu.

Trên đời này còn có chuyện gì quý hơn tình bạn ?

Cao Lập cúi đầu xuống.

Y thà Thu Phong Ngô đừng nói cho y nghe cái bí mật này còn hơn, y bỗng

phát giác ra hiện tại cái gánh nặng trên người mình càng thấy nặng hơn.

Thu Phong Ngô nói:

- Lúc anh giết Ma Phong, anh không hề dùng Khổng Tước Linh.

Cao Lập nói:

- Lúc đó Khổng Tước Linh không còn trên người tôi rồi.

Thu Phong Ngô nói:

- Tôi biết anh chẳng cần gì đến Khổng Tước Linh cũng giết được hắn như thường.

- Anh đã biết vậy ?

Thu Phong Ngô gật gật đầu nói:

- Tôi rất hiểu vũ công của anh, tôi cũng rất hiểu con người anh.

Cao Lập thừa nhận.

Thu Phong Ngô nói:

- Cỡ vũ công như anh, trong giang hồ rất ít người là đối thủ của anh, nhưng anh thiếu đi cái lòng tin, vì vậy ...

- Vì vậy anh mới đem cái Khổng Tước Linh giả đó ra cho tôi mượn ?

- Đúng vậy.

- Vì vậy anh mới dặn đi dặn lại tôi, không đến lúc bất đắc dĩ, tuyệt đối không được dùng nó.

- Tôi biết anh chẳng cần đến nó.

Biểu tình của y bỗng nghiêm trang hẳn, y nói tiếp:

- Khổng Tước Linh không phải là thứ vũ khí, mà là một thứ lực lượng.

- Tôi đã nghe anh nói câu đó.

- Anh không cần phải dùng tới nó, nhưng nó có thể đem lại cho anh lòng tin.

Cao Lập dĩ nhiên không thể không thừa nhận.

- Chỉ cần anh có lòng tin, Ma Phong nhất định không phải là địch thủ của anh.

Y bỗng đổi đầu đề nói tiếp:

- Chỉ cần Khổng Tước Linh còn đó ngày nào, trong giang hồ sẽ không có người nào dám lại xâm phạm sơn trang, cái đạo lý đó cũng là vậy.

- Tôi hiểu đạo lý đó.

- Thanh danh ba trăm năm nay của Khổng Tước Sơn Trang, cơ nghiệp rộng tám mươi dặm, tính mạng của trăm người, thiết ra dựng trên một cái Khổng Tước Linh nhỏ bé đó.

Biểu tình của y lại càng nghiêm trang, y chậm chậm nói tiếp:

- Nếu Khổng Tước Linh không còn, Khổng Tước sơn trang cũng sẽ bị hủy diệt theo đó.

Ba trăm năm thanh danh, tám chục dặm cơ nghiệp, năm trăm tính mạng con người đều bị hủy diệt.

Cái gia đình tràn đầy hạnh phúc của y dĩ nhiên cũng sẽ bị hủy diệt. Cao Lập

bỗng nhiên hiểu ra tại sao lúc nãy Thu Phong Ngô đem y lại thăm gia đình của y.

Và những vong hồn linh vị đã chết dưới tay Khổng Tước Linh.

Con cháu của những người này nếu biết Khổng Tước Linh không còn đó, dĩ nhiên sẽ không tha nhà họ Thu.

Người trong giang hồ, cừu hận vốn không bao giờ gỡ ra cho được.

Thu Phong Ngô thở dài nói:

- Cỡ hạng người thế gia trong vũ lâm như chúng tôi, thanh danh là một cái gánh nặng, anh chỉ cần gánh nó vào, vĩnh viễn sẽ không bao giờ thả xuống được.

Y chăm chăm nói tiếp:

- Tôi vốn không muốn nhận lấy cái gánh nặng này, tôi vốn nghĩ rằng thanh danh của đời trước không quan hệ gì đến con cháu sau này.

Cao Lập hỏi:

- Bây giờ thì sao ?

Thu Phong Ngô bỗng cười lên một tiếng, cười thật đau thương nói:

- Hiện tại tôi mới biết, tôi đã sinh ra là người họ Thu, tôi phải gánh các gánh nặng này, không đẩy cho ai khác được, mà cũng không chạy khỏi được.

Gương mặt của Cao Lập đượm vẻ trầm ngâm, y chăm chăm nói:

- Cái gánh ấy có nặng, nhưng cũng là một thứ vinh dự.

Thật ra, đó không những là vinh dự mà là một thứ trách nhiệm và nghĩa vụ thiêng liêng.

Con cháu của Khổng Tước sơn trang chỉ cần sống được ngày nào là phải gánh cái trách nhiệm và vinh dự đó mà phấn đấu tới cùng.

Đây chính là cái mục đích sinh tồn của họ.

Bọn họ không hề có được một chọn lựa nào cả.

Thu Phong Ngô lại chăm chú nhìn Cao Lập, chăm chăm nói:

- Vì vậy tôi cũng không thể để thanh danh của Khổng Tước sơn trang tiêu hủy trong tay tôi.

Vẻ mặt của Cao Lập bỗng biến thành thật bình tĩnh, phảng phất như đã quyết định một chuyện gì đó.

Cặp môi của Thu Phong Ngô đã trắng bệch ra, y nói tiếp:

- Vì vậy tôi nhất định không thể để bất kỳ người nào biết được cái bí mật này.

Cao Lập chăm chăm gật đầu nói:

- Tôi hiểu.

Thu Phong Ngô hỏi:

- Anh hiểu thật sao ?

- Tôi hiểu thật đấy.

Thu Phong Ngô bỗng không nói gì nữa, cũng không dám nhìn Cao Lập.

Ánh mắt của y đầy vẻ bi thương và thống khổ, một thứ bi thương và thống khổ không biết làm gì được, cũng không cách gì hoá giải được.

Tại sao người ta phải đi làm những chuyện người ta không muốn làm, không nỡ làm vậy nhỉ ?

Đây không phải là cái bi thương và thống khổ của cả loài người sao ?

Không có gió, nhưng cái lạnh lại tăng thêm một nấc.

Ánh đèn âm u leo lét hình như đã ngưng đọng, trái tim của người ta hình như cũng bị tàn lụi.

- Tôi sẽ lo liệu cho Song Song.

- Dĩ nhiên.

Rượu đắng.

Rượu đã nằm trong ly, có đắng bao nhiêu cũng phải uống cạn.

Rượu đắng cũng thế, cay cũng thế, cũng phải uống cạn.

Thu Phong Ngô chậm chậm đứng dậy, quay người đi.

Y không muốn nói thêm gì, nhưng đến lúc y ra tới cửa, y bỗng quay đầu lại nói:

- Tôi còn có chuyện quên nói với anh.

Cao Lập đang lắng tai nghe.

Thu Phong Ngô nói:

- Liên minh tiêu cuộc của sáu tỉnh miền Bắc đã được thành lập, minh chủ là Bách Lý Trường Thanh.

Ánh mắt xám xịt của Cao Lập bỗng lóe lên một tia lửa.

Một tia lửa sáng huy hoàng.

Thu Phong Ngô đã ra khỏi phòng.

Một hồi thật lâu, Cao Lập mới chậm chậm nói:

- Cảm ơn anh, cảm ơn anh đã cho tôi biết chuyện đó.

Y cảm kích thật sự.

Bởi vì y bỗng phát giác ra cả đời mình đã sống có ý nghĩa, y đã hoàn toàn mãn ý.

Y đã yêu, đã được yêu.

Y đã vì người khác làm một chuyện có ý nghĩa, có giá trị, đã không uống đi một kiếp người.

Ly rượu của Thu Phong Ngô thủy chung vẫn chưa được đụng tới.

Cao Lập lập tức đưa ly rượu lên miệng uống cạn.

Là rượu đắng cũng tốt, là rượu độc cũng tốt, y đều uống cạn.

Đây là chính là kiếp người.

Kiếp người có những chuyện bất cứ là mình muốn làm hay không muốn làm đều không thể làm không được.

Một người muốn chết được bình tĩnh, có thể thậm chí còn khó hơn là sống bình tĩnh.

oo Đêm khuya lắm, không trăng không sao.
Gió lạnh quá.
Thu Phong Ngô chậm chậm bước ra, bước vào trong sân.
Lá trên cây từng chiếc từng chiếc rơi xuống.
Y đứng đó yên lặng một hồi thật lâu, tựa hồ không phát giác ra vợ mình đang đến bên cạnh.
Bà ta nhẹ nhẹ tựa vào người y, trong thâm tâm bà ta, trời đất vĩnh viễn đều là hạnh phúc và yên tĩnh.
Vì vậy bà ta cũng hy vọng người khác cũng hạnh phúc như mình.
Một hồi thật lâu, bà ta mới nhỏ nhẹ hỏi:
- Bạn anh đâu rồi ?
- Đi rồi.
- Đi rồi ? Sao lại đi ?
Thu Phong Ngô không trả lời, y khom người xuống nhặt một chiếc lá lên.
Y nhìn chăm chú vào chiếc lá, ánh mặt đầy vẻ bi thương và thống khổ.
Chiếc lá có muốn bị gió thổi rụng xuống đâu ?
Sinh mệnh một con người có lúc không phải cũng như chiếc lá rụng ...
Câu chuyện này cũng cho chúng ta một bài học.
Thắng lợi chân chính không phải là dùng vũ khí mà tranh giành, nhất định phải nhờ vào lòng tin.
Bất cứ vũ khí đáng sợ tới đâu, cũng không bằng lòng tin con người.
Vì vậy tôi nói cái thứ vũ khí thứ hai này, không phải là Không Tước Linh, mà là lòng tin.

Hết

Nguồn: Nhạn Môn Quan
Người đăng: Thành Viên VNthuquan
Thời gian: 27/12/2003 9:26:54 SA